

Personaje Și Locuri

Indrid Down

Capitala în care locuiește regina Katharine

Familia Arron

Natalia Arron Capul familiei, directoarea Consiliului Negru Genevieve Arron

Sora mai mică a Nataliei Antonin Arron

Fratele mai mic al Nataliei Pietyr Renard

Nepotul Nataliei din partea fratelui ei, Christophe

Rolanth

Casa reginei Mirabella

Familia Westwood

Sara Westwood Capul familiei. Afinitatea ei: apa Bree Westwood

Fiica Sarei Westwood, prietenă a reginei. Afinitatea ei: focul

Wolf Spring

Casa reginei Arsinoe

Familia Milone

Cait Milone Capul familiei. Familiarul ei: Eva, o cioară Ellis Milone

Soțul lui Cait și tatăl copiilor ei. Familiarul lui: Jake, un spaniel alb Caragh Milone

Fiica cea mare a lui Cait, exilată la Black Cottage. Familiarul ei: Juniper, un ogar brun

Madrigal Milone

Fiica mai mică a lui Cait. Familiarul ei: Aria, o cioară Juillenne „Jules” Milone

Fiica lui Madrigal. Cel mai puternic naturalist din ultimele decenii, prietenă cu regina. Familiarul ei: Camden, opumă

Familia Sandrin

Matthew Sandrin Cel mai mare dintre frați. A fost logodit cu Caragh Milone Joseph Sandrin

Fratele mijlociu. Prieten cu Arsinoe. A fost exilat timp de cinci ani pe continent

Alții

Luke Gillespie

Proprietarul librăriei Gillespie 's. Prieten cu Arsinoe. Familiarul lui: Hank, un cocoș cu pene negre și verzi William „Billy” Chatworth jr.

Frate vitreg cu Joseph Sandrin. Pețitor al reginelor

Templul

Marea Preoteasă Luca

Preoteasa Rho Murtra Elizabeth Inițiată și prietenă a reginei Mirabella

Consiliul Negru

Natalia Arron, toxică

Genevieve Arron, toxică

Lucian Arron, toxic

Allegra Arron, toxică

Paola Vend, toxică

Lucian Marlowe, toxic
Margaret Beaulin, cu harul războiului
Renata Hargrove, lipsită de har

Conacul Greavesdrake

Natalia Arron supraveghează cu ochi critic mutarea surorii ei mai mici înapoi la Greavesdrake. Genevieve fusese exilată câteva luni. Dacă ar fi să judeci după șirul de servitori care intră pe ușă cărând cufere, ai zice că fusese plecată ani de zile.

— O să fie plăcut să dorm din nou în patul meu, spune Genevieve.

Inspiră adânc. Aerul de la Greavesdrake miroase a parchet lustruit, a cărți și a mâncarea delicioasă și otrăvită care fierbe în bucătărie.

— Și patul din oraș este tot al tău, spune Natalia. Nu te preface că ai suportat o povară.

Natalia o studiază pe Genevieve cu coada ochiului. Are obrajii trandafirii și ochii ei violeți strălucesc. Părul lung și blond i se revarsă pe umeri. Lumea spune că ea este frumoasa familiei Arron. Dacă ar ști numai ce gânduri monstruoase trec prin căpșorul ei drăguț!

— Acum, că ai venit acasă, fă-te și tu utilă, spune Natalia. Ce se mai șoptește pe la consiliu?

— Povestea a fost spusă așa cum ne-ai instruit tu, răspunde Genevieve. Că regina Katharine a supraviețuit în fața atacului dat de ursul reginei Arsinoe și că s-a ascuns cu viclenie până se va termina totul. Dar au mai fost și alte povești.

— Ce povești?

— Prostii, în general.

Genevieve face un gest cu mâna. Dar Natalia se încruntă. Prostiile devin adevăruri dacă sunt repetate suficient de mult de mai multe guri.

— Ce fel de prostii?

— Că, de fapt, Katharine nu a supraviețuit. Unii chiar susțin că au văzut-o când a murit, alții spun că au văzut-o când se întorcea acasă, că avea pielea cenușie și plină de noroi, că îi curgea sânge din gură. Au ajuns să-i spună Katharine Moarta-Vie. Îți închipui așa ceva?

Natalia scoate un hohot de râs ca un lătrat. Își încrucișează brațele la piept. E ridicol. Dar tot nu-i place povestea asta.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea în zilele alea cât a lipsit? întreabă Genevieve. Nici măcar tu nu ai aflat?

Natalia se gândește la noaptea aceea, când Katharine s-a întors acasă, plină de noroi și de sânge de la nenumăratele răni. Cum stătea în hol, mută, cu părul negru și murdar acoperindu-i fața. Arăta ca un monstru.

— Știu destule, spune Natalia și se răsucesc pe călcâie.

— Se spune că s-a schimbat. Cum s-a schimbat? E destul de puternică să înceapă antrenamentul de otrăvire?

Natalia înghite în sec. Nu va mai fi nevoie de antrenament pentru otrăvire. Dar nu spune nimic. Înclină capul și apoi o conduce pe Genevieve pe hol, ca s-o vadă pe Kat cu ochii ei.

Merg împreună în capătul conacului, acolo unde lumina e mai slabă din cauza draperiilor trase și unde nu se mai aud zgomotele făcute de servitorii care cară cuferele lui Genevieve.

Genevieve își pune mânușile de călătorie în buzunarul pantalonilor. Arată foarte elegant cu jacheta ei fină de culoarea cornalinei. Se scutură pe coapse de un praf imaginar.

— Sunt atâtea de făcut! spune ea. Mai e puțin până vin peștorii.

Natalia ridică un colț al gurii. *Peștorii*. Numai că unul singur a cerut o întâlnire cu Katharine. Cel cu părul blond-auriu, Nicolas Martel. Deși Katharine avusese o prestație impresionantă la ospățul otrăvit de la Beltane, ceilalți doi peștori aleseseră s-o curteze pe Arsinoe.

Arsinoe, cu fața ei plină de cicatrice, cu pantalonii ei zdrențăroși și cu părul ei tuns și neîngrijit. Nimeni nu putea fi atras de una ca ea. Probabil erau curioși din cauza ursului.

— Cine s-ar fi gândit că regina noastră n-o să aibă decât o solicitare? spune Genevieve, interpretând expresia amară a surorii ei.

— Nu contează. Nicolas Martel e cel mai bun dintre toți. Dacă nu am fi fost aliați de atâta timp cu tatăl lui Billy Chatworth, pe el l-aș fi preferat.

— Pe Billy Chatworth l-am pierdut în favoarea Reginei cu Urs, mormăie Genevieve. Toată insula știe asta.

— Billy Chatworth va face așa cum îi poruncește tatăl său, se răstește Natalia. Și nu-i mai spune Regina cu Urs lui Arsinoe. Nu vrem să se răspândească porecla asta.

Cotesc pe hol și trec de scara care duce spre camera lui Katharine.

— Nu e în camera ei? întreabă Genevieve, văzând că trec de ea.

— Nu se mai știe acum unde e.

O menajeră care duce o vază cu flori albe de leandru se oprește să le facă o plecăciune.

— Unde e regina? o întreabă Natalia.

— În solar, răspunde fata.

— Mulțumesc! spune Natalia.

Apoi îi dă jos gluga de pe cap, dând la iveală părul ei vopsit în blondul familiei Arron, la care se văd rădăcinile castanii.

— Acum du-te și îngrijește-ți părul!

Solarul este o încăpere luminoasă și deschisă, cu multe ferestre descoperite. Pereții sunt văruiți în alb, iar pe sofa sunt o mulțime de perne colorate. Ai zice că nici nu face parte din casa familiei Arron, și de obicei nu e nimeni aici, doar eventualii musafiri. Dar Genevieve și Natalia o găsesc pe Katharine înăuntru, fredonând înconjurată de pachete învelite în hârtie.

— Uite cine e acasă! spune Natalia.

Katharine așază capacul unei frumoase cutii de culoarea purpurei. Apoi se întoarce spre ele cu un zâmbet larg.

— Genevieve, spune Katharine. Îmi pare bine că tu și Antonin v-ați întors la Greavesdrake.

Genevieve rămâne cu gura căscată. Nu o mai văzuse pe Katharine de când venise acasă. Și atunci arăta groaznic. Murdară și cu unghiile rupte.

După cum se holbează acum la ea, Natalia își dă seama perfect ce gândește. Unde e fetița cu ochii mari și naivi și cu cocul ei bine strâns? Fata slăbuță care înclină capul și râde doar dacă mai râde cineva?

Oriunde ar fi acea Katharine, aici nu e cu siguranță.

— Antonin, murmură Genevieve după ce își recapătă vocea. A venit deja?

— Desigur, răspunde Natalia. Pe el l-am chemat mai întâi.

Șocată de regină, Genevieve nici nu poate să se îmbufneze. Katharine se apropie de ea și o prinde de talie, iar dacă a observat tresărirea lui Genevieve la gestul neașteptat și neobișnuit, cel puțin nu a arătat-o. Se mulțumește să zâmbească și o trage spre mijlocul camerei.

— Îți plac cadourile mele? întreabă ea, arătând spre cutii.

Toate sunt frumoase, ambalate în hârtie colorată, legate cu funde de satin sau cu pampoane de catifea albă.

— De la cine sunt? întreabă Genevieve. De la pețitori?

— Nu „de la cine”, spune Katharine. „Pentru cine.” După ultimele detalii pline de afecțiune, vor fi trimise la Rolanth, pentru scumpa mea soră Mirabella.

Cu degetul acoperit de mănusa neagră, Katharine mângâie ușor o bucătică de panglică.

— Ne spui ce este înăuntru sau trebuie să ghicim? o întreabă Natalia.

Katharine își aruncă pe spate o buclă de păr.

— Înăuntrul ei va găsi multe lucruri. Mănuși otrăvite. Bijuterii toxice. Un bulb uscat de crizantemă înmuiat în otravă, care se deschide când îl pui în ceai.

— Nu poate să meargă, spune Genevieve. Toate vor fi verificate. Nu poți s-o ucizi pe Mirabella cu niște daruri otrăvite ambalate frumos.

— Aproape am reușit să ucidem un naturalist cu un dar otrăvit ambalat frumos, spune Katharine încet.

Oftează.

— Dar s-ar putea să ai dreptate. E doar o mică distracție.

Natalia se uită la cutii. Sunt peste zece, de diverse culori și mărimi. Fiecare dintre ele va fi transportată separat, de un alt curier. Curierii aceia vor trebui schimbați în fiecare oraș, înainte de a ajunge la Rolanth. Cam multă bătaie de cap pentru o simplă distracție.

Katharine termină de scris eticheta cu stele negre și se întoarce. Apoi se așază pe sofa tapisată cu brocart alb-auriu și întinde mâna după o farfurie cu fructe de mătrăgună. Ia un pumn întreg de fructe, umflându-și obrații, și le mestecă în dinți până când sucul lor începe să i se prelingă pe la colțurile gurii. Genevieve își înăbușă o exclamație de uimire. Se întoarce spre Natalia, dar aceasta nu are ce să-i spună. După ce i se vindecaseră rănilor, Katharine începuse să devoreze otrăvuri.

— Tot nu se știe nimic de Pietyr? Întrebă ea, ștergându-și sucul de pe bărbie.

— Nu. Și nu știu ce să spun. I-am scris imediat după ce te-ai întors și l-am chemat aici. I-am scris și fratelui meu, l-am întrebat de ce nu vine. Dar nici Christopher nu mi-a răspuns.

— Atunci o să-i scriu eu însămi lui Pietyr, spune Katharine.

Își apasă stomacul cu mâna înmănușată, pentru că fructele de mătrăgună încep să-și facă efectul. Dacă lui Katharine îi venise harul, atunci otrava nu ar fi trebuit s-o afecteze. Dar se părea că acum putea tolera mult mai bine otrava, și consuma atât de multă, de parcă fiecare masă era un ospăț de Gave Noir. Katharine zâmbește larg.

— Voi termina scrisoarea înainte de a pleca la templu diseară.

— E o idee bună, spune Natalia. Sunt sigură că vei reuși să-l convingi.

Îi face semn lui Genevieve să plece amândouă din solar. Biata Genevieve! Nu știe cum să reacționeze. Nu e nicio îndoială că i-ar plăcea să fie rea, s-o ciupească pe regină sau s-o pălmuiască, numai că regina din fața lor pare că e gata să o pălmuiască și ea. Genevieve se încruntă și face încet o plecăciune.

— Deci i-a venit harul? Întrebă Genevieve în șoaptă, după ce a urcat scările împreună cu Natalia. Cum a mâncat fructele alea! Dar mi-am dat seama că avea mâinile umflate sub mănuși...

— Nu știu, răspunde încet Natalia.

— Poate abia acum începe harul să se dezvolte?

— Dacă e așa, n-am mai văzut niciodată un har care să se dezvolte astfel.

— Dacă încă nu i-a venit harul, trebuie să aibă grijă. Prea multă otravă. Ar putea să-i facă rău. S-o afecteze.

Natalia se oprește din mers.

— Știu. Dar se pare că nu am cum s-o opresc.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde a fost atâtea zile?

Natalia se gândește la umbra aceea de fată care intrase pe ușă, cu pielea cenușie și rece. Uneori vede în vis silueta asta, cum se apleacă deasupra patului ei, întinzând spre ea brațe rigide ca de mort. Natalia se cutremură. În ciuda căldurii de vară, și-ar dori să stea lângă foc cu o pătură pe umeri.

— Poate e mai bine să nu știm.

Scrisoarea lui Katharine pentru Pietyr nu are decât trei rânduri.

Scumpul meu Pietyr, întoarce-te la mine. Nu-ți fie frică. Nu întârzia.
Regina ta Katharine.

Bietul Pietyr! Îi plăcea să și-l imagineze ascunzându-se undeva. Sau fugind printre tufișuri cu crengi aspre și țepoase care lovesc ca niște bice, așa cum făcuse ea în noaptea aceea când se întâlnise cu el lângă Domeniul Breccia. În noaptea aceea când a aruncat-o în prăpastie.

— Trebuie să îmi aleg cu grijă cuvintele, Dulceață, îi spune ea tandru șarpelui încolăcit pe braț. Ca el să creadă și acum că sunt mica lui regină delicată.

Zâmbește.

— Nu trebuie să-l sperii.

El crede probabil că va fi aruncat în temnițele din subsolul castelului Volroy, dacă se întoarce. Că ea va pune un gardian cu harul războiului să-l dea cu capul de pereți până când îi va sfărâma creierul. Dar Katharine nu spusese nimănui ce rol avusese el în noaptea aceea. Și nici nu avea de gând să spună cuiva. Nataliei îi spusese că ajunsese din întâmplare pe Domeniul Breccia, după ce fugise panicată de ursul lui Arsinoe.

Katharine stă la biroul ei și se uită pe fereastră. În est, în spatele ultimului vârf al muntelui Stonegall, capitala Indrid Down strălucește în lumina amurgului. În mijloc, cele două turnuri gemene de la Volroy se ridică spre cer, iar marele castel-fortăreață domină toate clădirile. Chiar și munții par piperniciți în comparație cu el, profilându-se ca niște troli striviți de o lumină strălucitoare.

Fructele de mătrăgună îi răscolesc stomacul, dar Katharine nici nu clipește. Trecuse mai bine de o lună de când se cățăraseră cu unghiile de buza prăpastiei, ca să ajungă în inima insulei, iar acum putea suporta orice.

Se apleacă spre fereastră și o deschide. În aceste zile, camerele ei păstrează un miros ușor de boală și de animalele pe care testează otrava. Camera e plină de cuști și colivii, cu rozătoare și păsări, pe mese, de-a lungul pereților. Unele animale zac moarte acolo, așteptând să fie îndepărtate.

Bate cu degetele în cușca de pe biroul ei, ca să trezească șoarecele cenușiu din ea. Acesta nu mai vede decât cu un ochi, iar blana i-a căzut aproape complet de la otrăvurile ei. Katharine îi oferă un biscuit printre gratii, iar șoarecele se apropie să adulmece, dar se teme să-l mănânce.

— Odinioară am fost și eu un șoarece, spune ea și își scoate mânușile.

Bagă mâna în colivie și mângâie încet trupul chel al șoarecelui.

Wolf Spring

Arsinoe și Jules sunt la masă în bucătărie și taie niște cartofi mici și roșii, când bunicul lui Jules, Ellis, năvălește pe ușă cu familiarul lui, spanielul alb. Ridică spre ele sprâncenele încăruntite și le întinde un pliculeț negru cu sigiliul de ceară al Consiliului Negru.

Cait se oprește din tocatul verdețurilor doar ca să sufle o șuviță de păr care îi intra în ochi. Apoi toate trei femeile își continuă treaba.

— Nu vrea nimeni s-o citească? întreabă Ellis.

Pune scrisoarea pe blatul mesei și îl ridică pe Jake să adulmece cartofii.

— De ce? pufnește Cait. Presupun că toată lumea știe ce spun.

Face un gest cu capul spre partea cealaltă a bucătăriei.

— Acum nu ai vrea să-mi spargi și mie patru gălbenușuri într-un castron?

Ellis îl lasă jos pe Jake și desface plicul.

— Vor să precizeze că toți peștorii au cerut să aibă prima întâlnire cu regina Katharine, spune el, după ce citește.

— E o minciună, mormăie Jules.

— Se poate. Dar nici nu contează. Spune aici că urmează să-i primim pe peștorii Thomas „Tommy” Stratford și Michael Percy.

— Doi?

Arsinoe se strâmbă dezgustată.

— De ce doi? De ce și unul?

Jules, Cait și Ellis schimbă o privire. Doi pețitori în același timp reprezintă un mare compliment. Înainte de spectacolul cu ursul de la Festivalul Beltane, nimeni nu se aștepta ca Arsinoe să primească vreun pețitor, darămite doi.

— Trebuie să sosească, spune Ellis. Și cine știe cât vor sta aici dacă te plac.

— Până la sfârșitul săptămânii or să fie plecați, spune Arsinoe, tăind în două un cartof.

Jules ia scrisoarea de la Ellis.

— Tommy Stratford și Michael Percy.

Festivalul Beltane nu mai este acum ceva îndepărtat, acești doi băieți veniseră împreună cu o corabie în noaptea Debarcării. Aveai impresia că nu se pot opri din râs. Billy voia să-i strângă de gât.

Arsinoe aruncă pe masă cuțitul și pune ultima grămăjoară de cartofi pe un platou de lemn.

— Gata, Cait, spune ea. Ce mai urmează?

— Urmează să ieși din casă, răspunde Cait. Nu poți să te ascunzi în bucătăria mea la nesfârșit.

Arsinoe se prăbușește în scaun. Oamenii din Wolf Spring nu se mai satură de Regina lor Urs. Se adună în jurul ei în piață și îi cer să le spună povești despre marele ei urs brun. Îi cumpără un uriaș pește argintiu și se așteaptă ca ea să-l înfulece. Crud, sub ochii lor. Ei nu știu că povestea cu ursul fusese un truc, că el fusese adus pe scenă la Ceremonia de Revelare să danseze ca tras de sfoară. Ei nu știu că Jules îl controla cu ajutorul unui farmec de magie joasă. Numai familia, Joseph și Billy știu asta. Și încă mai puțini știu cel mai mare secret pe care îl are Arsinoe, că ea, de fapt, nu e naturalistă, ci toxică, așa cum s-a văzut după ce ea și Jules au mâncat dulciuri otrăvite trimise de Katharine. Jules se îmbolnăvise grav și fusese gata să moară, și de atunci are dureri în tot corpul și schioapătă. Dar Arsinoe nu avusese nimic.

Secretul acesta nu îl cunoștea decât ea, Jules și Joseph.

— Haide! spune Jules.

O bate pe umăr pe Arsinoe și se ridică rigidă. Lângă ea, Camden, puma, își linge umărul fracturat de primul familiar fals avut de Arsinoe, cel care îi lăsase și cicatrice pe față. Nu trecuseră nici două luni între atacul ursului și otrăvirea lui Jules, evenimente în urma cărora amândoi rămăseseră invalizi. Ca și cum Zeița ar fi vrut cu cruzime ca ei să se potrivească și aici.

— Unde mergem? întreabă Arsinoe.

— Undeva unde să nu mai stați pe capul meu, spune Cait, aruncând niște bucățele de mâncare pe masă pentru familiarii Aria și Eva, ciorile.

Păsările dau din cap, apreciind gestul, iar Cait spune cu voce mai blândă:

— Vrei să-ți fac înainte puțin ceai de coajă de salcie, Jules?

— Nu, bunico. Mă simt bine.

În curte, Arsinoe o urmează pe Jules, care trece pe lângă cotețul găinilor împreună cu Camden, dezmoțindu-și picioarele la căldura soarelui. Apoi se repede la grămada de lemne.

— Ce răscolești acolo? o întreabă Jules.

— Nimic.

Dar se întoarce cu o carte cu coperti vernil, de pe care scutură bucățelele de lemn. I-o întinde lui Jules și aceasta se încruntă. Este o carte despre plante otrăvitoare, pe care o sustrăsese cu grijă din librăria lui Luke.

— N-ar trebui să umbli cu de-astea, spune Jules. Și dacă te vede cineva cu ea?

— Vor crede că vreau să mă răzbun pentru ceea ce ți-au făcut ție.

— N-o să meargă. Să citești o carte ca să îi depășești pe toxici în otrăviri? Nici măcar nu poți să otrăvești un toxic, nu-i așa?

— Mai spune încă o dată „otrăvești”, Jules.

— Vorbesc serios, Arsinoe.

Coboară vocea până la șoaptă, cu toate că sunt singure în curte.

— Dacă află cineva ce ești cu adevărat, o să pierdem singurul avantaj pe care îl avem. Asta vrei?

— Nu, spune încet Arsinoe.

Nu mai continuă discuția, pentru că nu mai vrea s-o mai audă pe Jules vorbind despre avantaje și strategii. Jules analizase opțiunile pe care le aveau încă de când zăcea în pat, otrăvită.

— Mi se pare că ești reticentă, spune Jules.

— Chiar sunt reticentă. Nu vreau să leucid. Și nu cred că ele vor într-adevăr să măucidă.

— Dar o vor face.

— De unde știi?

— Pentru că toate reginele pe care le-am avut au făcut asta. De la începuturi.

Arsinoe își încleștează fălcile. De la începuturi. Parabola aceea veche, care spune că Zeița trimite daruri prin sacrificarea reginelor, că le trimite tripleți încă de pe vremea când pe insulă erau niște triburi. Cea mai puternică dintre ele își ucidea surorile, iar sângele lor hrănea insula. Și domnea ca regină până când Zeița trimitea alți tripleți, care creșteau, ucideau la rândul lor și hrăneau insula. Se spunea că e ceva instinctiv. Că impulsul de a se ucide între ele e la fel de natural ca bătaia cerbilor toamna. Dar asta nu este decât o poveste.

— Arsinoe? Știi că așa vor face. Știi că te vor ucide, indiferent dacă vor sau nu. Chiar și Mirabella.

— Crezi asta numai din cauza lui Joseph, spune Arsinoe. Dar ea nu a știut și... nu s-a putut abține.

Este gata să spună Eu am făcut-o, dar încă nu poate, chiar dacă acțiunea ei neîndemânatică dusesse la toate astea. Și acum este mult prea lașă.

— Nu de asta, spune Jules. Și, pe urmă, ce s-a întâmplat cu Joseph. A fost o greșală. Nu o iubește. Nu s-a dezlipit de lângă mine cât am fost otrăvită.

Arsinoe întoarce capul. Știe că Jules a încercat din toate puterile să creadă asta. Și să-l ierte.

— Poate ar fi bine să fugim, pur și simplu. Să ne ascundem, undeva sub pământ, până când una dintre ele o ucide pe cealaltă. N-or să te caute prea mult, dacă rămân două din care pot alege. De ce ai răscoli tufișurile să cauți o potârniche când ai în lumină un cerb? Eu am strâns provizii de mâncare, pentru orice eventualitate. Putem lua caii, să ne îndepărtăm, și apoi îi vindem, facem rost de provizii și mergem mai departe pe jos. Ne învârtim în jurul capitalei, acolo n-o să ne caute nimeni. Și acolo o să putem afla când una dintre ele a murit.

Jules se uită la ea cu coada ochiului.

— Și ca fapt divers, pot să-ți spun că sper să moară Katharine. Va fi mai simplu s-o otrăvești pe Mirabella, când nu se așteaptă.

— Și dacă moare Mirabella? întreabă Arsinoe, iar Jules ridică din umeri.

— Atunci te duci și îi tai gâtul lui Katharine, presupun. Nu se poate pune cu tine.

Arsinoe oftează. Este așa de riscant, indiferent care regină ar muri mai întâi. Mirabella ar putea s-oucidă pe loc, dacă nu ar avea un urs care s-o protejeze, iar în cazul în care Katharine ar fi s-o înjunghie cu un pumnal otrăvit, atunci secretul ei ar ieși la iveală. Și chiar dacă ar câștiga, clanul Arron ar revendica-o în numele toxicilor, și atunci nu ar fi decât o altă regină toxică.

Trebuie să existe o cale, se gândește ea, o cale să ieșim toate cu bine din povestea asta.

Măcar dacă ar putea să stea de vorbă cu ele. Chiar cu forța. Dacă ar putea să facă în așa fel încât să le țină cu forța în turn. Dacă ar putea sta de vorbă, este convinsă că situația s-ar schimba.

— Trebuie să scăpăm de cartea asta, spune Jules hotărâtă. Nu suport nici s-o văd.

Arsinoe strecoară cartea în vestă cu un aer vinovat.

— Cum te-ai simți dacă ți-aș spune să o ascunzi pe Camden? întreabă ea. Dacă îi urăști pe toxici, atunci mă urăști și pe mine.

— Nu e adevărat, spune Jules. Tu ești a noastră. N-ai fost crescută ca naturalistă în toți anii ăștia? Nu ești cu adevărat naturalistă, în sufletul tău?

— Sunt o Milone, spune ea. În sufletul meu.

+

Arsinoe se apleacă, strecurându-se printre crengile joase și ierburile înalte de pe pajiștea din nordul iazului Dogwood. Pe Jules o trimisese în oraș, la cârciuma Lion's Head, să-i caute pe Joseph și pe Billy. Îi spusese că va veni și ea după ce va ascunde cartea despre otrăvuri. Dar mințise. Ghemuită la pământ, răscolește iarba și nu durează mult până să găsească ce caută: o floare albă de cucută.

Otrava pe care o trimisese Katharine pentru Arsinoe, dar pe care o ingerase și Jules, se pare că avea și cucută. După cum scrie în cartea ei, cucuta provoacă o moarte liniștită, paralizând corpul începând de la picioare.

— O moarte liniștită, murmură Arsinoe.

Dar nu este deloc liniștită, dacă pe lângă cucută se mai adaugă și alte otrăvuri, așa cum făcuse Katharine. Este oribilă. Lentă și dureroasă, și Jules suferise îngrozitor.

— De ce ai făcut-o, surioară? întreabă Arsinoe cu glas tare. Oare pentru că erai supărată? Pentru că ai crezut că am trimis ursul să te sfășie?

Dar în mintea ei, Katharine nu răspunde.

Micuța Katharine. Când erau copii, avea părul cel mai lung dintre ele. Și cel mai lucios. Chipul ei avea cele mai fine trăsături. Îi plăcea să facă pluta pe râul care trecea prin spatele casei, și părul ei negru se răsfirea pe apă ca niște alge fine. Mirabella trimitea curenți prin apă și Katharine râdea și râdea.

Arsinoe se gândește la chipul lui Jules, crispat de durere. Se pare că nu te pui cu micuța Katharine.

Cu un gest impulsiv, se repede și smulge cucuta din rădăcină. N-ar trebui să aibă amintirile astea nostalgice. Și nici nu le-ar fi avut, dacă n-ar fi fost Mirabella cu sentimentalismul ei blestemat, care a făcut-o să-și amintească niște lucruri care poate nici n-au fost reale.

— Și chiar dacă ar fi, murmură ea. Jules are dreptate.

Înainte să se termine anul, două dintre ele vor fi moarte. Și oricât ar fi de reticentă, nu vrea să fie ea cea care va muri.

Miroase floarea de cucută. Miroase oribil, dar o bagă în gură pe toată. O mestecă, și sucurile ei aduc alte arome pe lângă mirosul rânced.

Cucuta nu are gust bun. Totuși are un gust... satisfăcător. Ce simte ea când mestecă otrava asta simte probabil și Jules când coace un măr sau Mirabella când cheamă vântul.

— Mai târziu o să trag un pui de somn într-un pat din iederă otrăvitoare, spune Arsinoe și începe să râdă, mâncând și ultima floare. Sau poate merg prea departe.

— De ce mergi prea departe?

Arsinoe se îndepărtează repede de floarea de cucută. Aruncă ultimele rămășițe din plantă și le împrășteie cu piciorul, să se piardă în iarbă.

— În numele Zeiței, Junior! se răstește ea. Văd că te pricepi să spionezi lumea.

Billy zâmbește și ridică din umeri. Se pare că băiatul acesta nu prea are ce face. Și că mereu reușește s-o găsească. Se întreabă dacă o fi un soi de har al continentalilor. Harul de a fi băgăcios.

— Ce făceai? întreabă el. Nu tot magie joasă, nu?

— M-a trimis Cait după coacăze, minte ea.

Nici măcar nu este sezonul coacăzelor.

— Nu văd nicio coacăză. Sau vreun coș în care să le aduni.

— Ce pacoste ești! bombăne Arsinoe.

El râde.

— Nu mai mare decât tine.

Arsinoe trece pe lângă el, ca să se îndepărteze de cucută.

— Bine, îmi cer scuze, spune ea. Ce cauți aici? Credeam că ești cu Joseph și Jules la Lion's Head.

— Ei doi trebuie să petreacă puțin timp împreună.

Billy rupe o frunză lată, o prinde între degetele mari și fluieră prin ea.

— Și Jules mi-a spus că ai noutăți despre peșitori.

— Deci de-asta ai venit fuga aici.

Ea zâmbeste, și zâmbetul acela ridică puțin capătul măștii negre, lăcuite, care îi acoperă cicatricile.

— Nu am venit fuga, insistă el. Am știut de la început că așa se va întâmpla. Mi-am dat seama că vor veni după tine imediat ce vor vedea ursul. Imediat ce te vor vedea pe faleza aceea, la Debarcare.

— Tu și restul lumii. Am aliniat la debarcader toate bărcile, să le curățăm și să le vopsim. Toată lumea din Wolf Spring vrea să dea impresia că nu-i pasă de ce cred alții. Dar toți mint.

Wolf Spring. Un oraș agricol și pescăresc dur, plin de agricultori duri și brutali. Își prețuiesc pământul, apele și mânuirea topoarelor.

Arsinoe își pune mâinile în șolduri și se uită pe pajiște. E frumos. Wolf Spring e frumos așa cum e. Îi displace gândul că Wolf Spring se poate schimba doar ca să facă pe plac unor musafiri așa-ziși iluștri.

— Tommy Stratford și Michael... nu-știu-cum, spune ea. Ești îngrijorat că o să-i plac mai mult pe ei decât pe tine?

— Asta e pur și simplu imposibil.

— De ce? Pentru că ești atât de irezistibil?

— Nu. Pentru că tu nu placi pe nimeni.

Arsinoe pufnește.

— Dar pe tine te plac, Junior.

— Da?

— Numai că am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc acum.

Billy își lăsase părul să crească de când venise pe insulă, și acum este destul de lung ca să-i fluture puțin în vânt. Arsinoe se trezește că se întreabă cum ar fi să-și treacă degetele prin părul lui, și își bagă imediat mâinile în buzunare.

— De acord, spune Billy, și se întoarce să se uite la ea. Vreau să știi că am refuzat să mă duc la surorile tale.

— Dar tatăl tău! Va fi furios. O să oprim scrisoarea. Ai trimis-o cu pasărea sau cu calul? Să nu-mi spui că ai trimis-o cu barca. Jules nu poate chema bărcile înapoi.

— E prea târziu, Arsinoe. S-a terminat.

Se apropie de ea și îi atinge obrazul prin masca roșie-neagră. Fusese și el acolo când ea îi pusese prostește în fața ursului care ataca. Încercase s-o salveze.

— Ai spus că nu vrei să te căsătorești cu mine, șoptește ea.

— Multe lucruri spun eu.

Se apleacă spre ea. Indiferent ce spusese ea, că acum amână gândurile referitoare la viitor, își imaginase de multe ori clipa asta. Se uitase la el cu coada ochiului și se întrebase cum ar fi sărutul lui. Tandru? Nepriceput? Sau așa cum e râsul lui, plin de siguranță și de viclenie?

Inima lui Arsinoe bate mai repede. Se apleacă spre el, apoi își amintește că încă mai are pe buze cucută.

— Nu mă atinge!

Îl împinge, și el aterizează în iarbă.

— Uau! face el.

— Scuză-mă, răspunde ea, intimidată, și îl ajută să se ridice. N-am vrut să fac asta.

— Să mă săruți sau să mă împingi?

Își scutură hainele fără să o privească, cu obraji roșii de rușine.

— Am greșit cu ceva? Voiai să fii tu cea care mă sărută? Așa se face aici? Pentru că nu aș avea o problemă cu asta...

— Nu.

Arsinoe simte și acum gustul cucutei în gură. Aproape uitase. Fusese gata să-l ucidă, și gândul acesta îi taie răsuflarea.

— Îmi pare rău. Pur și simplu nu vreau. Nu acum.

+

Jules și Joseph termină două halbe de bere înainte să-și dea seama că Billy n-o să revină împreună cu Arsinoe.

— Poate e mai bine așa, spune Joseph. S-a făcut târziu. Acum toți bețivii i-ar cere să le arate ursul.

Jules se încrunță. Ursul lor fantomă devine o problemă. Arsinoe nu mai fusese văzută cu el din noaptea Revelării, și până acum le spusese că este prea agresiv și trebuie ținut departe, în pădure. Dar asta nu îi va satisface multă vreme pe oamenii din Wolf Spring.

— Deci, spune Joseph, și se îndepărtează de masă. Mergem? Sau mai vrei o porție de scoici fripte?

Jules clatină din cap și ies amândoi pe stradă. Lumina înserării este caldă și apa din golful Sealhead, care se vede printre clădiri, a căpătat nuanțe strălucitoare de cobalt și portocaliu. Îndreptându-se spre ea, Joseph își strecoară degetele în mâna ei.

Atingerea lui îi provoacă și acum un fior de plăcere, chiar dacă plăcerea este întinată de ceea ce s-a întâmplat între el și Mirabella.

— Joseph, spune ea și îi ridică mâna. Încheieturile tale...

El își trage mâna și își încheștează pumnul. Încheieturile îi sunt pline de julituri și tăieturi de la reparațiile bărcilor.

— Întotdeauna am spus că nu voi lucra pe șantier cu tata și cu Matthew. Dar nu știu ce am crezut că o să fac.

Oftează.

— Nu e o viață chiar așa de rea, cred. Și dacă pentru ei e destul de bună, eu de ce aș crede altfel? Atâta timp cât nu te deranjează mirosul meu de scoici.

Lui Jules îi face rău să vadă bravura pe care o afișează. Să vadă că se simte prins ca într-o capcană.

— Nu mă deranjează, spune ea. Și oricum, nu e ceva permanent.

— Nu?

— Sigur că nu. Până va fi încoronată Arsinoe, ai uitat? Atunci tu vei fi în consiliu și eu în garda ei.

— Ah! face el și îi cuprinde umerii cu brațul. Finalul nostru fericit. Așa ceva spuneam eu, nu?

Se plimbă în liniște pe alea care trece prin fața lui *Heath and Stone* și *Wolverton Inn*, iar Camden topăie pe lăzile de lemn pline cu sticle goale.

— Unde s-o fi dus Arsinoe? întreabă Joseph.

— La copacul chircit, probabil. S-o caute pe Madrigal și să mai facă niște magie joasă.

— Madrigal e cu Matthew. S-a întâlnit cu el la docuri, de când a coborât de pe *The Whistler*.

Madrigal și Matthew. Alăturarea celor două nume o face să strângă din ochi. Flirtul mamei sale cu fratele mai mare al lui Joseph ar fi trebuit să se încheie. Măcar Matthew ar fi trebuit să-și vină în fire. Ar fi trebuit să-și dea seama cât de capricioasă și de superficială e Madrigal. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că încă o mai iubește pe mătușa Caragh, exilată sau nu la Black Cottage.

- Ar trebui să termine povestea asta, spune ea.
- Poate. Dar nu o vor face. El spune că o iubește, Jules.
- Numai cu ochii, se stropșește ea. Nu cu inima.

Joseph pare că tresare când spune asta, și ea se uită cu coada ochiului la profilul lui frumos. Poate așa iubesc toți bărbații. Mai mult cu ochii decât cu inima. Așa că poate nu au fost circumstanțele și furtuna. Delirul. Cu siguranță la regina Mirabella are mai multe de văzut decât la ea, și poate nu este nimic complicat aici.

Jules se îndepărtează de el.

- Ce e? întreabă Joseph.

Fac colțul la capătul aleii, și pe ușile de la *Heath and Stone* iese un mic grup de oameni. Când îl văd pe Joseph, se opresc brusc.

Joseph o apucă de umeri pe Jules.

- Să mergem mai departe!

Dar când trec pe lângă ei, fata care este mai aproape, plină de curaj de la prea mult whisky, îl plesnește pe Joseph peste ceafă. Când el se întoarce, îl scuipă pe cămașă.

Joseph inspiră adânc, dezgustat, dar se străduiește să zâmbească.

Jules e cuprinsă de furie.

- E în regulă, Jules, spune el.

— Nu e deloc în regulă, mârâie fata. Am văzut ce-ai făcut la Festivalul Beltane. Cum o protejai pe regina elementalilor. Trădătorule!

Scuipă din nou.

- Continentalule!

Se întoarce să plece, dar îl amenință peste umăr.

- Data viitoare nu va mai fi un scuipat. Va fi un cuțit între coaste.

- Sfășie! îi dă comanda Jules, și Camden sare.

O trânteste pe fată la pământ, imobilizând-o pe dalele tocite ale aleii cu laba lui nevătămată.

Sub pumă, fata începe să tremure. Curajul și whisky-ul s-au dus, dar reușește totuși să rânjească.

- Ce o să-mi faci? o întreabă ea provocator.

— Cine se atinge de Joseph va răspunde în fața mea, spune Jules. Sau poate în fața reginei. Și a ursului ei.

Jules face un semn cu capul și Camden se retrage.

- N-ar trebui să-l aperi, spune o altă fată, care încearcă s-o ridice de jos pe prietena ei.

- Nu e loial, spune și alta, apoi se întorc și pleacă toate spre casă.

- Nu trebuia să faci asta, Jules, spune Joseph când rămân singuri.

— Nu-mi spune mie ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Cât timp sunt eu aici, n-o să te atingă nimeni. Nici măcar n-o să se uite urât la tine.

— Și te temeai că tu și Camden o să păreți slabe, din cauza șchiopătăturii. Acum cred că se tem și mai mult de voi.

- Trebuie să priceapă că acum suntem mai răi, spune Jules, sec.

Joseph se apropie de ea și îi dă o șuviță de păr castaniu după ureche. O sărută delicat.

- Mie nu mi se pare că ești rea.

Rolanth

- Pregătirile sunt gata? întreabă Mirabella.

— Gărzile și trăsura de diversiune vor fi gata în seara asta, răspunde Marea Preoteasă Luca. Deși oamenii ar vrea să aștepti până dimineața, ca să pleci cum se cuvine.

Inima reginei Mirabella bate cu putere. Stă așezată pe una dintre micile canapele din camera

bătrânei Luca, cu coatele îngropate în pernele vărgate de mătase și pare o regină degajată. Dar așteaptă noaptea aceasta încă din clipa în care Arsinoe a trădat-o și a trimis ursul acela spre ea, în timpul Ceremoniei de Revelare.

Ușa de la camera bătrânei Luca se deschide și intră Elizabeth. O închide repede în urma ei, ca să nu se mai audă zgomotele din templu. Aici, în templul din Rolanth nu mai găsești un loc liniștit în afara apartamentelor ocupate de Luca. În rest, peste tot e agitație, de dimineață până seara. Galeriile sunt pline de vizitatori care vin să aprindă candelă pentru regina lor elementală sau să lase ofrande constând în ape aromatice colorate în albastru viu sau negru întunecat. Preotesele sunt ocupate în permanență cu sortarea darurilor și a lăzilor cu provizii care sosesc zilnic din oraș: de toate acestea au nevoie pentru a-i primi cum se cuvine pe pețitori.

Luca îi spune reginei că sortează alimentele. Dar toată lumea știe că, de când s-a întors Katharine, se verifică fiecare aliment în parte, ca să nu fie otrăvit.

— Elizabeth, spune Luca. De ce ai întârziat? Ceaiul e aproape rece.

— Iertare, Mare Preoteasă. Am vrut să aduc miere de la prisacă.

Așază pe masă un mic borcan transparent, plin pe jumătate, în care mierea proaspătă încă se mai scurgea din lingură. Luca ia cu o linguriță miere din borcan și îndulcește ceaiul, în timp ce Elizabeth își scutură de praf roba de inițiată și se așază. Obrajii îi sunt îmbujorați de efort, și pe fruntea ei măslinie se văd broboane de transpirație.

— Miroși a grădină și a aer cald de vară, spune Mirabella. Ce ai în buzunar?

Elizabeth bagă mâna în buzunarul de la fustă și scoate de acolo ceva ca o lopățică în capătul căreia e fixată un fel de brățară de piele cu o adâncitură la mijloc.

— Am comandat-o în districtul central. Se potrivește perfect cu ciotul meu.

Întinde mâna, să-i arate Mirabellei încheietura retezată de preotese, ca pedeapsă că o ajutase pe regină să fugă din oraș.

— Pot s-o prind cu o singură mână, și așa pot să lucrez mult mai ușor în grădina de legume.

— Minunat, spune Mirabella, fără să-și poată lua ochii de la cicatrice.

Luca le pune în față ceștile de ceai.

— Deci, începe Elizabeth. Înseamnă că plecăm dimineață?

Soarbe din ceașcă și o privește pe Marea Preoteasă.

— Nu fi îngrijorată, Mare Preoteasă. Bree și cu mine o să avem grijă de ea până o vom găsi pe Arsinoe în pădurile ei.

Mirabella se încordează.

— Nu trebuie să aibă nimeni grijă de mine. Nu trebuie decât s-o găsesc pe sora mea și să-mi fac datoria. Și nu voi aștepta până dimineață, Luca. Vreau să plec diseară.

Luca ia o înghițitură de ceai, folosindu-se de ceașcă pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Atâta timp am așteptat să-ți iei inima în dinți și să-ți ucizi surorile. Iar acum am ajuns să mă tem că te grăbești prea tare.

— Nu mă grăbesc. Sunt pregătită. Arsinoe a trimis ursul peste mine și acesta ne-a ucis oamenii și preotesele. Asta nu poate rămâne așa.

— Dar Anul Ascensiunii abia a început. Putem să-ți pregătim alte ocazii. Așa cum, desigur, face și clanul Arron pentru Katharine.

Mirabella strânge din buze. Practic, ea fusese crescută de Luca. Îi recunoaște acum inflexiunile vocii și își dă seama când este testată.

— Nu voi șovăi, spune ea. Iar acest An al Ascensiunii se va încheia mai devreme decât se crede.

— Prea bine, atunci, încuviințează Luca. Măcar să iei iapa mea.

— Pe Crackle? întreabă Elizabeth.

— Știu că nu e așa de bună precum caii albi ai templului, spune Luca, și nici așa de frumoasă precum caii negri care vor fi înhămați la trăsura de diversiune până la Indrid Down, dar e solidă și

iute și m-am bazat pe ea ani de zile.

— Solidă și iute, spune Mirabella gânditoare. Crezi că voi fi nevoită să fug.

— Nu, răspunde Luca cu blândețe. Dar eu tot trebuie să te protejez, dacă pot.

Se întinde peste masă și își pune palma pe mâna reginei, exact în clipa în care liniștea camerei e sfâșiată de un țipăt ascuțit. Toate trei se ridică în picioare.

— Ce a fost asta? întreabă Elizabeth.

— Rămâneți aici! poruncește Luca, dar Mirabella și Elizabeth pornesc pe scări după ea și intră pe ușa care dă spre coridorul lung din est și spre cămările de la etaj.

— Cămara principală! arată Elizabeth.

Țipătul se aude din nou pe hol. E plin de frică și durere. Preotesele strigă, speriate, dând ordine. Când Mirabella dă buzna în cameră, înăuntru e un adevărat haos, robele albe flutură și preotesele aleargă în toate părțile.

În colțul camerei, o inițiată tânără se zbate și țipă, ținută de patru novice, care țipă și ele. E, practic, un copil, are cel mult paisprezece ani, și Mirabella are o senzație de rece în stomac auzind țipetele acelea. Și senzația se accentuează când Rho, preoteasa cu harul războiului, cu părul roșu ca sângele, o apucă de umăr pe inițiată.

— Proasto! strigă ea.

Coșurile cu alimente se răstoarnă, vocile cresc în intensitate, vorbind una peste alta, unele ca s-o aline, altele s-o chestioneze pe fată.

Vocea Mirabellei se ridică și acoperă vacarmul din cameră.

— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit?

— Nu te apropia, Mirabella, nu te apropia! spune Luca și se repede spre fată. Rho, ce este?

Rho o apucă pe novice de gât și îi ridică brațul. E plin de sânge până la încheietură. Bășicile se formează și se sparg sub ochii lor, înaintând pe tot brațul, pe măsură ce otrava pătrunde mai adânc în corpul ei. Spre inimă.

— Și-a pus o mânășă otrăvită, spune Rho. Nu te mai agita, fato!

— Opriți-o! imploră inițiată. Vă rog, opriți-o!

Rho se strâmbă cu frustrare. Nu are cum să salveze brațul fetei. Își ridică pumnul cu lamă zimțată, se gândește puțin și apoi îl aruncă pe podea.

— Să-mi aducă cineva un topor!

Apucă fata și o apleacă peste o masă.

— Întinde brațul, copilă. Repede. Putem s-o oprim la umăr. Nu-ți agrava situația.

În jurul lui Rho se adună mai multe preotese ca s-o țină pe fată și s-o liniștească. O preoteasă trece în fugă pe lângă Mirabella cu o toporișcă de argint în mână.

— Nu am găsit decât asta, spune ea.

Rho ia toporișca, o întoarce și îi verifică greutatea.

— Întoarceți-i capul!

Ridică brațul să lovească.

— Și tu întoarce capul, Elizabeth! spune Mirabella, și o trage spre ea pe prietena care tremură, ca să-i acopere ochii, apoi îi strânge în jurul capului gluga atât de tare, încât mica ciocănită care stătea ca într-un cuib în gulerul lui Elizabeth își ia zborul în văzul tuturor.

Toporișca se prăbușește o singură dată cu un bufnet răsunător pe masă. O demonstrație a harului de războinic pe care îl are Rho, care nu trebuie să lovească de două ori. Preotesele de lângă ea îi înfășoară biete fetei brațul și o scot din cameră să o îngrijească. Poate au salvat-o. Poate otrava care îi era destinată Mirabellei a fost oprită.

Mirabella strânge din dinți ca să nu țipe. Katharine făcuse asta. Micuța și scumpa Katharine, pe care Mirabella nu o cunoștea deloc. Dar acum s-a deșteptat. A făcut o greșală sentimentală cu Arsinoe. A doua oară nu o va mai face.

— După ce se vindecă, o să-i fac și ei o proteză. Exact ca a mea. O să lucrăm împreună în grădină. N-o să simtă deloc lipsa brațului, spune Elizabeth, cu vocea înecată de plâns.

— Frumos din partea ta, Elizabeth. Iar eu, după ce termin cu Arsinoe, o s-o reduc la tăcere și pe Katharine, și nimeni n-o să se mai teamă vreodată de mânușile otrăvite venite din capitală.

+

În noaptea aceea, Mirabella, Bree și Sara Westwood se întâlnesc cu Luca și preotesele în curtea din fața templului. Rochia neagră pe care o poartă Mirabella este ascunsă de o pelerină moale și brună, iar cizmele ei de călărie sunt strâns legate pe picior. Bree, Elizabeth și escorta de gărzi și cercetași au o ținută asemănătoare. Cine le-ar fi văzut, le-ar fi luat drept negustori ambulanti.

Mirabella mângâie pe bot unul dintre caii negri cu picioare lungi care va duce trăsura de acoperire spre Indrid Down, unde se află Katharine.

Trăsura e frumoasă și goală, lăcuită și argintată, iar caii sunt așa de negri, încât nici nu i-ai vedea dacă n-ar avea frâul și căpăstrul strălucitor. Vor atrage cu siguranță atenția lui Katharine și clanului Arron. Suficient cât să nu se amestece în treburile ei de la Wolf Spring.

— Iat-o pe Crackle, spune Luca și îi pune căpăstrul iepei în mână. Nu te va dezamăgi.

— N-am nicio îndoială.

Mirabella scarpină calul între urechi. Apoi se aruncă în șa.

— Ce sunt astea?

Mirabella se întoarce. Toți cei din grup au încălecat, dar una dintre preotese scotocește în sacul de la șa.

— Lasă-le acolo!

Bree își îndeamnă calul să facă un pas.

— Sunt niște pere.

— Nu am inspectat nicio pară, spune preoteasa.

— Asta fiindcă le-am cules eu, cu mâna mea, din livada de la marginea parcului Moorgate.

— N-ar trebui să le ia, îi spune preoteasa lui Luca.

— Ba o să le luăm, insistă Bree. Regina Katharine nu este așa de malefică încât din toate livezile din Rolanth să otrăvească exact aceste trei pere din exact pomul acela și din exact livada aia. Iar dacă e într-adevăr așa de malefică, îi spune Bree Mirabellei, din colțul gurii, înseamnă că merită să învingă.

Mirabella și Elizabeth își rețin zâmbetul. Dar nu e prea multă lumină, luna e în descreștere, și secera care a rămas din ea e aproape acoperită de nori. Așa că preotesele nu pot observa cum le tremură colțurile gurii.

— Să mergeți repede, spune Rho.

Își scosese gluga și părul roșu-închis i se revărsa pe umeri.

— Și fără zgomot. Am primit informații că mai e un urs care bântuie în apropiere de Wolf Spring. Un bărbat și fiul lui au fost găsiți cu măruntaiele scoase și cu gâtul rupt. Sora ta nu are control asupra familiarului ei. Sau are, și e doar crudă. Oricum ar fi, nu e timp de pierdut.

Mirabella trage de căpăstru și îl îndreaptă pe Crackle spre drum.

— Pentru prima oară, Rho, suntem și noi de acord.

Indrid Down

Copitele calului lui Katharine alunecă pe pietrele care acoperă drumul ce duce spre templul din Indrid Down; ea trage de căpăstru și calul își ridică ușor capul. Îi place să galopeze prin capitală, pe mijlocul străzilor, cu părul ei negru și coada lui Half Moon fluturând în aer ca niște drapele, în timp ce oamenii sar în grabă din calea ei. Half Moon este cel mai iute și mai agil cal din grajdurile de la Greavesdrake. Bertrand Roman, gardianul enervant pe care Natalia îl numise la recomandarea lui

Genevieve, n-are nicio speranță să se țină după el.

Ajunge la templu și îi face semn unei inițiate care stătea în întuneric și care își câștigase brățările negre servind la ușa lăcașului. Inițiată se apropie imediat ce Half Moon se oprește și Katharine descalecă.

— Doriți să-l duc în grajd, regină Katharine?

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult. Plimbă-l puțin, și, dacă ai la îndemână niște zahăr, n-o să se supere.

Se întoarce și zâmbește auzindu-l pe Bertrand Roman care se apropia, suflând din greu și icnind călare pe iapa lui neagră.

Katharine nu îl așteaptă. Intră pe ușă, în naos, departe de lumina și căldura de iunie a orașului, acolo unde miroase întotdeauna a ceară de parchet și a bețișoare parfumate. Exteriorul templului din Indrid Down este la fel de impresionant ca toate clădirile din oraș, cu fațada lui de marmură neagră și cu garguiile care scuișă apă, dar interiorul arată surprinzător de auster: pe jos este un mozaic negru, tocit, strane de lemn pentru credincioși și o lumină albă și strălucitoare care pătrunde prin ferestrele de sus.

Katharine îi face cu mâna Corei, șefa preoteselor, și își desface la guler jacheta neagră de călărie.

— Apă rece pentru regină, poruncește Cora, și o novice dă fuga să aducă un cofer.

— N-ar trebui să te îndepărtezi așa de mult de escortă, spune Cora și face o plecăciune.

— Nu-ți face griji pentru mine, preoteasă, răspunde Katharine. Natalia are ochi și urechi peste tot în insulă. Dacă s-ar fi simțit vreo mișcare dinspre Wolf Spring sau Rolanth, fii sigură că acum eram încuiată bine în casă.

Cora zâmbește nervos. Toți sunt foarte speriați. Ca și cum Mirabella ar putea apărea în orice clipă ca să sfărâme templul din temelii sau ca și cum Arsinoe ar putea să ia cu asalt orașul, călare pe ursul ei brun. Ca și cum ar putea îndrăzni.

Katharine trece printre strane, strângând mâinile vizitatorilor cu degetele ei înfășurate în mânuși negre. Templul e aproape plin, chiar și la această oră ciudată. Poate Natalia are dreptate, și Ascensiunea îi aduce din nou pe oameni spre Zeiță. Sau poate au venit aici s-o vadă pe regina lor moartă-vie.

— Vom avea în curând un pețitor în capitală, nu e așa? întreabă Cora.

— Da, răspunde Katharine. Nicolas Martel. Natalia pregătește banchetul dat în onoarea lui, la hotelul Highbern.

— Vom fi onorați să-l primim la templu. Vrei să ne recomanzi un anumit gen de decorațiuni?

— Templul din Indrid Down e destul de elegant așa cum e, spune Katharine, distrasă. Deși Nataliei i-ar plăcea niște flori otrăvitoare. Ceva drăguț, dar care nu se poate absorbi prin piele.

Cora dă din cap și merge alături de Katharine spre absidă și spre altar. Aici, în spatele unui lanț de argint este Zeița de Piatră, un cerc mare de obsidian încrustat în podea. Strălucește puternic chiar și când lumina e slabă. Când se uită în el, Katharine are impresia că vede adâncimea întunecată a Domeniului Breccia.

— E foarte frumos, șoptește Katharine.

— Da. Este. Foarte frumos și sacru.

Se spune că obsidianul acela este scos din versantul de est al muntelui Horn. Că într-o bună zi, muntele s-a deschis, precum un ochi, invitându-i să-l ia. Katharine nu știe dacă e adevărat. Dar e o poveste frumoasă.

Întinde mâna și o apucă pe Cora de încheietură. Brățările negre, tatuate, ale șefei preoteselor sunt vechi și decolorate, deși nu poate să aibă mai mult de patruzeci de ani. Probabil a venit la templu când era foarte tânără.

— Atâta devoțiune! spune Katharine, și mângâie ușor tatuajul cu degetul înfășurat în piele neagră.

În spate, ușile templului se deschid și se închid, apoi se aude tropăitul cizmelor lui Bertrand Roman. Katharine strânge din buze.

— Aș vrea să rămân un moment singură cu ea, spune.

— Desigur.

Șefa preoteselor face o plecăciune și apoi se întoarce să elibereze încăperea.

— Vă rog, toată lumea afară, repede! spune ea.

Se aude foșnet de robe și pași care se îndepărtează grăbiți pe culoarul dintre strane. Katharine rămâne nemișcată până când se așterne tăcerea.

— Și tu, Bertrand, spune ea iritată. Așteaptă-mă afară!

Ușa se deschide și se închide din nou.

Katharine zâmbește și se strecoară repede pe sub lanțul de argint. Simte că Zeița de Piatră se uită la ea cum se apropie.

— Ne cunoști? întreabă Katharine în șoaptă. Mai mirosim și acum a piatră și pământ jilav din adâncurile unde ne-ai aruncat?

Îngenunchează și își lipește palmele de marmură. Zeița de Piatră stă întinsă în fața ei, ghemuită și neagră.

— De data asta nu va mai fi cum vrei tu, spune Katharine, cu buzele așa de aproape de obsidian, încât putea să-l sărute. Venim după tine.

Katharine își scoate o mănușă și își așază mâna pe suprafața dură și rece. Poate e doar imaginația ei, dar poate să jure că a simțit cutremurul Zeiței de Piatră.

Wolf Spring

Arsinoe, Jules și Joseph ajung la librăria lui Luke și găsesc acolo deja pregătite serviciul de ceai și sandviciuri cu pește prăjit pe masa ovală de pe palierul de la etaj. Puțin după prânz, Luke îl trimisese pe Hank, cocoșul lui negru-verde, pe drumul acela cotit care ducea la casa Milone, ca să îi aducă aici. Jules încă mai are pasărea sub braț (Luke pretinsese ca Hank să fie dus înapoi în brațe), și o aruncă pe jos într-un nor de fulgi.

— Ce este asta? întreabă Arsinoe. De ce ne-ai chemat așa de oficial cu cocoșul?

Înainte ca Luke să răspundă, Joseph o înghiontește și face semn cu capul spre rochia atârnată în vitrina magazinului: rochia pe care Luke i-o face lui Arsinoe pentru ziua încoronării. Pe bustul rochiei apăruse niște dantelă, și Arsinoe strânge din ochi. Luke va trebui s-o scoată de acolo dacă vrea să se îmbrace cu rochia aia vreodată.

— Veniți! spune Luke. Stați jos. Mâncați!

Cei trei schimbă o privire. Până și Camden pare suspicioasă și bate nervoasă cu coada în covor. Dar cu toții urcă scările, se așază pe scaun și încep să înfulece sandviciurile cu pește.

— Mirabella plănuiește un atac, spune Luke.

Arsinoe simte toți ochii îndreptați asupra ei și se bucură că masca neagră îi acoperă pe jumătate expresia.

— De unde știi? întreabă Joseph.

— De la un prieten de-al meu, croitor, care a venit din Rolanth. A văzut că se pregătesc două caravane. Una este de acoperire. Ca să meargă la Indrid Down și să se asigure că regina Katharine stă în banca ei.

— Cum a putut să afle asta? obiectează Jules. Poate că trăsura de acoperire trebuia să ne distragă pe noi.

— A văzut iscoadele pe drum și le-a urmărit; au ocolit capitala și s-au îndreptat spre Highgate. Acolo le-a pierdut, fiindcă în zona aia nu e greu să dispari în pădure. În pădurea noastră.

Luke continuă să-i servească, așezând biscuiți pe farfuria fiecăruia.

— Ca să fiu sincer, m-aș simți ușurat să terminăm cu una dintre ele, spune el. N-aș fi crezut că e așa de curajoasă să vină aici, după ce a fugit așa de pe scenă când a văzut ursul.

Joseph lasă capul în piept.

— Ce noroc avem s-o prindem așa dezavantajată, continuă Luke și zâmbește. Zeița e cu tine, mereu am spus-o.

— Da. E ceva deosebit să avem un atu, spune încet Arsinoe.

Luke nu știe că ursul a fost o păcăleală. Că va trebui să se lupte singură. Va fi foarte dezamăgit când ea și Jules vor fugi să se ascundă până când Katharine va fi moartă.

— Nu avem prea mult timp, spune Luke. Dacă am avut dreptate, ar putea ajunge în pădurile noastre într-o zi sau două după iscoade.

În cameră se așterne tăcerea. Hank ciugulește din biscuitul pe care Arsinoe îl ține între degetele ei amorțite.

— Noi... începe Jules, șovăitor. Ar trebui să plecăm. Să ne pregătim.

— Desigur, spune Luke, în timp ce ei se ridică. Luați la voi niște biscuiți. Mi-ar plăcea să vin și eu cu voi la luptă.

O îmbrățișează, atât de netemător. Convins că ea va învinge, iar Arsinoe îl îmbrățișează strâns.

— Trebuie să plecăm, șoptește Jules în timp ce coborau scările. Dacă Mirabella vine aici, nu avem nicio șansă, doar să fugim.

— Pot să aduc caii pe înserat, spune Joseph.

— Nu, eu trebuie să aduc caii. Harul meu îi va ține liniștiți.

Arsinoe trece prin magazin cu picioare ca de lemn, în timp ce ei o asigură că nu va sta ascunsă mult timp. Că Mirabella se va întoarce imediat când va vedea că nu e la Wolf Spring și se va duce după Katharine. Că e posibil ca într-o săptămână să se întoarcă.

— Nu credeam că va trece la atac, spune Arsinoe mirată.

— Ți-am spus eu, mârâie Jules, cu ochii îngustați. Ți-am spus că o va face.

Ies din magazin, gata să se despartă și să înceapă să adune provizii, dar dau nas în nas cu o mulțime de oameni. Șocul e atât de mare, încât Camden începe să mârâie și să ridice labele la ei.

— Ce. Ăăă. Ce căutați aici? întreabă Arsinoe.

Dar știe deja. Au venit s-o vadă pe ea. Luke nu s-a priceput niciodată să păstreze un secret.

— O să aduci ursul în piață înainte de a pleca? strigă cineva.

— Să plece? se miră Jules.

— Păi, nu poți să stai aici! Nu poți să permiți ca un elemental să intre în Wolf Spring! E un coșmar!

— Fulgerele lor ajung și până la Kenora, strigă altcineva. Ard vitele pe câmpuri.

— O să ne ardă toate bărcile din port, căutându-te pe tine!

Joseph clatină din cap. Nu trebuia s-o facă. Multă lume încă îl ura pentru că o salvase pe Mirabella la Beltane. Unii îl urau pur și simplu pentru că stătuse prea mult timp pe continent.

— Vite arse în Kenora, murmură el, uitându-se peste Jules la Arsinoe. Ca și cum ar putea invoca furtuni în insulă stând acasă, la Rolanth.

— Dar asta nu contează, nu? ripostează iritată Jules. Dacă vine aici? Sunt speriați pe bună dreptate.

— Așa este, spune Arsinoe. Dacă într-adevăr vrea să mă ucidă, nu pot să-i permit s-o facă aici.

— Exact. Așa că fugim.

— Nu. Nu pot s-o las să dea foc caselor căutându-mă. Trebuie s-o gălesc eu mai înainte.

— Arsinoe, ce tot spui? întreabă Jules, dar ea abia dacă o aude din cauza vacarmului mulțimii.

Până la urmă, Jules țipă la ei așa de tare, încât Arsinoe poate să jure că scândurile s-au zguduit sub picioarele lor.

— Nu ești pregătită, spune Jules, iar Joseph îi cuprinde umerii cu brațul. Ursul tău... nu e

pregătit!

— Părea destul de pregătit la Beltane! strigă cineva din mulțime, iar ceilalți izbucnesc în urale.
Jules o strânge pe Arsinoe de braț.

— Dă-mi voie s-o opresc eu. Să fac o diversiune.

— Nu, Jules. Știi că nu poți interveni.

Se întoarce spre Joseph.

— Unde e Billy? Ar fi trebuit să fie și el aici. Să știe și el.

— Tatăl lui i-a trimis o barcă și a plecat acasă. A spus că nu lipsește mai mult de două zile. Eu.
Se oprește, descurajat.

— Dacă pleci înainte să se întoarcă, nu și-o va ierta niciodată.

— O să-și revină, spune Arsinoe. Îi spui că am întrebat de el?

Joseph dă din cap.

— O să ies din oraș să mă întâlnesc cu ea, spune Arsinoe cu voce tare. O să o țin departe de orașul nostru, ca să nu se întâmple nimic.

Oamenii zâmbesc și ovaționează. Bat din palme. Cineva spune să lege cadavrul Mirabellei de spatele ursului și să-l aducă aici, să-l vadă toată lumea. Ceva zboară prin aer, și Arsinoe prinde: un pachetel cu provizii.

— O cămașă de schimb și niște mâncare, spune Madge și îi face cu ochiul. Și pansamente, deși probabil nu vei avea nevoie de ele.

Arsinoe înghite în sec și coboară în piață.

Jules încearcă să o tragă înapoi, iar Camden îi sare în față și i se împleticește printre picioare.

— Nu poți să faci asta. Nu ești pregătită.

— Nu contează, Jules. Nu am de ales.

+

Sub copacul chircit, Arsinoe stă pe o buturugă mică și freacă lama pumnalului cu mătrăgună. Dar, deși otrava de pe lamă îi sună melodios în sânge, nu vrea s-o folosească. Nu vrea să-i facă rău Mirabellei.

Dar nu vrea nici să moară.

— Nu se va ajunge la asta, își spune ea. O să mă vadă, eu o s-o văd pe ea, și o să găsim o soluție. O să fie la fel ca înainte.

Se uită în jur, de sub copac, așteptând o încuviințare din partea Zeiței. Vreun semn.

Pietrele străvechi, înfundate în pământ, sunt acoperite de mușchi, iar pe crengile copacului cresc frunze lungi și ciudate, dar asta e doar o părere. Aici, în acest loc sacru, unde ochiul Zeiței e mereu deschis, copacului nu îi pasă că e vară sau iarnă, nu îi pasă de timp. Arsinoe ascultă în tăcerea adâncă și se întreabă cât de mult se va păstra din ea în acest loc, după ce a vărsat atâta sânge în pământul acela.

Se întoarce la treabă și continuă să frece mătrăguna de lama pumnalului. Cicatricele de pe față încep s-o mănânce, și ea își ridică masca peste coroană. În spatele ei se aude trosnetul unei crengi și Arsinoe își pune repede masca pe față.

— Nu trebuie să stai cu aia pe față pentru mine, spune Madrigal, care înainta spre ea aplecată pe sub crengile joase, îmbrăcată cu o rochie de un verde aprins. Probabil că nu e prea comodă pe căldura asta.

— E în regulă, spune Arsinoe.

— Vrei să spui că îți place cum se uită lumea la tine de când o porți, spune Madrigal, și Arsinoe strânge din buze. Am auzit de atacul Mirabellei. M-am gândit să te caut aici. Speram să te găsesc.

— De ce?

— Pentru că asta înseamnă că faci ceva mai mult decât să te duci să-ți primești moartea. Jules e gata să-și piardă mințile. Nici măcar Joseph nu poate s-o liniștească.

Arsinoe se uită în pământ. O înnebunește gândul că Jules e așa. Panicată. Îngrozită.

— Există ceva? întreabă ea. Ceva care m-ar putea ajuta? Să-mi poarte noroc? Să o facă să-și rateze atacul?

— Ce farmec ar mai fi acela. Există totuși ceva, dar trebuie să ne mișcăm repede.

Madrigal ridică o sprânceană și se uită la pumnalul ei otrăvit, iar Arsinoe îl strecoară discret în mânecă. Oricum, Madrigal are și ea cuțit.

— Ce facem? întreabă Arsinoe.

— Îți chemăm ursul, răspunde Madrigal. Același urs pe care l-am fermecat cu magie joasă să vină pe scena de la Revelare. E singura ta speranță, și asta numai în cazul în care farmecul făcut atunci a fost destul de puternic încât să vă lege și acum.

— Chiar dacă ar fi așa, nu va ajunge aici la timp.

— Poate că nu. Dar merită să încercăm.

— Bine, atunci. Dă-mi cuțitul tău!

— Dar ce are cuțitul tău?

— Îl păstrez pentru sora mea, spune ea, și Madrigal îi întinde cuțitul.

Arsinoe se îndreaptă spre copacul chircit, pregătită să-și redeschidă rana din palmă, ca să deseneze în sânge runa ursului și să-și lipească palma de scoarța copacului.

— E posibil să ne facă doar probleme. În mod sigur ne-a mai făcut.

— N-a făcut decât ce era de așteptat să facă.

— Spune-i asta lui Jules. Încă o mai frământă povestea asta, să știi. Cu oamenii ăia pe care i-a ucis. Cu toate că eu am băgat-o în asta. Cu toate că nu a făcut-o cu intenție.

— Cine spune că nu a făcut-o cu intenție? întreabă Madrigal. Am văzut și eu cum s-a dus ursul direct la regina Mirabella. N-ar trebui să subestimezi temperamentul lui Jules. E tot mai vulcanică. Dar după ce se va încheia Anul Ascensiunii, se va calma din nou, cu toții ne vom liniști. Deci fac asta la fel de mult pentru ea și pentru noi ca pentru tine.

Arsinoe pune lama cuțitului în palmă, dar apoi îl retrace.

— Poate n-ar trebui s-o fac. E posibil ca magia joasă să dea greș din nou.

Madrigal își dă ochii peste cap.

— E vina noastră, să știi, spune Arsinoe. Povestea cu Jules și Joseph. Am făcut farmecul acela, și eu l-am stricat. Din cauza asta au ajuns să fie împreună Mirabella și Joseph.

— N-ai de unde să știi.

Dar ea știe. O simte cu toată ființa ei.

— Joseph e bărbat, spune Madrigal, și bărbații sunt nestatornici. Li se întunecă mintea și nu pot rezista în fața unei fete frumoase, pe o plajă lovită de furtună. Nu e nevoie de magie joasă ca să se întâmple așa ceva. Și pe urmă, acum s-a împăcat cu Jules și totul merge bine. Așa că ce mai contează?

Bate din picior, și părul ei lung și castaniu flutură ușor în adierea neașteptată a vântului.

— Acum fă tăieturile!

— Madrigal, cum ai găsit locul acesta?

— Mai demult. Cred că aveam vreo... paisprezece ani. Eram cu Connor Howard. Ne plimbaserăm prin pădure și am ajuns sub copacul acesta. Când ne-am întins sub el, am simțit că se deșteaptă ceva în mine. Și de atunci am venit mereu aici.

— Connor Howard? Domnul Howard? Dar e atât de bătrân!

Madrigal râde.

— Atunci nu era. În fine, nu chiar așa de bătrân, cel puțin.

Lasă capul pe umăr.

— Dacă nu vrei să te tai, putem face asta și fără sânge. Putem folosi salivă.

— Salivă? se strâmbă Arsinoe. Bleah! E și mai rău.

— Cum vrei tu.

Madrigal zâmbește și Arsinoe începe tăietura din palmă. În clipa în care sângele ei intră în contact cu scoarța străveche, începe să simtă puternic legătura cu ursul și știe că acesta va veni în goană.

Munții Stonegall

Drumul care trece prin munții Stonegall este liniștit. Grupul reginei nu întâlnește pe nimeni o jumătate din zi. În fața lor sunt iscoadele; le trimit tot mai des acum, când se apropie de Wolf Spring. Liniștea de aici o tulbură pe Mirabella când se reazemă de un stejar, alături de Bree și Elizabeth. Nu se aude decât Pepper, ciocănitura moțată, cu pene negre și albe, care zboară fericită prin pădure.

— E prea liniște, spune Mirabella. Ca și cum au amuțit toate păsările. Pot face asta, Elizabeth, dacă simt în apropiere o regină naturalistă?

— Nu cred. Dar în mod sigur nu din cauza mea au amuțit.

Elizabeth apleacă ușor capul să se uite cu drag la familiarul ei.

— Ea ar putea să le ceară să tacă. Dar singure nu ar face asta.

— Un stol de păsări cu capetele plecate, meditează Bree. Asta ar fi o procesiune tristă.

Stă în spatele Mirabellei și împarte în şuvițe părul lung și negru al reginei, ca să-l împletească.

— Mă întreb ce fel de fanfară are. Mă întreb cum o fi la ei când regina pleacă din oraș.

— Pentru o regină războinică din Bastina se lovesc săbiile și scuturile, îi oferă Elizabeth o variantă. Niște săgeți trase spre cer, eventual cu puterea minții.

Mirabella râde.

— Nu mai pot face asta, Elizabeth. Harul lor a slăbit.

— Nu știu. Uneori am impresia că farfuriile plutesc în aer după ce Rho lovește cu pumnul în masă.

Elizabeth își încrețește nasul și chicotește. Mirabella zâmbește și mușcă dintr-o pară interzisă, adusă de Bree.

Nu cu mult timp în urmă, ea era Regina Aleasă și credea că atunci când va pleca din Rolanth vor flutura steagurile. Dar iat-o în toiul nopții, trecând prin orașe în care nimeni n-a întâmpinat-o să-i ureze cale bună. Se ascunde, înaintează în taină, și chiar dacă nu ar fi fost asta, oricum Arsinoe și Katharine făcuseră niște demonstrații puternice la Ceremonia de Revelare. Nu mai era Regina Aleasă.

— Abia aștept să se termine, murmură Bree, uitându-se la para dulce și galbenă. Să putem mânca ce vrem și să putem să mergem unde vrem. Abia aștept să vină pețitorii, pentru că probabil atunci regina Katharine o să fie mult prea ocupată ca să mai trimită otrăvuri.

Bree se oprește brusc și Elizabeth se uită la ea muștrător.

— Nu-i nimic, spune Mirabella.

Știa și ea că niciunul dintre pețitori nu solicitase o primă întâlnire cu ea.

— Oricum nu contează, spune Bree, ridicând bărbia. Noi știm pe cine vrei cu adevărat. Pe frumosul băiat naturalist. Poate reușești să-l păstrezi ca amant după ce te căsătorești.

Mirabella zâmbește. Dar nu și-l poate imagina pe Joseph ca amant. El ar fi pretins totul. Și ar fi meritat să-i dea totul, dar nu se putea.

— Băiatul acela naturalist nu va mai vorbi cu mine niciodată, spune ea încet, după ce o voi ucide pe Arsinoe.

— Se întorc iscoadele.

Elizabeth face semn cu capul spre drum și se ridică în picioare. Acum nu sunt departe de Wolf Spring, de pajiștile și râurile unde iscoadele spuneau că Arsinoe obișnuiește să se ducă singură.

— E ciudat că o lasă așa de des singură în Anul Ascensiunii.

— Naturaliștii nu sunt obișnuiți să crească o regină care să aibă șanse reale, spune Bree. Nu știu cum trebuie să o protejeze.

— Poate nu e nevoie, spune Mirabella, ridicându-se. Când regina lor are ca familiar un urs mare brun.

Iscoadele descalecă și dau raportul șefului de escortă, care încuviințează din cap. Pot merge mai departe în siguranță.

— Fiind așa de aproape de Wolf Spring, speram să primim vreo veste, spune Mirabella, bătându-l ușor pe gât pe Crackle, după care încalecă. Să ne spună că ursul a fost văzut. Nimeni nu a raportat ceva concret despre el, și asta mă neliniștește.

— Nu ursul, ci puma este adesea cu ea, spune Bree. Și fata aceea, Milone. Și de multe ori și – Bree are o ezitare – Joseph.

Mirabella se uită repede la ea, iar Bree lasă ochii în jos. Mirabella nu îi va face rău lui Joseph. Nu are nicio dorință să-i facă rău lui Juillenne. Dar dacă aceasta intervine, dacă își trimite puma, atunci va trebui ca ea și puma ei să moară odată cu regina.

Wolf Spring

Arsinoe pleacă în Wolf Spring pe Valleywood Road. Este drumul obișnuit spre capitală, o stradă frumoasă și largă, umbrită de copaci, care trece prin Ashburn și Highgate, înaintând spre munții Stonegall. Dacă spionul lui Luke a avut dreptate, ar trebui s-o întâlnească pe Mirabella undeva prin pădurea Ashburn.

Poate că Luke și prietenul lui croitor s-au înșelat, și atunci va merge pe Valleywood până la Indrid Down.

Dar nu prea crede că s-au înșelat. Are impresia că o simte pe Mirabella venind printre munți. Parcă o miroase, așa cum se simte apropierea unei ploii de vară.

+

— Nu poți să te duci după ea! Nu poți să te amesteci!

— N-o să mă amestec, spune Jules.

E destul de greu să-și facă bagajul cu mama ei în cameră. Tot ce bagă ea în rucsac, Madrigal scoate afară. Eșarfa. Un măr. O rolă de pansamente. Madrigal le ia și le ține la spate. Ca și cum asta ar putea s-o oprească pe Jules. Ca și cum n-ar putea pleca și așa, cu mâna goală.

— Dacă nu ai de gând s-o salvezi, atunci de ce te duci? Stai aici. Așteaptă cu noi. Nu ești numai tu îngrijorată!

— E prietena mea cea mai bună, spune Jules încet.

Imaginea cu Arsinoe îndepărtându-se în după-amiaza aceea o bântuie. Îi fusese așa de greu s-o lase să plece, chiar dacă știa că o să se ducă după ea.

— De la Beltane ai stat după mine ca o umbră, spune Jules. De ce? Vrei să te iert că acum ești cu Matthew.

— Nu, spune Madrigal cu chipul plin de durere.

Dar Madrigal poate să-și schimbe instantaneu expresia feței, după cum crede că poate câștiga mai multă simpatie.

— Nu te mai obosi s-o faci acum pe mama îngrijorată. Și nu îmi spune mie să n-o ajut. Ai ajutat-o tu destul, învățând-o magie joasă. Și ai ajutat cu farmecul prin care l-am adus pe urs pe scena de la Beltane.

— Era cu totul altceva. Acolo a fost un spectacol. Nu era Ascensiunea. Acum depinde de ea.

— Acum rolurile noastre se încheie, spune Jules, cu un zâmbet strâmb. Știu că nu prea ai fost aici, Madrigal, dar chiar și tu ar fi trebuit să-ți dai seama. Arsinoe trăiește, trăiesc și eu, dacă nu,

murim amândouă, așa a fost dintotdeauna.

Scândurile podelei încep să scârțâie. În fața ușii apare Cait, cu părul strâns la ceafă și privirea îngrijorată.

— Îmi cer scuze pentru gălăgie, bunico. Totul e în regulă.

— Vrea să se ducă după regine, mormăie Madrigal. N-ar fi trebuit s-o ții aici, atât de aproape de toate astea.

— N-ai fost aici să-ți dai cu părerea, ripostează Cait cu vocea ei joasă și calmă. Dar poate că n-ar fi trebuit să facem asta. Știam că moartea lui Arsinoe o să-i frângă inima. Dar așa se întâmplă când crești o regină.

— Nu vorbi așa despre ea, mârâie Jules. Ca și cum e deja terminată.

— Trebuia s-o trimiți pe Jules de aici, spune Madrigal.

— „De aici”. Nu „la mine”.

Jules dă din cap.

— Presupun că ar trebui să mă bucur că nu minți și nu te prefaci că m-ai vrut.

Trece pe lângă bunica ei și coboară scările în fugă, cu Camden mârâind la picioare.

Cait și Madrigal așteaptă să audă ușa închizându-se înainte de a vorbi din nou.

— Trebuia să-i fi zis, spune Madrigal.

— Nu.

— Oricum va afla. Nu ești oarbă. Ai văzut ce s-a întâmplat de când a început Anul Ascensiunii. Că devine tot mai agresivă. Ursul acela pe care la ucis lângă copacul chircit... pe care l-a ucis fără măcar să-l atingă! Și câte farfurii ți-a spart? Câte vase ți-au căzut de pe masă? Ai vrut s-o oprești, dar n-ai putut.

— Madrigal, spune Cait cu voce obosită. Fii calmă.

Madrigal râde.

— De câte ori i-ai spus ei asta? Fii calmă. Nu-ți face griji. Controlează-ți nervii. Oracolul a spus că a fost blestemată. Că ea va aduce pieirea insulei. Iar tu *ai crezut*.

Cait se uită lung la fiica ei și nu spune nimic. A trecut multă vreme de când cineva a vorbit cu glas tare despre asta. Dar era adevărat. Când Jules s-a născut ca un binecuvântat vlăstar de Beltane, și fată, prima fată dintr-o nouă generație Milone, Cait a trimis după o clarvăzătoare, după cum era tradiția. Dar în clipa când aceasta s-a uitat la Jules, a scuipat pe pământ.

— Înecați-o! a spus ea. Poartă blestemul legiunii. Harul de naturalist va fi întinat de harul războiului. Înecați-o acum, înainte să înnebunească!

Când Madrigal a refuzat, clarvăzătoarea a încercat să-i ia copilul din brațe, dar când l-a atins, a intrat în transă și a început să bolborosească despre ce va fi.

— Trebuie să fie înecată. Nu trebuie să trăiască. Este distrugerea și nimicirea...

Și a continuat să bolborosească, cu ochii duși în fundul capului, albi, iar Madrigal a început să țipe și copilul a început să plângă, până când Cait și Ellis au reușit să scoată oracolul afară.

Nu puteau s-o înece pe mica Jules. Nu voiau să facă asta. Așa că i-au legat blestemul legiunii cu magie joasă, o legătură făcută cu sângele mamei ei. Cait nici nu voia să se mai gândească la ce i-au făcut clarvăzătoarei care fugise. Dar după ce s-a terminat, s-au pus cu toții de acord că trebuie să uite.

Cait clipește des și clatină din cap.

— Nu de asta. Știi de ce am legat-o. Nu pentru că ar putea distruge Fennbirn. Ci pentru că se poate distruge pe ea.

— Dar nu s-a distrus până acum. Și acum e gata.

— Niciodată nu ești gata pentru asta. Blestemul legiunii îi face pe oameni să-și piardă mințile. Mintea unui om nu poate suporta mai multe haruri.

— Așa se spune, ripostează Madrigal. Dar se mai spune și că harurile care stau sub pecetea

blestemului legiunii sunt slabe. Iar Jules a mea este cea mai puternică naturalistă văzută vreodată. Gândește-te cum s-ar putea manifesta harul războiului la ea.

Pe balustrada scării, familiarul lui Cait, cioara, cârâie și se mișcă nervoasă de pe un picior pe altul. Madrigal fusese întotdeauna ambițioasă. Fără îndoială, o parte din ea fusese mereu flatață că odrasla ei primise o astfel de profeție.

— Despre asta e vorba? întreabă Cait. Fiica ta. *A ta*. Să faci și tu parte din asta. Să ai un destin măreț. Dar chiar e vorba și despre tine, Madrigal. Și tu faci parte din asta. Poți spera la destinul tău măreț.

— Ce lucru urât ai spus, mamă.

Pentru o clipă aproape imperceptibilă, ochii lui Madrigal se îngustează. Cine n-o cunoștea bine, nici n-ar fi observat. În clipa următoare, ochii îi sunt mari și rugători.

— Știu că trebuia să-i legăm harul, spune ea încet. Odinioară cei care purtau blestemul legiunii erau arși. Erau înecați. Consiliul mi-ar fi poruncit s-o abandonez în pădure, ca să moară.

O atinge pe umăr pe mama ei.

— Dar ea a crescut. E puternică. Și cu mintea întreagă.

— I-am legat harul războiului pentru binele ei, spune Cait. Și – ezită să spună ceea ce nu a vrut nici să creadă – cum oracolul a avut dreptate în legătură cu blestemul, e posibil să aibă dreptate și în legătură cu celelalte.

— Că Jules va aduce pieirea insulei? se strâmbă Madrigal. Clarvăzătoarea era nebună, ca multe altele de dinaintea ei.

— Poate. Dar legarea va rămâne, Madrigal.

— Va rămâne. Dar nu va ține. Slăbește cu fiecare clipă care trece. Eu pot s-o dezleg, dacă vreau. Sângele ei e în sângele meu. Sunt mama ei. Și voi face cum cred eu că e mai bine.

Pădurea Ashburn

Când Arsinoe obosește de atâta mers, se oprește și face un foc mare de tabără la marginea drumului. Iscoadele Mirabellei o găsesc întinsă lângă foc, cu capul pe sacul cu haine.

O iscoadă, femeie sau bărbat, știe să se apropie neauzită. Arsinoe nu le simte decât când sunt suficient de aproape ca să nu fie nevoită să strige la ele. Desigur, o iscoadă care ar fi vrut să se ascundă, nici nu s-ar fi apropiat atât de mult.

— Spuneți-i surorii mele că sunt aici, le spune ea fără să facă vreo mișcare. Spuneți-i că o aștept.

— Mirabella...

Elizabeth îi scutură umărul delicat.

— Mira, trezește-te! S-au întors iscoadele.

E încă prea întuneric în mijlocul pădurii ca să poți vedea altceva decât niște siluete. Mirabella știe că adormise rezemată de trunchiul unui copac, dar se pare că în timpul somnului se rostogolise la pământ. Obrajii îi sunt plini de praf.

Undeva, în dreapta ei, Bree mormăie ceva, apoi fața ei se luminează de la micul foc pe care îl aprinde.

— Ei! face ea, cu ochii umflați.

Flutură mâna și focul se intensifică.

— Ce-i atât de important încât trebuie să ne ridicăm din locurile noastre de pe pământul ăsta tare?

O iscoadă descalecă și pune un genunchi în pământ. Pare agitat. Confuz.

— Ce este? îl întreabă Mirabella. E blocat drumul spre Wolf Spring?

— Nu prea cred, spune Bree căscând.

— Regina Arsinoe, spune iscoada. Te așteaptă pe șoseaua principală.

Nimeni nu are vreo reacție, în afară de Bree, care se trezește instantaneu și ridică fără să vrea flăcările în aer.

— Cum a aflat că venim? se întreabă Elizabeth. Se pare că are spioni mai buni decât am crezut noi.

— Ai văzut ursul? întreabă Mirabella.

— Nu l-am văzut. M-am uitat peste tot, dar nici măcar calul meu nu i-a simțit mirosul.

—

Mirabella se uită spre răsărit. Zorii zilei încep să se vadă printre copaci. Gândul la urs îi îngheață stomacul. Își amintește și acum ghearele, mormăielile și urletul lui, și înghite în sec.

— Voi pleca de îndată ce se va lumina destul ca să nu ne împiedicăm de rădăcini, spune ea. Am nevoie de Crackle, sau pot merge pe jos?

— Mira! exclamă la unison Bree și Elizabeth.

— Nu poți să te duci, dacă nu știm unde e ursul, spune Bree.

— Lasă-ne să mai trimitem niște iscoade pe lumină.

— Nu, spune Mirabella. Dacă l-a ascuns, l-a ascuns. Voi fi pregătită.

Se uită la chipurile prietenelor ei, luminate de flăcări, și încearcă să-și ascundă propria frică.

— Ea e aici. A venit timpul.

+

Joseph înaintează cât poate de repede pe porțiunea umbrită de copaci din Valleywood Road. Este epuizat după o zi lungă de meșterit la bărci, și abia apucase să închidă ochii când Madrigal începuse să arunce cu pietricele în fereastra camerei lui.

Credea că îl caută pe fratele lui, Matthew, dar când a deschis fereastra, ea l-a strigat și i-a făcut semn cu mâna. Așa că acum aleargă prin întuneric, sperând că merge pe drumul bun după Jules și Camden. Nu au plecat cu mult timp înaintea lui, iar durerile de picioare pe care le are Jules ar trebui să-i încetinească înaintarea.

Dar ce i-a spus Madrigal despre Jules nu poate fi adevărat. Că Jules poartă blestemul legiunii și că e atinsă de harul războiului. Joseph a văzut odată un copil cu blestemul legiunii, și amărâtul acela era aproape nebun, își acoperise urechile cu mâinile și se lovea cu umărul de perete. Joseph și Matthew îi întâlniseră familia din întâmplare, se duceau la templul din Indrid Down, unde copilul avea să fie otrăvit cu milă, ca să scape de suferință.

Jules nu e așa. Să audă asta de la Madrigal, că farmecul de magie joasă care îi leagă harul războiului slăbește, și că acesta se poate arăta în orice clipă, dacă ea își pierde cumpătul. Dar Jules își pierdea de multe ori cumpătul, și el nu văzuse niciun semn că ar avea harul războiului.

Nu-și dă seama ce are Madrigal în cap, să-i spună minciunile astea. Dar plecase după Jules, ca să o țină departe de treburile reginei. Fiindcă dacă ar interveni, consiliul ar arunca-o în temniță, cu blestemul legiunii sau fără.

+

Arsinoe scoate un țipăt când Mirabella ridică flăcări violente din focul ei aproape stins. Nu putuse să se abțină. Flăcările sunt așa de fierbinți! Lemnul se face jar în câteva secunde, și când se dă la o parte, simte miros de păr ars, iar masca ei este atât de fierbinte, încât o clipă se teme că i se va topi pe față.

— Tu! bolborosește Arsinoe.

Se rostogolește spre un copac și se ridică în picioare. Mirabella este chiar de partea cealaltă a drumului. Arsinoe nu auzise un pas, nici măcar trosnetul vreunei crengi.

— Ai început să te miști mai încet.

— Poate ai început tu să dormi mai profund.

Arsinoe se uită în jos la sacul burdușit de haine și brânză uscată, pe care îl folosisese ca pernă, și care acum este înnegrit de foc.

- Nu prea cred.
- Unde ți-e ursul? întreabă Mirabella.
- L-am lăsat acasă.
- Minți.

Arsinoe înghite în sec. Greutatea pumnalului otrăvit pe care îl are în vestă o liniștește, dar nu vrea să-l folosească. Oricum, va fi destul de greu să se apropie suficient de mult ca să-l poată folosi. Pălălaia aia de foc nu era o joacă. Mirabella era stăpână pe situație.

— Ai face bine să-l scoți la lumină, o avertizează Mirabella, iar Arsinoe simte o furnicătură ciudată pe piele.

Se uită în jos. Tot părul de pe brațe i s-a ridicat.

În dimineața cețoasă, fulgerul de lumină strălucește alb, iar copacul din spatele lui Arsinoe explodează cu scântei. Simte șocul în picioare și cade ghemuită la pământ, clănțănind din dinți. Durerea se ridică din vârful degetelor de la picioare până la rădăcina părului.

Vorbește, își spune ea în gând, dar nu e în stare să-și descleșteze fălcile. Așa că o ia la fugă, târându-și un picior, și caută să se ascundă printre copaci. Se aruncă peste o tufă mică, pe care focul Mirabellei îl distruge într-o clipă, într-o explozie de abur portocaliu șuierător.

— Oprește-te, oprește-te! strigă Arsinoe.

— Și tu ai avut ocazia să te oprești, strigă Mirabella. Dar ai preferat să trimiți ursul peste mine.

Vântul își schimbă direcția, învârtindu-se în jurul gulerului lui Arsinoe și aruncându-i părul în ochi. Mirabella adună deasupra ei o furtună puternică. Prima pală de vânt o izbește pe Arsinoe de un copac. O creangă o lovește peste ochi, iar din tufișul în flăcări se desprinde o bucată care o nimerește într-o parte, arzându-i vesta și cămașa. Ea strânge din ochi și se uită la runa de magie joasă scrijelită în palmă. Simte că ursul se apropie. Trebuia să-l fi chemat cu ceva timp în urmă.

Următorul fulger o face să se prăbușească la pământ. Durere, apoi stele în fața ochilor, apoi întuneric, și se rostogolește inertă înapoi pe drum.

+

Jules nu e departe când cade primul fulger. Pământul se cutremură și în curând se pornește vântul.

Jules și Camden o iau la fugă.

— Jules, stai!

Se întoarce. Joseph aleargă după ea, cu cămașa boțită.

— Nu pot, strigă ea.

Îi arată cu mâna fumul care se ridică. Arsinoe are nevoie de ei.

+

Mirabella se apropie prudent de Arsinoe, care zace pe drum. Ține furtuna pe loc, gata s-o dezlănțuie la nevoie, și nu scapă din ochi pădurea. Inima îi bate cu putere în piept, dar până acum nu a apărut niciun mare urs brun care să urle și să-și agite ghearele.

Trebuie să fie pe acolo. Arsinoe a spus că l-a lăsat acasă. O minciună. Nu așteaptă decât ca ea să lase garda jos.

Arsinoe zace pe drum, căzută pe spate, cu un braț întins peste cap. Nu se mișcă. Pare un morman de crengi și zdrențe. Mirabella o împinge ușor cu piciorul.

— Ridică-te!

Arsinoe e complet nemișcată. Mirabella se apropie mai mult. Oare să fi fost așa de simplu?

— Arsinoe?

Are impresia că aude un mormăit și se uită înfricoșată în jur, după urs. Dar tot nu apare.

— Ce ai zis? o întreabă ea, și Arsinoe se întoarce pe o parte.

— Am zis „unul”. Foc, fulger, vânt... Era frumos din partea ta dacă alegeai doar unul.

Mirabella își îndreaptă spatele.

— Doar fiindcă tu nu ai decât un atu, nu înseamnă că și eu ar trebui să folosesc unul singur.

— Nu știi nimic despre atuurile mele.

Arsinoe se uită la ea din spatele măștii cu expresie furioasă. Nărilor sunt tivite cu sânge. Duce încet mâna spre interiorul vestei. În palma ei sunt tăieturi ciudate, vechi.

— Arăți altfel.

Se uită la mantia brună cu care e îmbrăcată Mirabella și la părul ei negru strâns într-o coadă lungă.

— Te-ai gătit pentru încoronare.

Arsinoe tușește și vederea i se încețoșează. E de mirare că mai e conștientă.

— De ce ai venit aici? o întreabă Mirabella. Renunți? Vrei să te fac un morman de cărbune?

— Poate. Nu sunt sigură. Eu nu am fost crescută ca tine. Niciodată nu ne-am făcut planuri. Așa că acum fac și eu câte ceva.

— Serios? spune Mirabella printre dinți. Faci câte ceva. Așa cum ai făcut la Revelare, când ți-ai trimis fiara să mă sfâșie?

Arsinoe înghite în sec și se strâmbă, cu dinții plini de sânge. Apoi, spre uimirea Mirabellei, începe să râdă, și mâna pe care o băgase în vestă cade la pământ.

— Ai crezut că l-am trimis după tine.

Râde iar.

— Sigur că așa ai crezut.

— Așa ai făcut.

— Am făcut sau n-am făcut, azi vezi că nu l-am mai trimis după tine, nu?

— Ai încercat să mă ucizi la nici două zile după ce te-am salvat! Plod nerecunoscător!

Mirabella își încleștează pumnii, atentă să țină sub control elementele naturii. Vrea să o sugrume pe sora ei. Să-i dea cu pumnii în cap. Să o bată până când îi va înăbuși hohotele de râs. Ar putea s-o lovească cu un fulger și ar termina-o imediat. Arsinoe este o țintă ușoară și imobilă.

— Ce cauți aici? strigă Mirabella. De ce ai venit aici?

— Ca să te țin departe de Wolf Spring, răspunde Arsinoe. Departe de oamenii pe care îi iubesc.

— Nu le-aș fi făcut rău vreodată.

— Ei nu sunt așa de siguri. Evenimentele care au loc în Anii de Ascensiune sunt uneori oribile. Ascensiunea *este* oribilă.

Arsinoe face pauză.

— Am putea să ne dăm la o parte. S-o lăsăm pe Katharine să câștige, cu clanul Arron. Toxicii au mai câștigat de trei ori până acum. Nu vor fi schimbări așa de mari dacă ar mai câștiga și a patra oară, indiferent ce spun lacheii templului.

— Să abdicăm?

Mirabella râde întristată.

— Nu ne-ar permite niciodată așa ceva. Încetează să mai negociezi cu mine, când ești deja învinsă. Tu spuneai că lucrurile sunt așa cum sunt. Că ucidem sau suntem ucise.

Arsinoe inspiră încet. Se uită la copaci și la lumina care se strecoară printre crengi.

Mirabella își lasă colțurile gurii în jos. Ochii i se încețoșează. Nu mai vrea să vorbească. Nu e nevoie decât de un fulger rapid, și, dacă se uită în altă parte, poate că n-o va bântui amintirea.

— Mirabella, șoptește Arsinoe.

— Da?

— Când o să te duci după Katharine, să nu șovăi. Știu că ea a fost fetița noastră și că-i împlTEAM margarete în păr, dar acum nu mai e așa.

+

— Jules, oprește-te!

Joseph o apucă de braț.

— Nu putem să ne oprim! Nu vezi furtuna aia? N-ai văzut fulgerul?

— Arsinoe e inteligentă, argumentează Joseph. Nu s-ar fi aruncat în luptă fără să aibă un plan. Las-o să și-l ducă la bun sfârșit.

— Las-o să-l ducă la bun sfârșit! Ai lăsa-o s-o ucidă pe Mirabella? Sau speră că va fi învinsă?

Jules își smucește brațul din mâna lui, iar Joseph face singurul lucru care îi trece prin minte. O trânteste la pământ.

Riposta ei e instantanee și feroasă. Îl lovește cu cotul în tâmplă și privirea lui se înceteșează. Dar nu îi dă drumul. Nici măcar când Camden se trânteste cu toată greutatea pe ei și se rostogolesc cu toții.

— Joseph, dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

— Nu, Jules, nu pot!

Ea țipă și lovește cu tot ce poate. Zgomotele luptei lor sunt așa de puternice, încât probabil ajung până la regine. Dacă Arsinoe cade, o să știe cel puțin că Jules a venit după ea.

Colții lui Camden se înfig în umărul lui Joseph, apoi puma smucește cu putere, ca și cum ar fi vrut să i-l smulgă.

— Ah! țipă el. Jules, te rog!

— Nu! țipă ea. NU!

El se chinuie așa de tare s-o țină, că nu observă foșnetul copacilor. Nu aude fâșâitul crengilor decât atunci când una dintre ele se rupe și zboară prin aer, înfigându-se în pământ.

Joseph încearcă să-și ferească capul, pentru că tot mai multe crengi cad acum cu viteză, înfigându-se în pământ ca niște pumnale. Îi dă drumul lui Jules și își acoperă capul cu mâinile.

Dintr-odată, crengile nu mai cad. Copacii nu mai trosnesc, nu se mai aud decât respirațiile lor precipitate și mârâitul furios al lui Camden.

— Ce a fost asta? întreabă Jules.

Se chinuie să se ridice în genunchi, își trage puma lângă ea și începe să-i pipăie blana, ca să se asigure că nu a fost rănită.

— Cred, icnește Joseph, că tu ai fost.

+

— Ce a fost asta? întreabă Mirabella. Ai auzit?

Evident că Arsinoe auzise. Și și-a dat seama cine țipă.

— Asta a fost Jules, spune Arsinoe, și se ridică cu greu într-un cot, scuipând sânge. I s-a întâmplat ceva! I-au făcut ceva preotesele tale?

Arsinoe duce mâna la vestă și apucă mânerul pumnalului otrăvit. Nu vrea s-o facă. Mirabella a salvat-o la Beltane. Mirabella o iubește. Dar dacă Jules a pățit ceva, *toți* vor păți ceva.

— Nu! spune Mirabella repede. Nu ar face asta! Și nici nu sunt în direcția aia! Sunt acolo.

Se întoarce și arată spre Highgate. Apoi se încruntă.

— Ai vrut să-mi distragi atenția? N-o să-ți meargă!

Furtuna se adună și mai amenințătoare deasupra lor, și Arsinoe se gândește ce opțiuni are. Poate că tot ar apuca să-i arunce cuțitul în inimă Mirabellei. Toxicii posedă arta asta din naștere, sau cel puțin așa a auzit. Dar chiar dacă ar fi așa, ea n-a încercat niciodată.

Runa din palmă începe s-o ardă.

Arsura de la o rună nu e propriu-zis un avertisment, iar Arsinoe începe să țipe în același timp cu sora ei când puternicul urs iese din pădure în drum.

— Stai! țipă Arsinoe, și ursul ezită suficient cât să nu lovească cu ghearele în pieptul Mirabellei.

Aceasta se prăbușește pe o parte, cu curajul frânt. Se târăște pe jos, încercând să se îndepărteze, cu obraji uzi de lacrimile terorii, retrăind fără îndoială ultimele clipe de pe scena de la Revelare, când văzuse cum ursul sfâșie preotesele, îndreptându-se spre ea.

— Stai, stai, vino la mine! spune Arsinoe disperată, și îndreaptă spre el palma în care este săpată runa.

Ursul nu e familiarul ei. Farmecul care îi leagă este doar magie joasă. Dar Arsinoe este regină. Magia ei joasă e puternică, și ursul face ce îi spune. Ea își șterge sângele de la nas cu palma și apoi o lipește de fruntea ursului, iar ursul o linge pe față.

— Să mergem! spune ea.

Se ține de blana lui, și el o apucă cu colții de haine și o trage prin șanț la adăpostul copacilor. Se mișcă șocant de rapid și fără zgomot; înainte să-și revină Mirabella, deja sunt în adâncul pădurii.

— Arsinoe! strigă sora ei. Unde te-ai dus? Unde te-ai ascuns?

— Presupun că nu se așteaptă să-i răspund, nu? șoptește Arsinoe, afundându-se tot mai mult în pădure cu ursul, în speranța că Mirabella nu va putea să-i găsească.

Conacul Greavesdrake

Natalia se uită fix la scrisoarea pe care o ține în mână. Din când în când, ia o gură de brandy amestecat cu degetariță și lovește ușor paharul de dinți. Scrisoarea este de la fratele ei, Christophe. Sosise în dimineața aceea și fratele ei îi spunea că fiul său, Pietyr, venise acasă pentru scurt timp, după care plecase la Prynn, unde avea o treabă. Ce fel de treabă, fratele ei nu știa. El presupusese că era o misiune încredințată de ea. Dar (și ea putea vedea cu ochii minții ridicarea lui dezinvoltă de umeri) îi trimite complimente și urări de bine de la soția lui, Marguerite, care îi lansează invitația de a veni la casa lor de la țară, după ce Natalia își va termina treburile legate de Ascensiune.

Natalia mototolește scrisoarea în pumn. Ce plăcut trebuie să fie să stai așa departe de capitală și de consiliu, și să vorbești așa de lejer despre Ascensiune. Norocosul Christophe, care s-a căsătorit și a plecat. Ea nu făcuse așa, și nici fiul lui, Pietyr, nu făcuse așa, și ar face bine să apară cât mai repede aici. Katharine tot trebuie să fie încoronată. Tot mai au treabă de făcut.

Genevieve bate o dată la ușă și intră fără să aștepte permisiunea. Se pare că toți din familia asta sunt hotărâți să-i dea dureri de cap.

— Am fost la Highbern toată dimineața, spune Genevieve, referindu-se la un hotel din oraș, unde vor organiza banchetul de primire pentru pețitorul Nicolas Martel.

— Și?

— Și e bine. Argintăria e lustruită, meniul e făcut și florile au fost comandate la seră.

— Bine, spune Natalia.

Nu vor trebui să facă prea mari eforturi ca să-l impresioneze pe băiat. Natalia își amintește bine cum se uita la Katharine în seara Debarcării și la serbarea de după ea. Și se pare că băiatul nu fusese afectat de zvonurile neplăcute care înconjurau revenirea ei. Și ea, și Pietyr speraseră ca regina să aibă mai mulți pețitori din care să aleagă, dar în realitate nu le trebuia decât unul, de ochii lumii, până când Katharine va fi încoronată și îl va alege ca rege-consort pe Billy Chatworth, așa cum trebuia.

— Ce se aude? întreabă Genevieve.

Întoarce capul spre hol să asculte. Natalia nu aude nimic, dar când Genevieve deschide ușa, ajunge până sus ecoul unor bătăi din palme.

Natalia pune jos paharul cu brandy și împreună cu Genevieve urmărește aplauzele, trece prin foaier spre sala galeriei și ajunge în salonul de biliard, unde sunt adunați câțiva servitori.

Intră în cameră fără zgomot, și când Genevieve își dă seama ce îi încântase așa de tare, scoate o exclamație de uimire.

Katharine făcuse într-un capăt al camerei o țintă. De țintă este legată camerista ei, Giselle. Cât timp Natalia și Genevieve se uită acolo, Katharine aruncă spre țintă cinci pumnale mici. Fiecare dintre ele se înfige cu un bufnet surd la câțiva centimetri de brațele, șoldurile și capul lui Giselle.

Servitorii aplaudă, iar Katharine face o plecăciune. Se îndreaptă veselă spre Giselle, o sărută pe obraz, apoi le poruncește servitorilor s-o dezlege.

— Ce înseamnă asta? întreabă Natalia, și Katharine se întoarce spre ea.

— Natalia! exclamă ea, și servitorii își bagă capul între umeri, așteptându-se să urmeze o ceartă.

Natalia se uită la ei cu o sprânceană ridicată. Când s-a certat vreodată Katharine cu Natalia sau cu altcineva?

— Îți place? întreabă Katharine. Aveam nevoie de o distracție, dacă stau închisă așa de atâtea zile, ascunzându-mă de regina elementalilor. Și m-am gândit că pețitorii vor fi impresionați de puțin sport.

— De puțin sport, spune Natalia. Vor fi impresionați de iscusința ta la călărie și la tras cu arcul. Dar cred că unui continental i se cam strânge stomacul în fața unei mirese care excelează la aruncarea cuțitelor.

— Chiar așa?

Katharine râde.

— Așa sunt de delicați?

— Sper că nu toți, spune încet Genevieve.

Katharine își fixează asupra ei ochii negri. De când s-a întors, Genevieve nu a îndrăznit să-i spună prea multe reginei. S-a mulțumit doar să privească și să raporteze consiliului, ca aceștia să vorbească. Că regina se pune singură în pericol. Că ia prea multă otravă, fără să aibă har, și că într-o zi o să ia otrava nepotrivită.

Katharine arată cu capul spre țintă.

— Nu vrei să treci și tu aici, Genevieve? Să le dăm servitorilor niște emoții?

Genevieve se uită la Natalia, ca și cum ar fi sperat ca ea să se împotrivească, după care îi zâmbește larg reginei, văzând că Natalia nu spune nimic.

— Desigur.

Iese din mulțime și le permite lui Giselle și altei cameriste să-i lege mâinile de țintă. Atmosfera din încăpere devine de gheață. Nu se mai aude niciun sunet. Katharine își răsfiră cuțitele de argint și le trece printre degete.

Îl aruncă pe primul. Se înfige exact lângă talia lui Genevieve, și aceasta tresare.

— Fii atentă, se strâmbă Katharine. Nu te mișca. Dacă îl arunc prea repede pe următorul, și tu nimerești chiar în drumul lui?

Aruncă din nou. Acesta aterizează așa de aproape de obrazul lui Genevieve, încât îi retează o suviță de păr blond.

— Cred că ajunge, Kat, spune Natalia. Giselle, Lucy, dezlegați-o, vă rog, pe sora mea. Sunt convinsă că vor mai fi și alte ocazii în care să o admirăm pe regină făcând acest sport.

Giselle și Lucy o dezleagă repede pe Genevieve. Nu spune nimic când iese din cameră împreună cu servitorii, dar îi aruncă Nataliei o privire din care se vede că se simte trădată.

— Mă crezi crudă, spune Katharine când rămâne singură cu Natalia.

— Nu, răspunde Natalia. Doar puțin necumpătată. Știu că Genevieve a fost dură cu tine, Kat. Dar întotdeauna s-a gândit la binele tău.

Katharine oftează.

— Presupun că ar trebui s-o iert, în cazul acesta.

— Nu am știut că îi porți pică. Până acum nu erai așa. Ce s-a schimbat, Kat? Ce ți s-a întâmplat, de fapt, în noaptea Revelării?

Katharine pornește prin camera întunecată și se duce la fereastră, unde dă la o parte draperia roșie. Se uită cu ochii mijiiți la lumina de afară. Obrajii ei nu mai sunt acum supti, cu toate că îngerează atâtea otrăvuri. Katharine arată altfel. O nouă Katharine.

— Doar ce ți-am spus. Am fugit și m-am rătăcit. Am căzut și Zeița m-a salvat. Dacă acum par altfel, asta e pentru că mult timp m-am închis în mine.

Se întoarce spre Natalia.

— Trăsura Mirabellei a fost o păcăleală, nu?

— Da. Și acum a plecat. Așa că e posibil ca una dintre surorile tale să fie moartă.

+

Katharine aleargă cu Half Moon pe crestele munților de lângă Greavesdrake. Călărește cât poate de repede, îmboldind calul cu călcâiele, pentru că speră să ajungă în vârf, ca să vadă trăsura surorii ei îndepărtându-se. Dar când ajunge acolo, drumul e pustiu.

— E în regulă, Half Moon, spune ea și își bate ușor calul pe gâtul transpirat.

Știe cum ar fi arătat: o trăsură neagră, de o eleganță ostentativă, cu balamale de argint și perne de catifea albastră, cu cai frumos țeșalați, cu coamele și cozile vopsite în alb.

— Aș fi vrut să nu fie o păcăleală, îi spune ea calului. Aș fi vrut să fi spart ușile conacului Greavesdrake și să mă găsească în pat. I-aș fi aruncat un cuțit în gâtul ei alb și frumușel, și ea ar fi fost tare uimită.

Katharine îl întoarce pe Half Moon și coboară cu el creasta. Când ajung sub copaci, simțurile ei par să o avertizeze și își dă seama că e urmărită.

Trebuie să fie Bertrand Roman, umbra ei aproape permanentă. Natalia la trimis probabil după ea, și lui i-a luat ceva timp s-o ajungă din urmă. Îl oprește pe Half Moon. Dar tropotul de copite care se aude e prea delicat ca să provină de la greoaia iapă neagră a lui Bertrand.

Katharine își îndeamnă calul să pornească în galop. În spatele ei, urmăritorul face același lucru. Ea se uită discret înapoi, pe sub braț, și vede un cal șarg și un călăreț al cărui păr blond flutură în vânt.

Pietyr? Îl îndeamnă pe Half Moon să zboare pe cărare. N-o s-o ajungă din urmă, și în mod sigur n-o s-o întrecă. Nimeni de pe moșia lor nu călărește mai bine decât ea, și niciun cal din grajdurile clanului Arron nu poate ocoli sau trece printre crengi ca Half Moon.

Îl pierde repede din ochi, apoi întoarce calul, ca să-i apară din partea stângă. Îi apare așa de brusc în față, încât calul lui se ridică pe picioarele din spate, după care schimbă direcția brusc, iar Katharine rânjește când îl vede pe Pietyr rostogolindu-se la pământ.

Se îndreaptă spre tufele de ferigă unde zace gemând. Katharine rămâne cu gura căscată.

— Nu ești Pietyr!

Băiatul, care este blond, dar nu blond palid, cum sunt Natalia și Pietyr, se ridică cu greu în picioare.

— Nu, nu sunt, spune el și își scutură frunzele uscate de pe cămașă. Nu-ți amintești de mine? Sunt Nicolas Martel.

— Peștorul meu! scapă Katharine, uimită, și pentru prima oară nu are nevoie să se folosească de vicleșugurile învățate de la Pietyr ca să roșească.

Își amintește acum de el, dar arată altfel față de cum îl văzuse de departe, sub faleza de pe plajă, la Debarcare, sau la lumina focului, atunci, la petrecere. Fața lui are la lumina zilei trăsături mai delicate, și buza de jos are o curbă plăcută. Părul blond-auriu îi ajunge la guler și cade în bucle pe lângă tâmpile.

Katharine își caută cuvintele. Ridică o mână de pe căpăstru și și-o pune în șold.

— A fost un lucru prostesc! Să te strecuri așa în spatele meu în Anul Ascensiunii! Am pumnale otrăvite, puteam să te ucid!

Nu trebuia să fie așa de dură cu el. După cum spunea Pietyr, băieților de pe continent nu le place asta. Dar Nicolas zâmbește.

— Nu am vrut să te iau prin surprindere, spune el.

Are o voce melodioasă, caldă și joasă. Katharine îl simpatizează instantaneu.

— Abia am venit. Mi-au spus să aștept la conac, dar mă tem că am fost prea curios.

— E... drăguț din partea ta. Trebuia să te fi oprit cineva.

— Odată ce mi-am pus ceva în cap, nu sunt așa ușor de oprit. Ridică spre ea capul, ca și cum ar

fi intrigat.

— M-ai fi ucis? Am crezut că reginele sunt letale doar între ele.

— Atunci ai multe de învățat, spune Katharine.

Oftează.

— Dar ai dreptate, surorile mele sunt ținta preferată.

— Iartă-mă, spune el. Se pare că am stricat întâlnirea. Nu așa aș fi vrut să mă prezint, cu fața în praf.

Katharine se întoarce în șa.

— Hai să mergem să-ți căutăm calul! Dacă ar fi fost din grajdurile noastre, era dresat și nu s-ar fi îndepărtat prea mult. Așa, nu știi unde s-o fi dus.

Îi întinde mâna. Nicolas îi acceptă mâna și scara, și urcă pe Half Moon în spatele ei. Îi cuprinde mijlocul cu brațele.

— Îți mulțumesc, îi spune el la ureche. Poate totuși nu a fost chiar așa de rea această primă întâlnire.

Wolf Spring

Arsinoe, Jules și Joseph părăsesc Vallewood Road și se îndreaptă spre vest, mergând de-a lungul izvorului care se varsă în iazul Dogwood. Se strecoară neobservați pe proprietatea Milone când soarele cobora în spatele copacilor, evitând astfel privirile și întrebările oamenilor din oraș.

Cait, Madrigal și Ellis se reped pe ușa din față înainte ca vreunul dintre ei să strige. Jake, spanielul, îi sare lui Jules în brațe, și ciorile bat din aripi îngrijorate deasupra capetelor lor.

— Sfântă Zeiță!

Ellis se apropie de ei și o ia de mână pe Arsinoe.

— O să trimitem după un vindecător.

— Nu, spune Arsinoe. N-am nimic. Uite!

Ca și cum mai trebuia să le spună. Era greu să nu observi marele urs brun.

— Îl cheamă Braddock, spune Arsinoe.

Își pune mâna pe capul mare și blănos al ursului.

Madrigal întinde mâna, ca și cum ar fi vrut să-l atingă, dar apoi se răzgândește.

— Atunci Mirabella e moartă? întreabă ea.

Ușa se trănțește și o clipă mai târziu Cait revine cu un castron cu apă deja fierbinte. Îi șterge cu un burete fața și brațele lui Arsinoe, pline de sânge închegat și de bășici provenite de la arsuri. Cait pare că e gata să izbucnească în plâns, dar când vorbește, vocea ei sună la fel ca întotdeauna.

— Arăți ca un cadavru viu. Ar fi bine să fie moartă.

Îi masează coastele învinețite.

— Nu vei putea face față unei alte lupte ca asta.

— Nu e moartă. Braddock a... Nu cred că are curaj să mai dea ochii cu el.

— Va avea, curând, spune Jules încet, cu o voce obosită.

— Măcar ai ajuns-o din urmă? îl întreabă Madrigal pe Joseph.

— Am ajuns-o. Și i-am spus ce mi-ai spus tu mie.

— Intrați în casă, spune Cait cu un ton grav. Arsurile astea trebuie să fie îngrijite. Braddock mă tem că va trebui să rămână afară. Nu e un familiar, și chiar dacă ar fi fost, nu ar încăpea pe ușă.



A doua zi dimineață, Arsinoe se trezește cu masca pe față. Fusese așa de obosită, încât adormise cu ea. Se întinde, apoi se întoarce spre Jules, care e culcată cu fața la perete. Dar Camden stă în fund și bate din coada ei neagră. Jules e trează.

E greu să crezi lucrurile pe care Cait și Madrigal le-au spus cu o seară în urmă. Chiar dacă

Joseph a spus că a văzut crengile acelea rupându-se și înfigându-se în pământ. Jules, puternica ei Jules, poartă blestemul legiunii. E atinsă de harul războiului. Familia Milone știuse asta și nu spusese nimic, nu scosese o vorbă să le avertizeze. I-au legat harul războiului cu magie joasă, spuneau ei. Dar legătura aceea începea să slăbească. Și ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi cedat de tot? Blestemul legiunii e îngrozitor, și cei atinși de el înnebunesc. Toată lumea știe asta.

— Nu te mai holba la mine, Arsinoe, spune Jules.

Se întoarce spre ea și clipește cu ochii ei bicolori. Lui Arsinoe îi plăcuseră întotdeauna ochii aceia, unul albastru și unul verde, dar Cait spunea că atunci când i-a văzut oracolul, a vrut s-o îneco pe loc.

— O să fie bine, Jules. A fost bine și până acum.

— Sigur că o să fie bine.

Jules se întoarce și privește în tavan, la grinzile întunecate din lemn și la pânza frumușică de păianjen din colțul estic.

— Acum avem amândouă secrete.

Se uită din nou la Arsinoe.

— De ce nu mi-ai spus că ai chemat ursul?

— L-am chemat după ce am plecat. Nu credeam că va ajunge la timp. Probabil că el deja mă căuta.

Stă în fund, pe pat și se uită pe fereastră. Braddock își petrecuse noaptea în curte, încercând probabil să găsească o modalitate de a intra în cotețul găinilor. Arsinoe zâmbește.

— Abia aștept să se întoarcă Billy, ca să i-l arăt.

Jules zâmbește ușor. Se uită la mâini și încleștează pumnii.

— O s-o lași pe Madrigal să desfacă farmecul? o întreabă Arsinoe.

— Crezi că ar trebui?

— Nu știu.

— Joseph spune că nu ar trebui. Că e prea periculos. Că e posibil ca farmecul acela să fie singurul lucru care împiedică împlinirea blestemului.

Dar mă gândesc mereu la ceva ce a spus Luke... că trebuie să fie o explicație pentru care Zeița m-a pus lângă tine. Ca și cum aș putea fi puternică. Ca și cum aș putea să te ajut să învingi.

— Nu ai nevoie de harul războiului ca să fii puternică, spune Arsinoe. Ești deja puternică. Poate mai e ceva ce Cait și Madrigal nu ne-au spus? Să mai fi zis oracolul ceva care acum ne-ar fi de folos?

— Nu. A spus că am harul războiului din cauza blestemului legiunii, iar ele au plătit-o ca să păstreze secretul. Cred că a fost destul de simplu.

Își zâmbesc, amândouă dezorientate. Arsinoe nu știe ce decizie va lua Jules. Dar și-ar fi dorit să fi fost altcineva în afară de Madrigal care să dețină cheia farmecului.

Ellis ciocănește și apoi bagă capul pe ușă împreună cu Jake, care scoate un lătrat vesel.

— Scularea și îmbrăcarea, spune el. Avem pețitori pentru care trebuie să ne pregătim.

— Pețitori, spune Jules și zâmbește.

Arsinoe își trage peste cap pătura subțire de vară. Fusese așa de preocupată de Mirabella, încât uitase complet de Tommy Stratford și Michael Percy.

— Treziți-mă după ce se termină, mormăie ea.

— Ei bine, dacă asta nu te face să te scoli din pat, ce-ai zice dacă ți-aș spune că azi-dimineață, când mă întorceam de pe câmpurile din sud, m-am întâlnit cu Madge, care mi-a spus că barca lui Billy a ancorat în port?

+

Billy ajunge la casa Milone chiar după prânz, când Arsinoe se plimbă cu ursul ei în capătul de vest al curții.

— Măi, măi! face Billy. Mi-a spus Joseph că e adevărat. Aproape că nu l-am crezut.

Arsinoe zâmbește. E așa de bine să îl vadă! Nu își dăduse seama până acum cât îl așteptase, cât de mult îi lipsise în perioada asta.

— Îl cheamă Braddock, spune ea.

— Ursul Braddock. Destul de potrivit. Nu e periculos?

Arsinoe îl bate ușor pe urs pe fruntea lui mare. Fusesse cu el toată dimineața, încercând să-l obișnuiască cu mirosul și zgomotele făcute de oameni. Cei din familia Milone sunt naturaliști, și harul lor îl liniștește pe urs. Dar el va trebui să fie acolo când sunt de față și oameni lipsiți de har, plus niște pețitori ignoranți. Oricât ar părea el de docil, Arsinoe trebuie să fie extrem de prudentă. Când îl vezi așa, cu fețișoara lui dulce băgată în șoldul ei, e ușor să uiți că legătura dintre ei este magie joasă, și nu e un familiar.

— Deocamdată, nu, spune ea. Are burta plină de mere și de bibani. Plus un copil care a trecut pe aici să-l spioneze.

Billy își trece nesigur degetele prin blana lui.

— Este... începe el, și înghite în sec. Mai blând decât am crezut. Și nu miroase ca celălalt.

— Celălalt era bătrân. Bolnav. A fost o greșeală. Sau poate a fost prețul care trebuia plătit pentru acesta.

— Magie joasă, nu? Nu știi niciodată care e prețul, până nu-l plătești.

Arsinoe îl împinge în joacă pe urs, și el ridică ochii spre ea.

— Ce știi tu despre asta, continentalule?

— Absolut nimic, spune Billy.

Apoi își fixează privirea în pământ.

— Am noutăți.

— Noutăți. Încep să urăsc cuvântul acesta. De la o vreme, noutățile sunt doar proaste.

Billy nu zâmbește și nu îi spune să nu mai fie așa de pesimistă. Dar nu poate fi așa de rău, când el abia s-a întors.

— Mă tem că am fost vândut familiei Westwood, spune el.

— Cum?

— Am fost numit degustătorul regal la curtea reginei Mirabella. Pedepsa pe care mi-a dat-o tatăl meu pentru că am refuzat să iau parte la curtare. Plec în noaptea asta la Rolanth, altfel mă dezmoștenește. Zâmbește trist. Mereu mă amenință că mă dezmoștenește. Dar mi-a dat voie să vin să-ți spun. Măcar atât.

— Dar nu poți să faci asta! izbucnește Arsinoe.

— N-am încotro.

La auzul vocii ei ridicate, Braddock clatină capul și se îndepărtează.

— Junior! Nu fi tâmpit! Nu poți să fii degustătorul ei! Tatăl tău nu știe cât e de periculos? Ea. Katharine trimite de acum otrăvuri la Rolanth. Una dintre cameristele Mirabellei a murit din cauza unei rochii otrăvite!

— Nu era o rochie otrăvită, spune Billy. Era o mănășă otrăvită. Și nu a murit. I-au tăiat mâna la timp. Nici măcar nu se știe dacă ar fi murit sau dacă regina Katharine doar se joacă.

— Clanul Arron nu se joacă, insistă Arsinoe. Și de unde știi toate astea?

— Tatăl meu ține legătura cu cei din familia Westwood.

Ea se încruntă, iar Billy zâmbește fermecător, apoi își strecoară mâna pe sub părul ei și o prinde de ceafă. Un continental idiot și arogant, dar nu poate să se îndepărteze de el.

— Toți continentalii se cred nemuritori, sau numai tu?

— O să fiu în siguranță. Tatăl meu nu m-ar pune în pericol. Și după ce-i trece furia, o să mă întorc la tine, promit. Până atunci o să fiu ochii și urechile tale la curtea Mirabellei.

Îi mângâie ușor masca cu degetul.

— Am auzit ce s-a întâmplat în pădure. Nu trebuia să te duci așa în întâmpinarea ei. Prostuță ce ești!

Ea îi dă mâna la o parte.

— Ești convins că tatăl tău nu va face o altă înțelegere? E mereu în Indrid Down, la familia Arron.

— Îi place Indrid Down. Se simte mai acasă. Mai multă civilizație. Abia așteaptă să-i dea afară de acolo pe cei din clanul Arron când vei fi tu regină.

Ea își dă ochii peste cap și Billy râde, încercând s-o înveselească.

— Nu fi așa de îngrijorată! Sunt unicul lui fiu. Și acolo unde trăiesc eu, asta înseamnă ceva.

— Nu te poate face nimeni să te răzgândești?

— Nimeni, spune el. Nici măcar tu.

— Deci pleci. Când?

— Barca o să mă ducă azi la Rolanth.

— Dar abia ai venit.

Tot trupul parcă i s-a îngreunat brusc. Face un pas nesigur spre el și își aruncă brațele după gâtul lui. După o primă exclamație de uimire, Billy o strânge tare în brațe.

— Nu fi fraieră, îi spune el, cu fața îngropată în părul ei. Indiferent cât aș fi de departe, sunt tot al tău. Suntem o echipă acum. Suntem împreună, nu?

— Suntem?

El o sărută pe frunte, apoi pe obraz. O sărută pe umăr, încă prea emoționat ca s-o sărute cu adevărat, și asta din vina ei. Apoi îi îndepărtează brațele delicat și se întoarce să plece.

— Billy! îl strigă ea, și el se oprește. De ce m-ai ales pe mine? De ce nai ales-o pe una dintre surorile mele?

— Pentru că pe tine te-am văzut prima, spune el și îi face cu ochiul. Mă întorc curând. Dar... dacă totuși o să mor, vreau să nu uiți că ai fi putut să mă săruți atunci, pe pajiște.

+

Jules și Joseph încarcă butoaie de bere într-un car tras de boi. Acesta va porni peste dealuri, spre livada de meri aflată la nord-est de casa Milone, acolo unde se va organiza serbarea de primire a peștorilor.

— Ești puternică pentru cineva de înălțimea ta, spune Joseph, după ce încarcă și ultimul butoi.

Își șterge fruntea de transpirație.

— Acesta ce e, un compliment îmbrăcat într-o jignire?

El râde, și apoi se retrag amândoi la umbră, pe treptele din spatele localului Lion's Head. Camden se întinde la picioarele lor, pe dalele reci, și Jules se apleacă și o scarpină pe burtă.

— Nu-mi vine să cred că tatăl lui Billy îl trimite să fie degustător, spune Jules. Am senzația că nu ar trebui să-l lăsăm să plece. Sau că el ar trebui să refuze.

— Nu își refuză niciodată tatăl, spune Joseph și își apleacă gânditor capul. *Nimeni* nu îl refuză pe tatăl lui. Cât am stat cu ei, n-am văzut decât oameni care îl pupă în fund și îi spun numai ce vrea el să audă. S-a obișnuit să obțină ce vrea.

Ridică din umeri.

— Mă întreb cum o fi asta.

— Nu mi se pare prea grozav, spune Jules. Doar pupături în fund și minciuni. Cineva ar trebui să se ducă cu Billy. Măcar ca să fie Arsinoe liniștită.

— Eu mă duc cu el, Jules, spune Joseph, iar ea îl privește șocată.

— Nu mă refeream la tine! Și am spus asta doar din prietenie!

— Nu rămân acolo, spune el, zâmbind ușor la izbucnirea ei. Mă duc doar să-l instalez acolo. Să mă asigur că e totul bine și frumos, cum spui tu. Așa că Arsinoe n-o să fie îngrijorată.

— Oricum va fi îngrijorată.

Jules își încrucișează brațele la piept.

— O s-o vezi pe Mirabella? Poate te sui și în patul ei.

— În parte, de-asta mă și duc. S-o văd! Nu pentru pat! adaugă el, când vede că Jules își încleștează pumnii.

— De ce trebuie s-o vezi?

— Să-i spun că s-a terminat. Ca să fiu sigur că știe.

— Dar nu are ce să știe, nu? întreabă Jules, neputând să se abțină, chiar dacă își dădea seama că sună răutăcios. Nu a fost niciodată nimic. Mirabella va muri sau se va căsători cu unul dintre pețitori. Tu nu ai fost niciodată o opțiune.

— Jules!

Joseph îi prinde obrazii în palme și o sărută.

— Te iubesc. A fost rău ce am făcut, dar și ei i-am făcut un rău. A fost vina mea. Ea nu a aflat de tine decât când era prea târziu.

Jules oftează.

— Du-te, atunci.

— Deci ai încredere în mine?

Ea se întoarce și se uită drept în ochii lui frumoși, albaștri ca furtuna.

— Niciun pic.

SODESC PEȚITORII

INDRID DOWN

Hotelul Highbern este cel mai elegant din capitală, o clădire dreptunghiulară, înaltă și impunătoare de cărămidă cenușie, cu gargaie aurii, în formă de cap de vultur, și se află suficient de aproape de Volroy ca umbra lui să cadă dimineața în grădinile din vest. Steagurile negre-albe de deasupra ușilor fuseseră înlocuite cu steagurile complet negre, pe care se puteau vedea emblema toxicilor, șerpilor încolăciți și florile otrăvite. Un anunț clar că regina toxicilor e prezentă acolo.

În marea sală de bal, Katharine stă nerăbdătoare între Natalia și Nicolas Martel, care nu încetează să se minuneze de eleganța locului. Nu e nimic nou pentru ea. Fuseseră de multe ori la Highbern, fie la ceai, cu Natalia, fie la alte banchete. Ei personal i se părea că locul acela mirosea a vechi, ca și cum era putred pe sub covoare. Dar azi au deschis ușile și ferestrele, așa că cel puțin se putea bucura de mirosul de liliac care venea dinspre grădina palatului Volroy.

— Ați auzit veștile de la Highgate? întreabă Renata Hargrove.

Natalia făcuse un alt aranjament pentru petrecerea pețitorilor, mai intim, și acum stau în jurul unor mese ovale, acoperite cu fețe de masă roșu-închis. Spre deosebire de ei, Katharine poate s-o plaseze acum pe Genevieve undeva, într-un colț îndepărtat al camerei.

— Ce vești? întreabă Natalia.

— Se pare că elementala a invocat nu una, ci două furtuni. Cu fulgere feroce și focuri. Fumul s-a văzut de la câțiva kilometri.

— Și totuși naturalista trăiește, spune Lucian Marlowe, singurul bărbat din consiliu care nu face parte din clanul Arron.

— Păcat că trăsura ei n-a fost decât de acoperire. Ne prindea bine puțină ploaie.

Natalia soarbe din vinul ei otrăvit, și invitații râd.

— Deși, cu puțin noroc, o s-o ucidă pe naturalistă, și nu va mai trebui să închidem geamurile, ca să nu intre duhoarea de urs.

— Dar n-ar mai fi nicio distracție pentru regina noastră Katharine, spune Lucian și râde.

Katharine îl ignoră și se apleacă spre Nicolas.

— Probabil ți se pare că suntem groaznici, să vorbim așa despre moarte.

— Deloc, spune el cu accentul lui cald. Am fost educat și cunosc problema reginelor. Iar moarte și morți am văzut pe câmpul de luptă. În conflictele din țara mea se pierd zeci de mii de vieți. Anul Ascensiunii pare chiar civilizat, prin comparație.

— Pari foarte sigur pe tine, spune Katharine. Dar din ochii tăi îmi dau seama că ești agitat. Poate chiar speriat.

— Numai la gândul că aș putea să mănânc din greșeală ceva care nu-mi era destinat.

Nicolas zâmbește și se uită în jos, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă privirea.

Ospățul e un *Gave Noir*, dar nu de amploarea celui de la Revelare. Fiecare fel de mâncare este servit separat, și toți toxicii mănâncă din el, nu doar regina.

Katharine își înfinge furculița într-o salată verde garnisită cu ciuperci otrăvitoare, și își așază mai bine mânușile care îi iritau mâinile. Sub ele, pielea abia se vindeca după ce fusese frecată cu urzică. Din cauza acestei combinații dintre răni în curs de vindecare și transpirație îi vine să se scarpine până la sânge.

— Înainte de Festivalul Beltane, mi se părea vulgar să asști la *Gave Noir*. Dar pe urmă – se uită la ea pe sub părul lui blond-auriu – am văzut că e fascinant. Că tu poți mânca ceva ce eu n-aș putea nici să gust.

— Vrei să-ți descriu cum e?

— Crezi că poți?

— Nu știu.

Se uită în jos, la ciuperci, la pălăriile lor roșii cu pete albe.

— O mare parte din ceea ce mănâcăm este amar sau nu prea are gust. Senzația pe care ți-o dă mâncarea are însă ceva special. Ca și cum ai mânca putere.

Ia o furculiță de salată și o bagă în gură.

— Și nu strică deloc că bucătarii noștri scaldă totul în unt.

Nicolas râde. Vocea lui nu e prea groasă, într-adevăr, Natalia are vocea mai groasă decât a lui, dar e plăcută.

— Trebuie să mai fie și altceva, spune el. Toți toxicii de aici au strâmbat din nas când servitorii au trecut pe lângă ei cu mâncarea mea.

Privește în jur, iar Katharine se uită la farfuria lui ridicând din sprâncene: un castron nu prea adânc, cu supă rece de vară. Doar el, Renata Hargrove, cea lipsită de har, și Margaret Beaulin, cea cu harul războiului, mănâncă așa ceva, și toți se prefac, cu mult bun-simț, că nu le e foame.

— Nu-i băga în seamă, spune Katharine. Așa fac toți toxicii când e vorba de mâncare neotrăvită.

Întinde mâna și atinge ușor aranjamentul floral și turnulețele făcute din fructe lucioase.

— Li se pare lipsită de eleganță, chiar dacă e servită pe platou de argint și acoperită bine cu zahăr.

Nicolas întinde și el mâna, iar degetele lor se ating. Profită de ocazie, îi ia mâna și o duce la gură, apăsând-o tare de buze, așa de tare, încât Katharine îi simte buzele chiar și prin mânușă.

Chiar simte. O șochează și pe ea intensitatea senzației și o clipă îi trece prin minte chipul lui Pietyr, iar amintirea aceea este așa de vie, încât inima începe să-i bată mai tare. Refuză să se gândească așa la Pietyr. La Pietyr, care a încercat s-o ucidă. Își atinge fața. Obrajii i s-au aprins. Dar Nicolas își va imagina că asta s-a întâmplat din cauza sărutului lui.

— E așa de frumos aici! spune Nicolas. Dar nu chiar așa de frumos ca la Festivalul Beltane. Noptile acelea lângă foc erau așa de plăcute! Când mă uitam la tine printre flăcări. Când mă uitam la tine în sus, de pe plajă. Vor mai fi și alte festivaluri ca acela?

— Următorul e Festivalul Solstițiului, spune Katharine și tușește puțin când vede că îi tremură vocea. Se sărbătorește pe toată insula, dar de fapt e o serbare naturalistă, a culesului și recoltei. Pe

urmă mai e și Luna Secerișului în toamnă, pe care elementalii o sărbătoresc cu focuri și vânturi reci.

— Și care este festivalul toxicilor? întreabă Nicolas.

— *Toate*, răspunde Natalia, de lângă Katharine.

Trebuia să-și dea seama că Natalia ascultă ce vorbesc.

— La fiecare festival se face un ospăț, explică Natalia. Și fiecare ospăț e pentru toxici.

Este servit felul principal: porc otrăvit la cuptor, cu o pară de primăvară în gură. Servitorii îl aduc mai întâi la masa unde stau Katharine și Natalia, ca regina să-și aleagă ce bucată vrea, și să-și pună dovleac portocaliu, îndulcit cu melasă și arsenic. Friptura este delicioasă, succulentă și robustă.

Comparativ cu ea, pasărea friptă din farfuria lui Nicolas pare uscată și amărâtă.

După masă, Katharine își conduce pețitorul pe ringul de dans.

— Nu-mi vine să cred ce bine te simți, îi șoptește el, uimit. A fost atâta otrăvă... suficientă pentru a uide un om de două ori mai mare decât tine.

— Suficientă pentru a uide douăzeci de oameni, îl corectează ea, zâmbind. Dar nu-ți face griji, Nicolas. Consum otrăvuri încă de când eram copil. Practic, acum sunt făcută din otrăvă.

Rolanth

Mirabella se răsucesc în fața oglinzii, cu o expresie îndurerată, în timp ce Sara și câteva preotese îi ajustează faldurile rochiei.

— E așa de subțire în anumite locuri! spune ea, studiind un punct transparent din dreptul șoldului.

Rochia este făcută dintr-un material străveziu, așezat în mai multe straturi. Este ușor ca aerul și flutură la orice adiere de vânt.

— E superbă, o asigură Elizabeth.

— Este exact ceea ce trebuie pentru primirea unui pețitor, spune Bree.

— William Chatworth junior nu vine aici ca pețitor. Vine ca prizonier. Toată lumea știe că deja a ales-o pe Arsinoe. Toată petrecerea asta e doar o farsă.

Sara îi pune la gât un colier: este colierul pe care ea îl alesese pentru Beltane, cu pietre de obsidian și nestemate care ard ca focul.

— Asta o să-i aducă aminte de dansul vostru. Atunci stătea cu ochii numai pe tine, indiferent ce spune el despre naturalistă.

Cu un zâmbet poznaș, Bree o îmbrânțește pe Mirabella și se uită în oglindă.

— Abia aștept ospățul. Friptură de porc cu mere coapte... tarte cu fructe... După toată povestea asta cu otrăvurile și degustările. Mi-era așa de frică de mâncarea mea, încât zilele astea abia dacă am băgat ceva în gură.

Arată cu mâna spre o porțiune goală din rochie, de sub braț.

— Ia uitați-vă la corsaj! Mi s-a micșorat pieptul!

— Bree, spune Elizabeth, râzând. Nu s-a micșorat.

— Ție ți-e ușor să vorbești, cu pieptul tău. Dacă nu l-ai avea ascuns sub hainele templului, la mine nu s-ar mai uita nimeni.

Își flutură poalele rochiei cu mâinile. În ciuda ziselor ei, rochia îi vine foarte bine, cu hortensiile acelea albastre brodate.

— Și pe ce tânăr ai mai pus acum ochii, fiica mea? o întreabă Sara.

— Pe ucenicul domnului Warren, de la sticlărie, răspunde Bree. Roșcatul. Cu umeri frumoși și cu pistrui.

Se întoarce.

— Mira, dacă ne îndrăgostim, trebuie să-mi promiți că-l numești gardă regală. Și mai trebuie să-mi promiți că dacă nu ne mai iubim, îl demiti din funcție.

— Bree! protestează Elizabeth. Nu poate să demită pe cineva doar pentru faptul că ai terminat tu cu el! Dacă o să ne trezim într-o zi că garda regală e plină de foștii tăi iubiți... o să fie numai vina ta.

Mirabella încearcă să zâmbească. Cele două prietene făcuseră eforturi mari s-o înveselească, de când Arsinoe fugise cu ursul ei din pădurea Ashburn. Mirabella o căutase mult timp, dar părea că sora și ursul ei, efectiv, dispăruseră.

— O să înceapă bârfele, murmură Mirabella. Deja se spune că am fugit acasă cu coada între picioare.

— Dar noi știm adevărul, protestează Elizabeth. Arsinoe a fugit, nu tu.

Arsinoe fugise. Dar de ce? Ursul o luase complet prin surprindere pe Mirabella. Ar fi putut s-o sfâșie fără nicio problemă. Nu înțelegea de ce n-o făcuse. De ce Arsinoe nu ripostase.

+

Pavilionul din parcul Moorgate fusese decorat cu ghirlande de flori și panglici lungi, albe și albastre. Cei din templu voiau să i-l prezinte pe William Chatworth junior aici. Ca și cum ar fi fost un fel de cadou.

— Ce de lume a venit! șoptește Mirabella, când trăsura oprește.

Probabil că tot orașul Rolanth se golise, de la stănele de ciobani din sud, până în nord, la tarabele din piața Penman.

Mirabella inspiră adânc. În aer miroase a plăcintă cu mere și a fum condimentat, la care se frige carnea.

— Mirabella! A sosit regina Mirabella!

Cei care se află în apropiere se reped la trăsură. Mirabella, Bree și Elizabeth coboară și sunt înconjurate imediat de nouă preotese din gardă. Unii oameni sunt mult prea entuziaști și se împing ca să ajungă mai aproape.

— Înapoi! strigă Bree, în timp ce preotesele duc mâna la pumnalele lor cu lamă zimțată.

— Trebuia s-o fi luat pe Rho, spune Elizabeth.

— Rho e cu Luca, răspunde Mirabella.

— Pe urmă, cine vrea s-o ia undeva pe Rho? adaugă Bree.

Dar Elizabeth are dreptate. Dacă ar fi fost ea aici, nu aveau de ce să-și facă griji din cauza mulțimii.

— Ați auzit? murmură Elizabeth.

Mirabella nu aude decât vacarmul făcut de oameni și muzica orchestrei de lângă pavilion.

— Ce să auzim, Elizabeth?

— Pepper, șoptește ea. E agitat. A văzut pe cineva.

— Cred că știu eu pe cine, spune Bree.

Lângă fântână, Luca și Rho stau în fruntea unui cortegiu de preotese. Îngenunchează în fața lor și cu capul plecat, încât nu i se vede decât părul nisipiu, este peștorul, William Chatworth junior.

Iar în dreapta lui stă Joseph Sandrin.

Mirabella ar vrea să țipe, dar nu reacționează. A fost crescută ca regină și simte toți ochii ațintiți asupra ei. Nu poate să întrebe ce caută Joseph aici. Nu poate nici măcar să-i strângă mâna prietenului ei.

— Regină Mirabella, spune William. Am venit să te servesc.

— Ești bine-venit, răspunde ea, distantă.

William ridică privirea, și ea se forțează să zâmbească. Oare Joseph va rămâne aici? A găsit această modalitate de a fi lângă ea?

— Vino, Mira! șoptește Bree și o conduce spre masa festivă.

Elizabeth face o plecăciune și se duce la masa preoteselor.

Îl așezaseră pe Joseph lângă William Chatworth, care stătea în stânga Mirabellei. În dreapta ei, Marea Preoteasă Luca le face semn muzicanților să cânte, și spațiul verde din fața mesei se umple

de dansatori și jongleri.

Când o preoteasă novice îi aduce Mirabellei prima bucată tăiată dintr-o friptură de mistreț, Chatworth îi ia cuțitul și furculița înainte ca ea să pună mâna pe ele.

— Încă nu, regina mea, spune el. Aceasta este porția mea. Trebuie s-o mestec și s-o înghit, ca să vedem dacă mor, astfel încât tu să fii în siguranță.

Ia o bucățică de carne și una de plăcintă cu mere. Apoi le înghite cu o gură de vin din pocalul ei.

Mirabella așteaptă. El bate cu degetele în masă.

— Nu am crampe. Nu am arsuri. Nu îmi curge sânge din ochi.

— Deci crezi că e o mâncare sigură, William?

— Spune-mi Billy. Și da, cred că e sigură. Oricum e mai sigură decât ce i-ai făcut tu în pădure lui Arsinoe.

Mirabella se uită uimită în ochii lui. Sunt mijiți, de parcă ar zâmbi, dar nu e așa. Sub aparența de zâmbet, ochii lui sunt duri ca stânca.

— Nu există o scuză adecvată pentru asta, spune ea. Așa că n-o să încerc să mă scuz.

— Bine. Pentru că ți-aș fi scuipat-o în față.

— Poți să-mi dai furculița acum, William?

— Nu.

Face semn cu capul spre mulțime, spre oamenii care mănâncă friptură de mistreț și pește afumat pe pâine. Dansează și râd, uitându-se cu coada ochiului la masa regală.

— Trebuie să le oferim spectacolul cuvenit. Nu asta așteaptă? O poveste de dragoste pentru regina lor?

Taie o bucată de carne și o ia cu furculița, pune mâna pe spătarul scaunului ei, cu un gest afectuos, oferindu-i să mănânce.

Când ea mănâncă, oamenii izbucnesc în urale.

— Așa, da, spune Billy. Mai merge. Chiar dacă ai ezitat. Credeai că aș fi putut să-ți înfig furculița în gât? Toate pretesele astea barbare ar fi fost grămadă pe mine instantaneu.

— Dar moartea ta i-ar fi servit lui Arsinoe. Așa că poate tot vei risca.

— Situația nu e chiar așa de rea, încă, regină Mirabella.

Ea încearcă să-l vadă pe Joseph care stă dincolo de el, dar acesta e întors cu spatele și vorbește cu Rho. Se pare că nimeni nu le ascultă conversația; nimeni nu aude ce îi spune Billy. Sara vorbește cu Luca. Nici măcar Bree nu e atentă, căutându-l pe băiatul roșcat.

— Așa o să fie, spune Billy încet. Eu voi degusta mâncarea pentru tine, și îți voi zâmbi. Îi voi face pe plac tatălui meu.

Îi oferă o bucățică de plăcintă cu mere.

— Și mă voi întoarce la Arsinoe a mea înainte să apuce să i se facă dor de mine.

Wolf Spring

— Nu mă îmbrac cu așa ceva, spune Arsinoe.

Madrigal oftează și lasă pe pat rochia lungă și neagră.

— Te văd pentru prima oară așa. Ai putea să-ți pui o rochie. Măcar o dată.

Arsinoe se întoarce la oglindă și își aranjează manșetele cămășii negre. Își potrivește mai bine masca pe față.

— N-am mai purtat o rochie de când aveam șase ani. În parte, de-asta și plângeam când au venit să ne ia de la Black Cottage.

Își întinde mâinile lateral.

— Ei? Cum îmi stă?

Madrigal ridică din sprâncene.

— Dar pe cine interesează, în fond? izbucnește Arsinoe.

— Ești într-o dispoziție proastă. Nici măcar nu i-ai văzut.

— Tommy Stratford și Michael Percy, mormăie Arsinoe, scoțându-și vesta și aruncând-o.

Poate altă rochie. Rochia vărgată pe care i-o făcuse Luke. Se uită încruntată la reflexia ei din oglindă, la cicatricea roz care se zărește puțin din mască.

— Mai precis care ar fi pedeapsa dacă Braddock i-ar mânca din greșeală pe amândoi?

— Nu e bine să glumești cu lucrurile astea.

— Mi-ar fi plăcut să fie Billy aici.

— Dacă ar fi fost aici, am fi avut o ceartă, spune Madrigal, și Arsinoe își ascunde zâmbetul.

Bine, dacă nu vrei s-o porți, poate o ia Jules. Va fi mai lungă...

Se apleacă să ia rochia de pe pat, și de sub eșarfa verde îi cade ceva mic și negru.

— Ce e aia? întreabă Arsinoe.

Madrigal ia repede obiectul de jos și îl ascunde.

— Nimic, spune ea.

Dar Arsinoe făcuse destulă magie joasă ca să poată să-și dea seama că erau sforile pe care le foloseau să adune sânge.

— Nu e sângele tău, o asigură Madrigal. Nici măcar eu n-aș îndrăzni să-l folosesc. În plus, pentru un asemenea farmec, trebuie să-ți folosești propriul sânge.

— Ce farmec e acesta?

Dar știe deja. De coardă este legat un inel de aur care i se pare foarte cunoscut. Speră că se înșală, dar arată exact ca inelul pe care Matthew i-l oferise lui Caragh cu mult timp în urmă.

— Un farmec, răspunde Madrigal, evitându-i privirea.

— Cum ai reușit să pui mâna pe el? I-ai umblat prin lucruri? Credeam că l-a luat cu ea la Black Cottage.

— Ei bine, nu l-a luat. I l-a dat înapoi. Și ce contează?

Madrigal se duce la fereastră și se uită afară în curte, unde Braddock se joacă cu Jules și cu Camden.

— E timpul să mergem.

— Nu schimba subiectul, spune Arsinoe, și Madrigal se întoarce spre ea.

— Caragh nu e aici, șuieră ea. Atunci de ce s-o mai iubească? De ce să nu mă iubească pe mine?

— Pentru că procedezi oribil. Ai făcut vreun farmec? De-asta s-a apropiat el de tine?

— Nu. El m-a vrut. Și acum mă vrea, dar...

— Dar nu te iubește.

— Sigur că mă iubește. Numai că.

Madrigal face o pauză.

— Nu mă iubește ca pe ea.

— Și ce-i cu asta? Dacă tot te iubește.

Madrigal clatină din cap.

— Nu înțelegi.

Își pune mâna pe pântec.

— Ești însărcinată.

— Da.

Se uită în jos spre burta ei și zâmbește cumva trist.

— Un alt vlăstar de Beltane, presupun. Se pare că mă pricep la asta. Numai că de data asta nu am să spun nimănui că e așa.

— Pentru că vrei să aibă un tată, spune Arsinoe. Vrei să îl ai pe Matthew.

Strânge din buze. A folosit atât timp magie joasă, și o mai face și acum. Deși știe care sunt riscurile. Deși știe că întotdeauna există un preț.

— N-o să fie bine pentru tine, spune ea.

— Ba o să fie bine. Va fi bine. Dar nu poți să-i spui lui Jules. Nu sunt încă pregătită. Până la urmă, se va bucura și ea. Lui Jules îi plac copiii.

— N-o să ți-l crească, dacă la asta te gândești, spune Arsinoe, și Madrigal face un pas înapoi, ca și cum ar fi primit o palmă.

Era o cruzime. Dar nu fără temei. Arsinoe privește eșarfa verde, unde e ascuns talismanul.

— Ar trebui să-l arunci, înainte să fie prea târziu. E mai mult un blestem decât un farmec.

+

Când Arsinoe iese în curte, ursul se uită atent la găini. Când o vede își dă capul pe spate și flutură ușor buza inferioară; Camden strânge coada pe lângă el și își dă urechile pe spate.

— Nu face asta, îi spune Jules și o mângâie pe cap. Acum e prietenul nostru.

— Camden, Camden, o ceartă Arsinoe. Îi ierți pe toți, dar nu poți să-i ierți ursului meu faptul că e urs? Am văzut cum te gudurai pe lângă Joseph, fraieră blănoasă ce ești.

Jules râde și freacă puma pe spate.

Se plimbă cu toții prin livadă: două fete, un urs și o pumă. Arsinoe își simte stomacul strâns ca în pumn. Masca de pe față o liniștește, la fel și pumnul otrăvit din vestă, dar tot ar prefera să se bage într-o gaură și stea ascunsă acolo până dimineața.

— Au ajuns? întreabă Arsinoe.

— Da.

— Și cum ți se par?

— Cam caraghioși, răspunde Jules cu sinceritate. Dar nu uita că și Billy ți s-a părut caraghios când a venit prima oară.

— Adevărat, dar ce șanse sunt să mă înșel de două ori?

Lovește cu piciorul pietricelele de pe drum, și Braddock fuge după ele, jucăuș. E greu să-ți imaginezi că e același urs care a sfâșiat atâția oameni pe plajă, la Revelare. Dar tot el e, și într-o bună zi ea o să vadă din nou cum ghearele acelea sfâșie pe cineva.

— Ce faci tu, Jules? Te simți bine?

— Nu îmi pierd mințile, dacă asta ai vrut să spui.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că...

— Sunt în regulă. Nu mă simt ciudat. Sau rău. Nu s-a schimbat nimic.

— Ei, nu e chiar așa, spune Arsinoe.

Jules încercase să-și stăpânească harul războiului. Arsinoe știe că se străduiește. Jules petrecuse prea mult timp singură în ultima vreme, ca să însemne altceva.

— O să-mi arăți și mie?

— Nu îmi place.

— Te rog. Pot înțelege foarte bine cum e să ai un har de care nu știe nimeni. Uneori mă întreb cum ar fi fost dacă aș fi avut clanul Arron de partea mea. Probabil și tu te întrebi cum ar fi fost dacă ajungeai la războinicii din Bastian City.

— N-aș fi fost decât o naturalistă, murmură Jules.

Dar inspiră adânc și își încleștează fălcile, ridicând brațul spre copacii din apropiere. Arsinoe vede cum crengile unui arțar încep să se miște, de parcă ar fi alergat pe ele o grămadă de veverițe. Apoi mișcarea se oprește.

— Tu ai făcut asta? întreabă ea.

— Acum încerc să rup crengi. Ca să economisim timp când va trebui să adunăm lemne de foc pentru la iarnă, răspunde Jules cu amărăciune.

— Păi, e un mare avantaj.

— Se spune că harul războiului nu mai e capabil să facă un lucru să plutească. Că partea asta a

dispărut din harul războiului.

— Presupun că nu e așa. În toată insula harurile au devenit mai puternice. Nu mai e mult și o să vedem iar mari oracole, n-o să ne mai surprindă nimic.

Arsinoe se încruntă.

— Mă întreb ce înseamnă asta.

— Poate înseamnă că vine o mare regină, spune Jules. Tu, poate.

Rolanth

A doua zi după banchet, Joseph vine la Mirabella în casa Westwood. Bree îl introduce pe ascuns în birou.

— Ți-ai câștigat o audiență la ea, îi spune ea. Pentru că ai salvat-o atunci. Dar dacă încerci să faci ceva în favoarea reginei naturaliste, vă jupoi și pe tine și pe frumușelul tău prieten pețitor și vă trimit cadavrele înapoi acasă cu barca.

— Ăăă, mulțumesc! spune Joseph, iar Bree face o plecăciune în fața Mirabellei și pleacă.

— Cu barca? face el, când rămân singuri.

— Cu o barcă de râu, cel mai probabil.

Mirabella zâmbește cu buzele strânse. Nervos. Întâlnirea aceasta nu e ca acelea de dinainte. Joseph este frumos îmbrăcat și sigur pe el, iar ziua e luminoasă.

— Atunci cel puțin cadavrele noastre se vor bucura de un peisaj frumos pe drumul de întoarcere, spune el, iar Mirabella râde.

— Ce cauți aici? îl întreabă ea.

— În casa asta? Sau în Rolanth?

— Și una și alta.

Când vede că el nu răspunde, se apropie de fereastră.

— Ai venit să-mi spui s-o las în pace pe Arsinoe? Să-i cruț viața?

— Ar fi fost zadarnic să vin pentru asta, nu-i așa?

— Atunci?

Mirabella întinde mâinile în lături.

— Nu așa mi-am imaginat că ne vom întâlni din nou. Nu așa s-au terminat lucrurile în noaptea aceea, pe plajă, când m-ai salvat de urs și când singurul lucru la care puteam să mă gândesc era că va trebui să mă despart de tine. A trecut așa de mult de la Beltane?

— Nu, spune el încet. N-a trecut mult.

— Când te-am văzut cu William Chatworth, cu Billy, îmi venea să fug la tine. Nu am dormit toată noaptea, gândindu-mă că vei găsi o modalitate să vii aici. Te-am așteptat.

Se uită la el, dar el își ferește privirea.

— Dar presupun că ai stat cu el. Nu prea departe de camera mea, dar cu multe uși încuiate și cu o mulțime de oameni vigilenți între noi.

— Mirabella...

— Vorbesc întruna fiindcă știu că atunci când mă voi opri, totul se va termina. Asta ai venit să-mi spui.

— Am venit să-ți spun adio.

Mirabella are impresia că se sufocă. Ochii o înțepă. Dar este regină. Suferința inimii nu se arată în public.

— Ai ales-o pe ea. Pentru că nu mă puteai avea pe mine?

Imediat ce rostește cuvintele ar fi vrut să le retragă. Nu îi place tonul cu care vorbește. Speranța aia prostească.

— Am ales-o pentru că o iubesc. Am iubit-o întotdeauna.

Nu minte. Dar nu e nici adevărul complet. Se vede clar din felul în care își ascunde privirea de ea.

— Vorbe, spune ea. Și mie mi-ai spus odată că mă iubești. Și încă. Mă dorești, Joseph.

În sfârșit o privește în ochi, dar ea nu vede acolo dorință. Ci vinovăție.

— Probabil că o parte din mine te va dori mereu, spune el. Și mereu îmi va păsa ce se întâmplă cu tine. Dar am ales-o pe Jules.

— Ca și cum ai fi avut de ales, spune ea.

— Dacă aș fi avut cu adevărat posibilitatea să aleg, tot pe ea aș fi ales-o. A fost o greșeală ce s-a întâmplat între noi. Nu am judecat. Nu știam nici unde sunt, nici cine ești.

— Și în noaptea Vânătorii? Atunci știam amândoi. Îmi vei spune în continuare că a fost o greșeală? Un accident?

Joseph lasă capul în jos.

— În noaptea aceea a fost.

Extaz. Pasiune. O clipă de pace în haosul festivalului.

— Disperare, spune el. Voiam să fiu cu Jules, dar ea m-a refuzat. Credeam că am pierdut-o.

Mirabella simte cum crește furia în ea. Jules îl vrea și îl are, iar acum exultă. Nu poate nici măcar să-i lase amintirile. Dar nu e corect, își spune Mirabella și închide ochii. Am știut întotdeauna că eu sunt intrusul în relația lor.

— De ce ai venit să-mi spui asta? întreabă ea, și vocea e acum stăpânită și distantă.

— Presupun că nu am vrut să-ți faci iluzii. Îți datoram măcar atât, nu?

Nu puteam să dispar, pur și simplu, după tot ce s-a întâmplat.

— Foarte bine, spune ea. Nu-mi voi face iluzii. Dacă mi-am făcut vreodată.

— Îmi pare rău, Mirabella.

— Nu-ți cere scuze. Nu am nevoie de scuzele tale. Când te întorci la Wolf Spring?

— Diseară.

Ea se întoarce spre el și îi zâmbește, cu mâinile împreunate.

— Bine. Drum bun, Joseph!

El înghite în sec. Mai are multe de spus. Dar ea nu vrea să audă. Se întoarce și pleacă, iar Mirabella are impresia că tapetul zgrunțuros din birou se clatină.

Când pașii lui se pierd pe coridor, Bree se strecoară în cameră și o ia în brațe.

— A ales-o pe ea, spune Mirabella. Am știut că așa va face. A fost al ei înainte să fie al meu.

— Am auzit, spune Bree cu blândețe.

— Ai ascultat la ușă.

— Bineînțeles că da. Te simți bine, Mira?

Mirabella întoarce capul. Dacă s-ar fi dus la ferestrele din partea de sud, ar fi putut să-l vadă plecând. Ar fi văzut dacă el privește înapoi.

— Sunt bine, Bree. S-a terminat.

Bree oftează.

— Nu, spune ea. Am văzut cum te-a ținut în brațe în noaptea aia, Mira. Cum a sărit în fața ursului. Jumătate de insulă a văzut. Ai dreptate: ca regină, tu trebuie să termini. Dar oricine are ochi poate să vadă că pentru el nu se va termina niciodată.

Wolf Spring

Livada e plină de oameni care sunt așa de ocupați, încât nu observă nimeni apariția marelui urs brun.

— Uite-i acolo, arată Jules.

Doi băieți, ambii cu părul roșcat-auriu, stau în picioare și vorbesc cu Ellis și Madrigal. Madrigal

flirtează cu ei fără nicio jenă.

— Sper că nu se așteaptă să chicotesc și eu așa, spune Arsinoe.

— Nimeni nu se așteaptă ca cineva să chicotească așa, răspunde Jules, uitându-se la mama ei cu o expresie sumbră.

— Care e Tommy și care e Michael?

— Tommy e cel solid. Michael e cel frumos.

— Jules! se strâmbă Arsinoe. O să te spun lui Joseph, când se întoarce.

Își îndreaptă umerii. Neplăcerea asta nu mai putea fi amânată. Întinde mâna spre Braddock și îl mângâie. Ursul e calm și privește clipind curios toată activitatea și mormanele de mâncare de pe mese.

Arsinoe face un pas spre pețitori și întinde mâna în semn de salut, exact când un grup de copiii ies în fugă din pădure. Se trezește trântită la pământ în mijlocul lor, iar ei țipă și își continuă joaca. Braddock începe să mormăie, intrând și el în joc. Se rostogolește pe jos în toate părțile. Ajung să se lovească de niște scaune, iar acestea se răstoarnă. Merele de pe mese cad peste ei ca grindina, iar Arsinoe își acoperă capul, cu ursul pe picioarele ei.

Cineva începe să țipe, și ea ridică repede palmele în sus.

— Nu, nu, Braddock, ajunge! spune ea.

Se ridică în genunchi exact la timp ca să vadă cum Jules smulge un cuțit din mâna lui Tommy Stratford.

— Gata, Braddock, gata!

Arsinoe râde și împinge ușor capul mare al ursului.

— Îmi cer scuze, spune Tommy. Am crezut... am crezut că este atacată.

Michael Percy își face curaj, trece pe lângă Tommy și îi oferă mâna.

— E greu să stăpânești un astfel de urs, spune el, ajutând-o să se ridice. Cum reușești?

— Uneori nu reușesc. După cum s-a văzut.

Îi zâmbește și pe fața lui se vede o tresărire. Își amintește, fără îndoială, de carnagiul de pe scena Revelării. Dar atunci ursul nu era Braddock. Era doar un urs fermecat cu magie joasă. Furios și speriat.

Arsinoe își trage mâna înapoi. Nu e nimic în neregulă să accepte mâna unui pețitor care vrea s-o ajute să se ridice. Numai că, fără să vrea, se gândește ce ar zice Billy, și ce o fi făcând el la Rolanth, cu sora ei.

Tommy se apropie și el.

— Te simți bine? o întreabă el, ca să întrerupă șirul întrebărilor lui Michael.

Dacă vor continua așa, la sfârșitul zilei va fi epuizată.

— De ce ați vrut să vă prezentați împreună? îi întreabă ea. A fost destul de ciudat să veniți la Debarcare cu aceeași barcă, dar asta e chiar neobișnuit.

— Din spirit de competiție, spune Tommy cu simplitate.

Zâmbește, arătându-și dinții albi, care îi luminau fața frumoasă. E ceva mai îndesat decât Michael, dar cu părul lor roșcat-auriu și cu trăsăturile asemănătoare, e ca și cum te-ai uita la aceeași persoană, dar pe una o vezi cu ochiul liber, iar pe cealaltă prin lupă.

— E adevărat. Mereu am fost așa, intervine și Michael.

Se apleacă și îl ajută pe Luke să ridice o masă răsturnată. Arsinoe zâmbește vinovat, dar Luke se mulțumește să-i facă cu ochiul. Nimeni nu pare iritat că trebuie să rearanjeze mesele. Cât timp are ursul, nimic din ce face ea nu e blamabil.

— Știi, suntem veri, continuă Michael. Am fost împreună la școală, neam petrecut vacanțele împreună, când la unul, când la altul. Când petreci atâta timp împreună cu cineva, e greu să nu devii competitiv.

— Probabil că așa ești și tu cu celelalte regine, spune Tommy.

— Nu e chiar la fel atunci când trebuie să le ucizi, spune Arsinoe și își întinde gâtul să se uite după Jules.

Poate îl ia măcar pe unul de pe capul ei. Erau aproape la fel de impresionați de Camden ca de Braddock. Își întoarce privirea spre Tommy, dar el se uită repede în altă parte. Durează câteva secunde să înțeleagă de ce: încercase să vadă ce se ascunde în spatele măștii. Arsinoe nu se poate decide dacă trebuie să râdă sau să-l pocnească.

— De ce ați cerut să aveți prima întâlnire cu mine? întreabă ea. Ați crezut că o să mor eu prima? Michael scutură din cap energic.

— Nicidecum, spune el. Voiam doar să vedem ursul de aproape. Nu mai aveam răbdare.

Face un gest cumva timid spre Braddock, care stă în picioare în fața lor.

— Pot să... Adică, nu e periculos?

— Dacă îi dai un pește, o să fii absolut în siguranță.

+

Când soarele se pregătește să apună deasupra livezii și se aprind torțele pentru seară, Arsinoe și Jules stau împreună, departe de mulțime. E o seară frumoasă. Copiii din Wolf Spring se fugăresc printre torțele fierbinți, fără frică. Oamenii stau la mese, participând la diverse jocuri sau ronțând un rest de plăcintă. Camden stă rezemată de picioarele lui Jules, iar Braddock s-a culcat undeva, în întuneric, sătul, în sfârșit, de pește și de mere și obosit de țipetele copiilor.

— Nu sunt chiar așa de răi, spune Jules. Puteau să fie și mai răi.

— Probabil.

Arsinoe ridică circumspectă capul. Tommy și Michael stau la o masă, lângă proțapul pe care au fost fripți purceii; dau din cap și râd, ascultându-l pe Luke.

— Se pare că Luke îi simpatizează.

— Nu te lăsa păcălită, spune Jules. Îi consideră tolerabili. Știi foarte bine că îi e la fel de devotat lui Billy ca și tine.

— Ca și mine? Nu-mi amintesc să fi făcut vreun legământ de fidelitate.

— Ei, poate când se întoarce de la Rolanth.

— Poate.

Arsinoe pufnește și își încrucișează brațele la piept. I se oprește inima. Cuțitul ei nu mai e în vestă.

— Jules, am pierdut cuțitul.

Se pipăie peste tot, ca și cum cuțitul s-ar fi putut muta singur dintr-un buzunar în altul.

— Probabil ți-a căzut când te-ai hârjunit cu Braddock, spune Jules. O să-l găsim mâine, pe lumină.

— Nu, nu înțelegi.

Se uită repede la oamenii de la mese. Oamenii ei, care beau și stau de vorbă. De lângă merii din marginea livezii, Luke îi strigă pe Tommy și pe Michael, iar aceștia se ridică și se duc să joace cu copiii un joc cu umbre. Înainte de a pleca, Tommy își mai taie o felie de friptură și o mănâncă, iar Arsinoe înlemnește.

Folosise cuțitul ei. Toți cei de la masă îl folosiseră. Cuțitul ei, cu lamă otrăvită.

— O, Zeiță! șoptește ea și aleargă la masă să-l ia.

— Arsinoe? Ce s-a întâmplat? o întreabă Jules, alergând după ea.

— Au folosit cuțitul meu! Cuțitul care mi-a căzut din vestă! Lui Jules îi trebuie câteva momente ca să priceapă. Ea tot nu o consideră pe Arsinoe o toxică.

— Cine a mâncat aici? întreabă ea.

— Ambii pețitori... Nu știu cine a mai mâncat! Trebuie să chemăm un tămăduitor, Jules, chiar acum!

Arsinoe vrea s-o ia la fugă, dar Jules o ține pe loc.

— Să trimitem un tămăduitor și ce să-i spunem? Că toxica noastră travestită și-a otrăvit din greșeală propriii ei pețitori? Nu poți să faci asta!

Arsinoe clipește des din ochi.

— Ce tot spui? Nu contează asta acum. Trebuie să-i ajutăm!

— Arsinoe, nu!

O ținea de braț cu o strânsoare de Fier când s-a auzit primul țipăt.

— Otravă! strigă Luke. Otravă! Trimiteți după tămăduitor! Pețitorii au fost otrăviți!

— Nu! șoptește cu jale Arsinoe, dar Jules o ține strâns de braț și strecoară cuțitul în buzunarul de la spate.

— Nu ai făcut asta cu intenție, șuieră ea fioros. Nu e vina ta! Și e prea târziu ca să-i mai putem ajuta.

Conacul Greavesdrake

— Să-i otrăvesc pețitorii? N-am făcut așa ceva! declară Katharine. De ce i-aș otrăvi înainte de a mă întâlni cu ei?

— Pentru că au ales-o pe sora ta, spune Genevieve. Pentru că ea are doi pețitori, și tu doar unul. Pentru că puteai s-o faci!

Genevieve își încrucișează brațele la piept, iar Natalia își freacă tâmpilele cu degete obosite.

— Nu mai țipați una la alta ca doi copii răzgâiați, murmură ea.

— Dar chiar a făcut o mare mizerie în povestea asta! aproape că țipă Genevieve. Una e să te întorci din morți. Dar să-i ucizi pe pețitorii de pe continent?

Își aruncă mâinile în sus, indignată.

— Nu am făcut eu asta, v-am spus! țipă și Katharine. Natalia, nu am făcut-o eu!

— Ai făcut-o sau nu, nu mai contează. Sunt morți, și, dacă n-ai făcut-o tu, atunci a făcut-o altcineva în numele tău. Deci ce ne facem acum?

Natalia își potolește nervii cu încă o gură de brandy otrăvit cu tisă. Numai că deja a băut cam mult și mintea îi e cam tulbure, când ar trebui să fie limpede. Se uită la pahar, apoi îl dă peste cap.

— Putea să fie și mai rău, spune ea. Pețitorii au familii pe care va trebui să le liniștim, dar altădată era vorba de țări întregi. Nu va izbucni un război din cauza asta.

— Gândește-te câți bani va trebui să dăm, bombăne Genevieve. Câte resurse și favoruri. Falimentează coroana înainte de a o purta!

— Cel puțin erau veri, așa că e o singură familie, nu două, murmură Katharine, și Natalia se uită muștrător la ea, cu o sprânceană ridicată.

— Insularilor nu le va plăcea asta.

Genevieve se plimbă prin cameră. Când se oprește, începe să bată din picior așa de puternic, încât tot corpul i se mișcă.

— Vestea începe să circule. Nu doar pețitorii au murit. Un bătrân și o fetiță din Wolf Spring au fost și ei doborâți de otravă. Și asta când s-a auzit și de fermieri morți în flăcări și de vite lovite de trăsnet. Ascensiunea asta a scăpat de sub control!

Face un gest spre Katharine.

— Dacă ai otrăvi măcar precum regina Camille sau regina Nicola. Rapid și curat. Cu otrăvuri care să-și atingă numai ținta, nu și pe alții!

— Genevieve, taci! spune Natalia. Modul în care otrăvește regina e treaba ei. Formulează o declarație din partea consiliului. Amintește-le oamenilor că cele mai mărețe Ascensiuni sunt sângeroase și violente. Că așa se întâmplă când vine o regină puternică. Mor pețitori. Se știe. Dacă ar fi rămas în viață până la încoronarea de Beltane, puteau să moară în pădurea Innisfuil, la Vânătoarea Cerbilor.

— Oricum e o mizerie, spune Genevieve.

Dar o spune mult mai calm.

— Natalia, spune Katharine. Chiar nu am făcut eu...

Natalia face semn cu mâna.

— Ai făcut-o, n-ai făcut-o, trebuie să ieșim cumva din povestea asta.

Se ridică de la birou și se duce la fereastră, privind mărețul oraș Indrid Down, care se vede peste dealuri.

— Peșitorii ăia oricum nu contau. Alianța noastră cu tatăl tânărului Chatworth e încă în vigoare. Chatworth a făcut mari eforturi să câștige încrederea clanului Westwood și s-a infiltrat acolo, ca să ne ajute dacă va fi cazul; băiatul va fi un bun rege-consort la vremea potrivită.

— Nu putem să-l îndepărtăm de sora mea? întreabă Katharine. Nu vreau să stea între mine și ea. Vreau să mă duc acolo. Vreau să mă uit în ochii ei când o să-i tai fețișoara frumoasă cu un cuțit otrăvit.

Se duce la dulapul unde e sticla de brandy a Nataliei, își pune un păhărel și îl bea dintr-o înghițitură.

— Acum iei otravă la fiecare masă, spune Genevieve.

— De unde știi?

— Servitorii vorbesc. Spun că toată noaptea ți-e rău. Că iei prea multă și că o să-ți faci rău singură.

Dar Katharine începe să râdă.

— Dar ei nu au aflat? Nu poți să ucizi ceva care e deja mort.

Natalia se încruntă. Zvonurile despre regina moartă-vie nu dispăruseră, așa cum sperase. Dimpotrivă, erau tot mai numeroase, iar Katharine nu îi lăsa pe oameni să uite.

— Kat, o întreabă Natalia, pe gânduri. Chiar vrei să te duci la Mirabella?

Katharine și Genevieve se uită curioase la ea.

— Când cei de la templu verifică totul, ar fi mai simplu dacă v-ați afla față în față, spune Natalia. Ce-ar fi să aranjăm să fiți împreună? Să vă întâlniți toate la Festivalul Solstițiului. Nu mai sunt nici două săptămâni până atunci. Am putea să ne ducem la Wolf Spring.

— Perfect, spune Genevieve. Pagubele pe care le-ar avea cei din Wolf Spring în urma confruntării reginelor ar fi o pedeapsă pentru că nu au avut grijă de peșitori. Dar Marii Preotese Luca nu îi va plăcea.

— Cui îi pasă ce îi place ei? spune Katharine. Dacă ar fi după tine, n-ar trebui să fac nimic până după Beltane, și toate trei am ajunge să fim închise în turn. Nu vreau să mă gândesc ce aș face când aș fi închisă în aceeași cameră cu un urs.

— Pe urmă, continuă Natalia, eu cred că și Marea Preoteasă îi va forța mâna reginei ei. Nu au fost deloc fericiți când Mirabella s-a întors de la pădurea Ashburn, lăsând-o în viață pe Arsinoe. Dacă ne oferim să organizăm Luna Secerișului la Rolanth, nu cred că va avea ceva de obiectat referitor la Solstițiu.

— O să discut asta imediat în consiliu.

Genevieve face o mică plecăciune și se îndreaptă spre ușă.

— Stai! spune Natalia. Lasă-mă să-i trimit întâi o scrisoare Marii Preotese Luca. Poate reușim să evităm discuțiile.

Rolanth

Billy poruncise să se așeze masa pentru două persoane în curtea însoțită din spatele casei Westwood. O masă frumoasă, acoperită cu o pânză imaculată și cu farfurii de argint. Dar când Mirabella se așază, soarele se reflectă în farfuriile argintii și aproape o orbește. Așa că ea cheamă

niște nori și cerul se umple de tunete.

— De ce mai mâncăm afară? o întreabă Billy. Dacă voiai umbră, puteam să mut masa sub copaci.

— N-o să-i las să aducă ploaie, spune Mirabella, în timp ce Billy își strânge buzele, iritat.

Pe Bree și Sara le simpatiza. Și, desigur, lui Elizabeth nu putea să-i reziste. Dar când Mirabella spunea ceva, abia dacă o asculta. Cea mai mare parte a timpului și-o petrece în oraș cu Bree și cu ucenicul ei de la sticlărie, și când nu e acolo, e cu Elizabeth la templu, fascinat de preotesele cu robe albe și cu brățări negre tatuate.

Mirabella își drege vocea și se întoarce spre măsuța cu rotile pe care este așezată mâncarea. Din fericire, e un degustător bun, care controlează perfect bucătăria. Din păcate, e un bucătar oribil.

— Ce ne-ai pregătit azi?

— Tocană de porc în aluat și la desert tartă cu căpșune și frișcă.

— Ai început să te perfecționezi, spune ea și zâmbește.

— N-are niciun rost să minți, când știi că oricum trebuie să gust.

Pune în farfurii pentru amândoi. Tocana pare subțire și ciudat de deschisă la culoare. La suprafață s-a adunat un strat de grăsime. El ia cuțitul și furculița ei, gustă din toate și apoi așteaptă în tăcere să vadă dacă va cădea lat sau va face spume la gură.

— Nu știi de ce mă mai complic, spune el. Preotesele de acolo – face un semn spre încăperile întunecoase ale casei – m-au supravegheat când am pregătit mâncarea și au insistat să guste și ele.

— Nu au încredere în tine?

— Normal că nu. Tata și-a dat cuvântul că voi face așa cum îmi spune el, dar toată lumea știe ce simt pentru Arsinoe.

Își drege glasul.

— Oricum ar fi, nu vreau să mănânci decât ce prepar eu, ai înțeles?

— De ce?

— Pentru că am fost asigurat că dacă mori sub supravegherea mea, Rho îmi va tăia capul și îl va trimite tatălui meu cu barca.

Mirabella râde.

— Se pare că trimitem o grămadă de chestii oribile cu barca.

— Da.

Billy ridică o sprânceană.

— Joseph mi-a povestit ce i-a spus Bree înainte de a pleca.

Materialul cu care e acoperită măsuța cu rotile se ridică puțin, și de sub el scoate capul o găină maronie, care sare din coșul în care stătuse.

— Ai o găină sub măsuță.

— Știu, se stropșește Billy și trănțește șervetul pe genunchi.

— De ce e o găină acolo?

— Pentru că trebuia să fac tocană de pasăre, spune el. Am hrănit găina asta cu mâna mea zile la rând, ca să fiu sigur că nu va fi otrăvită când o gătesc. Și acum...

Îi toarnă apă și bea din cupa ei. Găina cotcodăcește și Billy îi aruncă o bucată de pâine.

— Și acum o cheamă Harriet, spune el încet.

Mirabella râde.

— Evident, o să crezi că am petrecut prea mult timp cu inferiorii naturaliști, spune el.

— Niciodată nu aș spune asta. Naturaliștii sunt viața insulei. Ei ne asigură hrana. Ei ne asigură vânatul.

— Un răspuns foarte regal. Ai fost învățată să spui asta?

— Tu ai impresia că dacă am fost crescută pentru coroană nu pot să gândesc cu capul meu.

Billy ridică din umeri. Ia o lingură plină de tocană grasă și înghite cu greu, apoi mănâncă o

bucată de pâine.

— Am mai văzut fete ca tine. Nu regine, evident, dar fete bogate și foarte răsfățate, care nu au auzit decât complimente. Nu au auzit decât cât de importantă e familia lor în lume. Și nu mi-a plăcut deloc de ele.

Mirabella ia o bucățică de carne. E oribilă. Dacă va trebui să mănânce până la încoronare numai ce gătește Billy, o să fie la fel de slabă precum Katharine.

— Cuvintele tale sunt cam aspre, spune ea. Nici familia ta nu e săracă, altfel nu ai fi aici.

— E adevărat. Sau ar fi adevărat dacă tatăl meu nu mi-ar aminti în fiecare zi că toate sunt ale lui și că le va înstrăina dacă nu le voi câștiga eu.

— Și ce ar trebui să faci ca să le câștigi?

— Să fac tot ce îi trece lui prin cap la momentul respectiv. Să fiu admis la școala care trebuie, să-l impresionez pe guvernator, să câștig un meci de cricket. Să devin rege-consort pe o insulă secretă și mistică.

— Dar ai fugit de pe insulă, spune Mirabella. Cu Arsinoe. Ai fi renunțat la avere pentru ea?

Billy râde, cu gura plină de pâine.

— Nu fi caraghioasă. Aveam de gând să mă întorc.

Mirabella lasă capul în jos și zâmbește. Cuvintele lui spun una, dar adevărul se vede în culoarea pe care au căpătat-o obrajii lui.

— În plus, spune el, acum nu prea îl mai cred. Aceeași amenințare folosită zilnic își pierde puterea, nu crezi? De ce zâmbești?

— Așa.

Înfinge furculița într-un cartof și îl aruncă în iarbă găinii.

— E tragic ce s-a întâmplat cu Arsinoe și peștorii ei la Wolf Spring. Dar tu probabil ești bucuros într-un fel că ei nu mai sunt acolo.

— Nu aș folosi cuvântul „bucuros” când e vorba de asta. Băieții ăia sunt morți, iar Katharine e o nebună. Era foarte posibil să fiu și eu mort. Nu știu dacă tu ești într-adevăr „regina aleasă”, așa cum se pare că toată lumea crede pe aici, dar pentru binele insulei Fennbirn, ar trebui să sperii că nu e Katharine aceea. Ar fi nimicitoare.

— Regina încoronată este cea aleasă.

Billy oftează.

— Dumnezeuule! Nu e obositor să repeți ca un papagal retorica templului? Tu gândești vreodată cu mintea ta?

— Am gândit cu mintea mea când am salvat-o pe Arsinoe, spune Mirabella tăios, iar norii de deasupra s-au întunecat mai tare. La Innisful, când au vrut s-o facă bucățele. Și două zile mai târziu ea a trimis ursul peste mine. Așa că nu-mi spune mie că ea ar fi mai potrivită pentru insula asta. Este la fel de lipsită de inimă cum e Katharine.

El înfinge cuțitul într-o bucățică de carne ca și cum și-ar fi dorit să fi fost ochiul Mirabellei.

— Nu a trimis ursul acela după tine, idioato! spune el.

— Poftim?

— Nimic. N-are importanță.

— Ba da. Ce vrei să spui? E clar că l-a trimis!

Mirabella își aruncă privirea spre preotesele de lângă casă și coboară vocea.

— Cine altcineva i-ar fi putut controla familiarul?

— Tu cine crezi? întreabă Billy, la fel de încet. Un alt naturalist puternic, eventual? Unul care ar fi fost la fel de motivat să-ți facă rău după ce i l-ai furat pe băiatul pe care îl iubea? Unul pentru care Arsinoe ar fi întotdeauna dispusă să mintă, adaugă el, dar când Mirabella deschide gura să vorbească, el o întrerupe. Nu îi rosti numele cu voce tare. Nici n-ar fi trebuit să-ți spun. Arsinoe o să mă omoare.

— Atunci, spune ea, în timp ce Billy începe iar să se joace cu mâncarea lui oribilă, Arsinoe nu a vrut să-mi facă rău.

— Nu. Nu a vrut. Arsinoe a crescut fiind convinsă că ea va muri. Nici nu a crezut că are pentru ce trăi. Pentru Jules, Joseph și familia Milone.

Zâmbește ușor.

— Pentru mine. Dar la ce-ți folosește să știi toate astea? Asta e legea insulei, nu? Ordinea firească. Așa că asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Mirabella își înfinge degetele în șervet. Îi vine să țipe sau să plângă, dar dacă ar face asta, preotesele ar alerga la ea.

— Eram gata s-o ucid atunci când am întâlnit-o pe drum, șoptește ea. De ce m-a lăsat s-o fac?

— Poate pentru că știa că trebuie s-o faci. Poate voia să-ți ușureze misiunea.

Ochii Mirabellei se umplu de lacrimi, și Billy se șterge repede la gură. Ia în furculiță o bucățiță de tartă și i-o întinde.

— Uite, spune el. Trebuie să încerci asta.

În timp ce ea gustă, Billy îi șterge discret cu degetul o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

— Îmi pare rău, spune el cu blândețe. Cred că nu am încercat să văd lucrurile și prin ochii tăi. Am fost lipsit de tact.

— Nu e nimic, spune Mirabella. Ea știe c-o iubești?

Billy ridică din sprâncene.

— Cum să știe, dacă nici eu nu am știut? Nu a fost așa cum citisem prin cărți. O lovitură de trăsnet. Ochi care se caută. Priviri torturate. Cu Arsinoe a fost mai degrabă... ca atunci când cineva îți toarnă pe spate apă rece și începe să îți placă.

— Și ea te iubește?

— Nu știu. Eu cred că e posibil.

Zâmbește.

— Sper.

— Și eu sper.

Încă o lacrimă i se prelinge pe obraz, și Billy se grăbește s-o ascundă, discret.

— E în regulă, spune ea. Ele vor crede că plâng pentru că tarta asta cu căpșune e oribilă.

Billy pune furculița jos, cu un aer jignit. Apoi amândoi încep să râdă.

Wolf Spring

Așază cadavrele peștorilor în lăzi lungi de lemn, pentru a fi trimise acasă, după tradiția continentalilor. Lăzile par așa de mici, și ei zac acolo rigizi, încât lui Arsinoe i se strânge gâtteleul. Îi cunoscuse prea puțin pe Tommy și pe Michael. Doi băieți care au crezut că pot ajunge regi. Care, poate, au crezut că toată povestea asta nu e decât un joc.

Consiliul Negru îi trimisese pe toxicii Lucian Arron și Lucian Marlowe să examineze cadavrele, sperând să găsească o dovadă că cei doi nu au fost otrăviți. Dar, evident, nu au găsit.

— N-au decât să încerce să lanseze ce zvonuri vor ei, spune Joseph. Toată lumea va ști acum că și-au scăpat regina de sub control.

O apucă cu un braț de mijloc pe Jules, și cu celălalt pe Arsinoe, dar ea se retrage. Ea îi omorâse pe băieții ăia, nu Katharine. A fost neglijentă, și ei au murit.

Arsinoe se apropie de marginea debarcaderului și se uită după corabia care iese în golf purtând trupurile lui Tommy și Michael.

— Jules, nu pot să respir, spune ea și încearcă să inspire.

O simte pe Camden cum i se înghesuie în picior cu blana ei caldă, și apoi Jules vine s-o susțină.

— Ai avut dreptate. Nu trebuia să mă joc cu asta. Nu am știut să fiu prudentă.

— Taci, Arsinoe! șoptește Jules.

Sunt prea mulți oameni adunați la debarcader. Prea multe urechi.

Arsinoe așteaptă până când corabia nu se mai zărește, apoi se întoarce spre țărm; pașii ei sună ca niște ciocane pe scândurile de lemn. Cu cât mai repede va ajunge în casa Milone, cu atât mai repede se va termina ziua aceea.

— Regină Arsinoe! strigă cineva când ea pleacă de la debarcader spre drumul de pe colină. Unde e ursul tău?

— Ei, în buzunar nu e! se răstește ea fără să se oprească. Deci probabil e în pădure.

Rolanth

Scrisoarea Nataliei este adresată Marii Preotese, nu reginei, dar Rho insistă ca ea să fie deschisă de niște preotese novice care poartă mănuși, într-o cameră fără curenți de aer. Nu va permite ca Luca să o atingă înainte de a fi examinată atent.

— Ești caraghioasă, spune Luca.

Preotesele umblaseră toată dimineața cu scrisoarea și niciuna nu pășise nimic, nici măcar vreo tăietură de la hârtie.

— Nu ar avea nimic de câștigat dacă m-ar otrăvi pe mine.

Luca se plimbă prin cameră, indignată. Și dacă ar fi avut ceva de câștigat, Natalia ar fi făcut-o până acum. Zeița știe că a avut destule ocazii.

Se duce la fereastra dinspre răsărit și trage de obloane, ca să intre aer. Fiind departe, în nord, la Rolanth nu e niciodată extrem de cald, dar vara, camerele ei din templu i se par înăbușitoare. Apartamentele vechi din capitală erau mult mai bune. Când picioarele ei nu erau așa bătrâne, obișnuia să urce scările din turnul estic al palatului Volroy, ca să scape de tensiune. Oftează. E așa de bătrână. Dacă Mirabella va fi încoronată și se vor întoarce la Indrid Down, vor trebui s-o urce și s-o coboare cu lectica.

În sfârșit ușa se deschide și Rho intră cu scrisoarea în mână. Văzând expresia de pe fața ei, Luca își dă seama că ignorase ordinul de a nu o citi.

— Deci? o întreabă Luca. Ce spune?

Îi smulge furioasă scrisoarea din mână, dar Rho nu are nicio tresărire. Rho nu tresare niciodată. Duritatea ei e pe atât de reconfortantă pe cât e de enervantă.

— Citește singură, spune ea.

Ochii lui Luca trec așa de nerăbdători peste rânduri, încât nu înțelege nimic, și trebuie s-o ia de la început.

Se deschide doar cu numele ei, „Luca”, de parcă ea și Natalia ar fi fost vechi prietene. Nu „Mare Preoteasă”. Nicio altă formulă de început. Luca zâmbește cu colțul gurii.

— Vrea să aducem laolaltă reginele în marile festivaluri. La Solstițiu, în Wolf Spring, și la Luna Secerișului, aici.

— Uneltesc ceva, spune Rho.

Luca strânge din buze și mai citește o dată scrisoarea. E scurtă și destul de informală pentru Natalia.

Luca citește cu voce tare.

— „Cu siguranță vei aprecia șansa ca regina ta Mirabella să-și poată îndeplini promisiunea.”

Lasă scrisoarea și se strâmbă.

— Cu siguranță.

— Îi e teamă că se întârzie. Nu vrea ca Anul Ascensiunii să se încheie cu închiderea reginelor în turn, spune Rho. Știe că toxicii nu se descurcă prea bine acolo.

— Nici Mirabella nu s-ar descurca prea bine, dacă Arsinoe ar fi încă în viață și l-ar avea cu ea pe

marele ei urs brun.

Luca bate cu degetele în bărbie.

— Îți dai seama că prin scrisoarea asta încearcă să te lingusească. Știe bine că noi ne putem împotrivi, dacă vrem. Consiliul Negru nu are ultimul cuvânt în privința marilor festivaluri.

Luca dă cu piciorul în pernele brodate care căzuseră de pe canapea.

— Cred că ar trebui s-o facem, spune ea. Mirabella e puternică. Indiferent ce planuri are clanul Arron, cel puțin n-o să fim luați prin surprindere.

— O să avem grijă, spune Rho. Cele trei regine față în față – îmi plac șansele noastre. Mirabella e puternică, așa cum ai spus.

Ochii lui Rho scânteiază. În ciuda cuvintelor ponderate, abia așteaptă vărsarea de sânge.

Luca lasă capul în jos și îi cere sfatul Zeiței. Dar singurul răspuns care îi răsună în oase este cel pe care îl știuse tot timpul: că dacă acea coroană îi era menită Mirabellei, ea se va ridica și o va lua.

— Luca? Întreabă Rho, mereu nerăbdătoare. Să începem pregătirile pentru trimiterea unui ambasador la Wolf Spring?

Luca inspiră adânc.

— Fă-o! Pornește chiar acum. Eu o să ies puțin la aer.

Rho dă din cap, iar Luca pleacă să se plimbe pe scări prin templu, ținându-se departe de mulțimea credincioșilor care umplu zilnic altarul.

Când trece pe lângă cămarile de jos, ajunge la o ușă întredeschisă și vede pe cineva înăuntru. Este pețitorul, Billy Chatworth, care caută prin cămară, iar lângă el, pe niște cutii cu haine, stă o găină mare, brună.

— Mare Preoteasă, spune el când o vede, apoi face o mică plecăciune.

Căutam niște fructe, să încerc o plăcintă.

— Ca garnitură la găina ta? Întreabă ea, râzând. Nu trebuie să faci nimic din toate astea. Preotesele pot să gătească pentru voi.

— Și eu să nu mai am nimic de făcut? Pe urmă, nu sunt obișnuit să-mi pun viața în mâinile altcuiva.

Luca dă din cap. E un băiat frumos, cu părul nisipiu, și zâmbăreț; în ciuda devotamentului pentru regina Arsinoe, Luca a început să-l simpatizeze. Nu are încredere în el, și preotesele îi urmăresc fiecare mișcare, dar ea crede că iubirea lui pentru Arsinoe este dovada unei inimi bune. După ce ea va muri, va învăța s-o iubească la fel și pe Mirabella.

— Nu vrei să te plimbi cu mine, Billy? îl întreabă ea. Picioarele astea bătrâne trebuie să se dezmoștească.

— Desigur, Mare Preoteasă.

O ia de braț și ies împreună în curte, trec pe lângă grădinile de zarzavaturi, îndreptându-se spre cele de trandafiri. E o zi frumoasă. Dinspre falezele de bazalt de la Shannon's Blackway adie o briză ușoară și răcoroasă, iar trandafirii albi și roz zumzăie de albinele venite din stupi.

— Cum te înțelegi cu Mirabella? îl întreabă ea.

— Destul de bine, spune el, dar în vocea lui se simte ceva mai multă afecțiune decât acum câteva săptămâni. Începe să slăbească de la mâncarea mea. Dar o să mă perfecționez, promit.

— Păi, mai rău de atât n-are cum să fie. Mi-a spus de tocanele tale.

Trec pe lângă Elizabeth, care le face semn cu mâna, în timp ce adună miere din stup, cu plasa fină pe față.

— O să vă aduc miere mai târziu, strigă ea. Și niște grăunțe pentru găina ta.

Luca se întoarce să se uite. Nu observase că găina venise după ei din cămară.

— Am impresia că ți-ai găsit un familiar, spune ea. O s-o iei cu tine la Wolf Spring, când pleci?

— Cred că da. Dar cine știe când va fi asta.

— Mai curând decât crezi.

Luca se oprește și se întoarce cu fața la el.

— Ce ai auzit despre Festivalul Solstițiului?

— Următorul mare festival, spune el. Am auzit-o pe Sara discutând cu preotesele despre pregătiri.

— Aici, în Rolanth, elementalii aduc ca ofrandă o barcă plină cu legume și carne de iepure. Îi dau foc pe râu și apoi o lasă să plutească pe mare.

Luca se întoarce spre sud, către oraș, amintindu-și festivalurile pe care le prezidase. Uneori Mirabella făcea frumoase demonstrații cu fântâni arteziene. Luca se simțea foarte aproape de Zeiță în momentele acelea. Atunci era convinsă că e acolo unde trebuie și că face exact ce trebuie.

— În Wolf Spring, continuă ea, se pun felinare în bărci și le lansează în port la apusul soarelui. Se aruncă grăunțe în apă, ca hrană pentru pești. Poate e mai rustic, dar e drăguț. Am fost de multe ori acolo la festival, când eram mică.

Oftează.

— Va fi plăcut să fii din nou acolo.

— Dar de ce te-ai duce la festivalul din Wolf Spring? întrebă Billy, suspicios.

— Cu toții ne vom duce. Și tu, și eu, și Mirabella, și toată familia Westwood. Consiliul Negru și regina Katharine. Tocmai acum mă pregătesc să trimit vorbă la Indrid Down că reginele vor participa la următoarele festivaluri. La Festivalul Solstițiului, în Wolf Spring, și la Luna Secerișului, aici, în Rolanth.

— Le aduni pe toate. Ca să moară una dintre ele.

— Da, spune ea. Așa trebuie să se întâmple în Anul Ascensiunii.

Conacul Greavesdrake

Nicolas și-a așezat ținte pe toată lungimea curții înverzite din spatele casei. Scoate o săgeată și o aruncă în apropiere de centrul țintei, chiar la stânga celei aruncate mai devreme.

— Frumoasă lovitură, spune Katharine și bate din palme.

Nicolas lasă arcul jos și o lasă să tragă. Spre meritul lui, zâmbetul îi pălește doar o fracțiune de secundă când vede că ea nimerește exact la țintă.

— Nu la fel de frumoasă ca asta.

Nicolas se apleacă și îi sărută mâna înmănușată.

Katharine roșește și face semn cu capul spre ținte.

— Nu va trece mult și va fi o competiție adevărată. Începi să te pricepi. Nici nu-mi vine să cred că nu ai mai tras niciodată până acum cu arcul.

Nicolas ridică din umeri. Este aproape la fel de frumos ca Pietyr, chiar dacă e îmbrăcat așa ciudat, cu cămașă albă și pantofi albi, ca pe continent. Mușchii umerilor întind materialul cămășii când își ia poziția de tragere, iar părul de la ceafă, de deasupra gulerului cămășii, pare mai închis la culoare din cauza transpirației.

— Nu am fost interesat, spune el, și dă drumul altei săgeți.

Săgeata se duce departe de țintă.

— Nu am tras la fel de bine. Cred că mi-ai distras atenția.

— Scuzele mele.

— Nu ai de ce să te scuzi. E bună o distragere a atenției.

Katharine ia altă săgeată. Arcul ei este nou, mai lung și mai dur decât cel vechi. Dar și brațele ei sunt mai puternice ca niciodată.

Potrivește săgeata și trage. Apoi mai trage una. Și încă una. Zgomotul făcut de săgețile care ating ținta este solid și plăcut. Se întreabă dacă tot așa s-ar auzi dacă ar lovi în spatele Mirabellei.

— Nu e nevoie să verific ținta ca să-mi dau seama că loviturile tale sunt mai bune decât ale mele,

spune Nicolas, apoi lasă amândoi arcurile și se duc spre o mică masă din piatră așezată la umbra unui anin înalt și frunzos.

— Trag cu arcul încă de când eram copil. Dar trebuie să recunosc că n-am fost niciodată prea pricepută. Cu câteva luni în urmă, săgețile astea s-ar fi pierdut prin tufișuri.

Pe masă sunt două cofere de aur și două cupe. Unul este plin cu băutura lui Katharine: vin auriu de mai, îndulcit cu miere și fructe proaspete, otrăvite și neotrăvite. În celălalt cofer este vinul lui Nicolas: roșu-închis, răcit cu apă. Imposibil de confundat.

— Mi-au zis că o să plecăm în curând la Wolf Spring, spune Nicolas. Și abia începusem să mă obișnuiesc la conacul Greavesdrake.

— N-o să fim plecați prea mult timp. Și se spune că ritualul lor de Solstițiu e foarte frumos, cu felinare plutitoare în port. Întotdeauna am sperat că o să văd și eu asta. Dar credeam că va trebui să aștept până după încoronare.

Nicolas ia o gură bună de vin. Se uită la ea dintr-o parte și mijește ochii, cu o expresie vicleană.

— O să aștept cu nerăbdare să revin acasă la tine, în capitală. Dar abia aștept să te văd față în față cu surorile tale. Sper, spune el și îi ia mâna înmănușată, că nu o să mă ții departe când se întâmplă.

— Să te țin departe?

— Când le ucizi. Le vei ucide, cu siguranță.

Face un gest spre arcuri și spre țințele pline de săgeți.

— Iar servitorii mi-au povestit cât de bine te descurci cu pumnalele. Să le arunci la țintă? Mi-ar plăcea foarte mult să văd.

Stomacul lui Katharine se strânge de plăcere și simte pe spate un fel de furnicătură, de parcă ar fi atins-o niște degete nevăzute.

— Cred că ți-ar plăcea, șoptește ea. Poate acum doar îți închipui asta. Sar putea să nu fie chiar așa când o să vezi cu ochii tăi cum viitoarea ta regină înfinge un cuțit în frumosul piept al surorii ei.

Nicolas zâmbește.

— Eu vin dintr-o familie de soldați, regină Katharine. Am văzut deseori asta. Și altele mai urâte.

Mai ia o gură de vin. Vinul se adună în colțurile gurii, roșu strălucitor.

— Și nu-mi place să stau departe de locul acțiunii.

Pulsul lui Katharine se accelerează atât de tare, încât are impresia că îi bat mai multe inimi în piept. Privirea lui îi aduce sângele în obraji. Mai văzuse și altădată privirea asta, la Pietyr, când o lua în brațe și o ducea la culcare.

— Natalia preferă să otrăvesc rămânând în siguranță la pieptul ei, spune ea. Familiei Arron îi place metoda asta. Discret și rafinat. Nimic nu îi încântă mai mult decât o conversație plăcută la cină care se încheie cu o persoană care cade moartă cu capul în farfurie.

Nicolas își plimbă privirea pe trupul ei.

— Și metoda asta are farmecul ei, spune el. Dar mie mi-ar plăcea mai mult să te văd apucându-le de gât. O amintire pe care s-o port cu mine în noaptea căsătoriei noastre.

Giselle își drege glasul.

— Hmm, îmi cer iertare, regina mea.

— Giselle, spune Katharine. Scuză-mă. Eram așa de... absorbiți... încât nu te-am auzit.

Giselle se uită la ea și la Nicolas și se îmbujorează ușor când le vede expresia.

— Natalia m-a trimis după tine, spune camerista. Zice că ai un oaspete.

— Dar am deja un oaspete.

— Zice că trebuie să vii.

Katharine oftează.

— Te rog, du-te, spune Nicolas. Nu poți s-o lași să aștepte pe stăpâna casei.



Katharine urcă nemulțumită scările și pornește pe hol spre biroul Nataliei.

— Natalia, spune ea, ai trimis după.

Restul cuvintelor nu se mai desprind de buzele ei. Pentru că în picioare, în mijlocul camerei, cu spatele drept și cu ochii strălucitori ca ai iepurilor speriați stă Pietyr.

— Știam că o să dorești să-l vezi numaidecât, spune Natalia, zâmbind. Nu fi prea dură cu el, Katharine. Deja i-am făcut eu morală că a stat departe de noi atâta timp.

Dar era evident că lui i-ar fi plăcut să i se facă morală. De teamă că ea l-ar putea trimite în temnițele de sub palatul Volroy, atât de adânci, încât n-ar mai fi văzut niciodată soarele. De groaza că ea i-ar putea porunci lui Bertrand Roman să îl dea cu capul de pereți în încăperile acelea lungi și ovale. Sau de groaza că ar putea face ea însăși asta.

— Vreți să fiți singuri, fără îndoială, spune Natalia.

— Fără îndoială, încuviințează Katharine.



Când venise Nicolas, din apartamentele lui Katharine fuseseră scoase toate cuștile și coliviile cu rozătoare și păsări moarte, dar, deși ferestrele erau deschise zilnic pentru a dispărea mirosul, acesta încă mai persista, iar ea spera că Pietyr o să-l simtă când intră. Mirosul morții. Al durerii. Și de data aceasta nu al durerii ei.

El intră în cameră înaintea ei, așa că nu o vede când ia pumnalul cu lamă scurtă de pe masă. Intră în dormitorul ei fără frică. Cu curaj. De parcă și acum ar avea dreptul să se afle acolo.

Bate ușor cu degetele în pereții de sticlă ai casetei unde stă Dulceață, și șarpele își înalță căpșorul frumos.

— Văd că Dulceață e bine, spune Pietyr, și Katharine sare pe el.

Îl trage spre pat, se răsucesc peste el, îngenunchind pe saltea și ținându-l de spate. Cu o mână îl ține de păr și cu cealaltă mână își plimbă cuțitul pe gâtul lui.

— Kat, spune el și icnește.

— O să fie destul de murdar.

Apasă mai tare lama cuțitului pe pielea lui. Lama e ascuțită și vena e așa de aproape!

— Giselle va trebui să-mi aducă o altă cuvertură. Dar Natalia are dreptate. Nu poți otrăvi un toxic.

— Kat, te rog.

— Ce mă rogi? mârâie ea și îi apasă capul mai tare.

Pulsul lui se accelerează în mâinile ei. Dar chiar în clipa în care vrea să-i taie gâtul, își amintește cum era când stătea așa de aproape de el. De Pietyr al ei, pe care îl iubea și care spunea că o iubește. Parfumul lui de vanilie și ambră cenușie îi aduce în ochi lacrimi de furie.

— Cum ai putut, Pietyr?

— Îmi pare rău, spune el, în timp ce lama cuțitului începe să-l taie.

— Îți arăt eu păreri de rău! șuieră ea.

— A trebuit s-o fac! strigă el repede, ca să nu-l mai taie. Kat, te rog. Eram convins că asta trebuie să fac.

Strânsoarea ei nu slăbește.

— De ce?

— Fusesse un complot. Natalia mi-a spus cu câteva zile înainte de Beltane. Preotesele puseseră la cale un complot. Ca să facă din Mirabella Regină cu Mâinile Albe. După prestația ta slabă de la Revelare, aveau de gând să te atace pe scenă. Voiau să te taie în bucăți și să te arunce în foc.

— Dar nu am avut o prestație slabă, spune Katharine și apasă iar lama cuțitului.

— Dar eu nu știam asta! Când ai venit la mine în noaptea aceea, aproape de Domeniul Breccia, am crezut că fugi de ele! Și nu puteam să suport gândul că îți vor face rău.

El ridică mâna și o apucă de braț, ea se încordează, dar Pietyr nu încearcă să-i ia cuțitul. Doar o atinge ușor.

— Am crezut că vin după tine să te ucidă. Și nu puteam să le las. Am preferat s-o fac eu.

— Așa că m-ai împins în prăpastie! spune Katharine printre dinți.

Tremură din tot corpul de furie, amintindu-și. Șocul și confuzia ei, când el a împins-o.

Era crimă ce făcuse el. Trădare. Trebuia să-i taie gâtul și să se uite cum se adună sângele la picioarele ei.

În loc de asta, se retrage și aruncă în zid cuțitul.

El se ridică, ținând mâna pe rana superficială.

— M-ai tăiat, spune el încet, nevenindu-i să creadă.

— Trebuia să te tai mai mult.

El se întoarce să se uite la ea, și Katharine se bucură de frica pe care o vede în ochii lui.

— S-ar putea s-o și fac. Încă nu m-am hotărât.

Inteligentul și calculatul Pietyr. Se îmbrăcase fix așa, cu cămașa aceea de culoarea penelor de porumbel și cu jacheta neagră și își lăsase părul să crească, așa cum îi plăcea ei. Când se uită la el, cum stă acolo, pe pat, îl urăște și e furioasă pe el din nenumărate motive. Dar este tot Pietyr al ei.

— N-aș putea să te condamn. Dar îmi pare rău, Kat.

Se uită la umerii ei plini și rotunzi.

— Te-ai schimbat.

— La ce te așteptai? Cineva care e împins în Domeniul Breccia și e nevoit să se târască afară de acolo nu poate rămâne neschimbat.

— Mi-am dorit tare mult să vin înapoi.

— Normal că da. Înapoi la scaunul puterii Arron.

— Înapoi la tine.

Degetele lui tremură de dorință. Ridică mâna s-o mângâie pe obraz. Katharine îl lovește peste mână.

— Nu știi la cine te-ai întors, spune ea.

Îi prinde capul în mâini și îl sărută violent, apăsând așa de tare buzele, ca și cum l-ar pedepsi. Îl mușcă de obraz. Linge sângele care curge din rana lui.

El o prinde de mijloc și o trage mai aproape.

— Katharine, spune el și oftează. Cât de mult te iubesc!

— Mult, într-adevăr.

Îl îmbrânțește cu forță.

— Cât de mult trebuie să mă iubești, Pietyr, spune ea și pleacă înapoi la Nicolas. Dar nu mă vei mai avea niciodată.

Wolf Spring

În casă e liniște. Un lucru ciudat pentru o casă de naturaliști. De obicei se aud tot felul de lătrături și croncănituri, zgomote de la bucătărie sau vocea lui Cait, care vorbește cu găinile și găștele din curte. Jules inspiră adânc și ascultă sunetul aerului care intră și iese din plămâni. Ia o gură de ceai de scoarță de salcie și o mângâie pe Camden, care stă cu capul pe piciorul ei.

Ea și felina ei fuseseră și mai apropiate de când aflaseră de blestemul legiunii. Erau de nedespărțit, pentru că nu-și dădeau seama ce înseamnă asta pentru legătura lor. Gândul că s-ar putea trezi la un moment dat că el nu mai e o parte din ea o înspăimântă mult mai tare decât consecințele pe care le-ar putea avea harul războiului.

Madrigal intră în casă cu o mulțime de coșuri în brațe, de la piață. Îi distruge liniștea.

— Vrei să mă ajuti? o întreabă ea. Vreau să fac supă de scoici cu smântână proaspătă și niște biscuiți cu brânză din aia moale de care îți place ție.

— Cu ce ocazie? întreabă Jules, bănuitoare.

Ia coșul și răstoarnă scoicile în chiuvetă, să le spele.

— Cu nicio ocazie.

Madrigal pune pe masă restul cumpărăturilor.

— Dar când e gata, ai putea să pui castroanele să plutească până pe masă.

Jules se strâmbă.

— Nu merge așa.

— De unde știi? Harul războiului a fost slab atâția ani, încât nimeni nu mai știe cum se manifestă.

Era adevărat. Tot ce auzise Jules despre harul războiului erau doar legende vechi. Recente erau doar zvonurile. Că cei din Bastian City erau extrem de pricepuți la folosirea pumnalelor și a arcurilor. Că loviturile lor erau așa de precise, de parcă armele lor erau trase de sfoară. Mai mult împinse, decât trase. Jules exersase singură și în taină, îngrozindu-se și minunându-se de ce poate să facă.

La chiuvetă, Madrigal începe să curețe scoicile, reușind aproape să pară că a mai făcut asta. Își șterge fruntea. Sub ochi se văd cearcăne discrete. Și încă mai respiră greu de la efort.

— Te simți bine? o întreabă Jules.

— Da. Tu cum te simți? Bei ceai de scoarță de salcie? Te doare piciorul?

— Madrigal, ce se întâmplă?

— Nimic, spune ea. Doar că...

Face o pauză și pune într-o oală scoicile curățate.

— Doar că sunt însărcinată.

Se răsuțește din mijloc și îi aruncă din fugă un zâmbet, apoi se uită în jos, la mâini.

— Eu și Matthew o să avem un copil.

Aria zboară agitată și aterizează pe masă. În tăcerea așternută nu se aude decât foșnetul aripilor ei.

— Tu și Matthew al mătușii Caragh o să aveți un copil?

— Nu-i spune așa. Nu e Matthew al *ei*.

— Toată lumea îl consideră al ei. Toată lumea îl va considera al ei întotdeauna.

— Sincer, Jules, spune Madrigal cu un ton nemulțumit. După ce s-a întâlnit cu Joseph și regina Mirabella, credeam că te-ai mai maturizat.

Jules e cuprinsă de furie, iar pe masă cuțitul lui Madrigal începe să se zguduie singur.

— Jules, nu.

Madrigal face un pas în spate.

— Nu face asta.

Cuțitul se oprește.

— Nu fac nimic, spune Jules repede. Adică n-am vrut s-o fac.

— Harul tău e foarte puternic. Ar trebui să mă lași să-l dezleg.

— Cait spune că probabil nu mi-am pierdut mințile tocmai pentru că e legat.

— Sau poate tocmai pentru că e legat nu poți să te desfășori.

Jules se uită la cuțit. Poate să-l facă să se miște. Să zboare. Să taie.

Harul ei de naturalistă niciodată nu a făcut-o să se simtă malefică sau lipsită de control.

Madrigal ia cuțitul, și Jules respiră ușurată știind cuțitul în siguranță în mâna ei.

— Presupun că asta înseamnă că nu ești prea încântată de copil. Dar nu poți să-l urăști, Jules. Doar din cauza mea. Nu o să-l urăști, nu?

— Nu, spune Jules, cu un aer sumbru. O să fiu o soră *bună*.

Madrigal se uită la ea. Apoi răstoarnă cartofii pe masă și începe să-i curețe.

— Am crezut că o să fii fericită, murmură ea. Am crezut că acest copil mă va face pe mine fericită.

— Atunci îmi pare rău pentru tine, spune Jules. Se pare că nimic nu e așa de frumos pe cât ai vrea tu.

O altă cioară, mai mare decât Aria, intră în bucătărie și aterizează pe masă cu o scrisoare în cioc. Este Eva, familiarul bunicii Cait, iar scrisoarea are sigiliul Consiliului Negru. Cait intră în urma ei și vede privirea încruntată a lui Jules.

— Înțeleg că ți-a spus de copil.

— De ce toată lumea din familie află noutățile înaintea mea?

— Lasă asta, Jules. O să-ți treacă.

Jules face semn cu capul spre scrisoarea adusă de Eva.

— Ce zice?

— Că la Wolf Spring o să fie aglomerație mare. Se pare că ambele regine vor veni cu alaiul lor la Solstițiu. Unde a plecat Arsinoe?

— În pădure, cu Braddock, presupun.

— Ar trebui să te duci să-i spui.

Jules se ridică de la masă și iese afară cu Camden. Pornesc repede pe cărare, dezmoțindu-și mușchii picioarelor bolnave. Când ajung la răscrucea de pe deal, se întâlnesc cu Joseph.

— Unde te grăbești așa? o întreabă el, iar Jules îl ia de mână și îl îmbrățișează.

— Am vești pentru Arsinoe. Mă bucur că ești aici. M-ai scutit de un drum.

+

— Ah, nu! face Arsinoe când îi vede pe pajiște pe cei doi. Ce s-a mai întâmplat?

Îl urmărește pe Braddock cum mănâncă mure în tufișuri, adunându-le cu buzele cu precizia unor degete.

— Mirabella și Katharine vor veni aici, spune Jules. La Solstițiu. Și amândouă își aduc armata de susținători. Acum am primit scrisoarea de la Consiliul Negru.

Lui Arsinoe i se prăbușesc umerii. Celelalte regine, aici. Orașul Wolf Spring va fi sufocat de străini.

— N-a folosit la nimic încercarea mea de a o ține pe Mirabella departe de oraș.

— Nu-mi place deloc, mormăie Jules, iar Camden, lângă ea, începe să mârâie. N-o să te putem proteja. Va fi haos.

— N-o să fie ușor, încuviințează Joseph. Dar cel puțin o să fim acasă la noi. Unde știm cum stau lucrurile.

— Nu mai e nicio săptămână până la Solstițiu, spune Arsinoe. Și de la Billy n-am primit vreo scrisoare, ca să ne avertizeze. La ce ne folosește să avem un spion la Rolanth, când nu ne poate spune nici asta?

— Poate că nici la Rolanth nu s-a știut de asta până acum, spune Jules.

Dar era puțin probabil. Chiar dacă ar fi fost urzeala clanului Arron, cei de la templu trebuiau să-și dea acordul.

Arsinoe oftează.

— Naturaliștii. Noi aflăm întotdeauna ultimii.

— După ce vei fi încoronată, vor fi și naturaliști în consiliu, spune Joseph. Atunci va avea și Wolf Spring un cuvânt de spus la guvernarea insulei.

Arsinoe și Jules schimbă o privire. *Joseph*, spune privirea aceea. *Mereu optimist*.

— Billy ți-a scris? întreabă el. E bine? E în siguranță?

— Mi-a scris de două ori. Îmi promisese că o să-mi scrie în fiecare zi.

Arsinoe își încrucișează brațele la piept. Două scrisori, amândouă formale și ceremonioase, fără nimic din personalitatea lui îngrozitoare, de care îi era așa de dor.

Se uită la prietenii ei care stau acolo, pe pajiște, așa cum au stat de atâtea ori. Soarele de vară le proiectează umbrele pe jos, și umbrele acelea par fantomele copilăriei lor, dispărute pentru

totdeauna printre copaci.

— Finalul nostru fericit, spune ea încet.

— Arsinoe, spune Jules. Trebuie să faci ceva. Știi de ce vin aici.

Nu să stea de vorbă. Fusese o prostie din partea ei să creadă că ar putea-o convinge cu vorba pe Mirabella să nu o umple de arsuri.

Arsinoe se uită la Braddock, care mănâncă în tufișuri. Nu vrea să-l pună în pericol. Nici pe Jules. Sau pe Joseph. Dar numai pe ei îi are. Pe prietenii ei și magia ei joasă.

Conacul Greavesdrake

Katharine îl ține cu grijă pe Dulceață, în timp ce îi extrage veninul, presându-i glandele. Otrava galbenă se scurge pe marginea borcanului de sticlă. Nu e prea multă. Dulceață e un șarpe mic, și chiar dacă borcanul nu e mare, veninul lui abia acoperă fundul.

Nicolas stă rezemat de patul ei și o privește fascinat.

— Ce ciudat, șoptește el. Că o creatură așa de mică poate face atâta rău.

Katharine îl eliberează pe șarpe cu o mișcare delicată și îl pune la loc în caseta lui. Dulceață se agită iritat și mușcă sticla, încercând să scuipe veninul pe care nu-l mai are.

Nicolas tresare; Katharine râde. Pune cu grijă la loc capacul casetei.

— La ce o să-l folosești? întreabă el.

— La nimic, poate.

Îl răstoarnă în sus și-n jos și o privește cum se scurge veninul.

— Am vrut să iau cu mine ceva din el, pentru că trebuie să-l las acasă. Acum, să mergem!

Îl trage de pe pat cu un gest jucăuș și el îi sărută degetele înmănușate.

Jos, Natalia îi așteaptă deja la ușă, cu o sprânceană ridicată. Dar nu bombăne. Ba chiar zâmbeste cu gura închisă, când vede că se țin de mână.

Afară, pe aleea lungă, e o caravană întunecată, plină de membri ai clanului și de otrăvuri.

— Abia aștept să văd ce ochi or să facă țăranii ăia din Wolf Spring când or să ne vadă, spune Katharine. O să le pice fața.

Servitorii se aliniază ca să le ureze drum bun, iar Katharine o strânge ușor de umăr pe Giselle, când ajunge în dreptul ei. Aceasta tresare. Privește fix treptele din piatră.

Îi e frică de mine, înțelege Katharine, apoi se uită la ceilalți servitori. Tuturor le e frică de ea. Chiar și majordomului ei devotat, Edmund.

Katharine îi zâmbeste lui Giselle și o sărută pe obraz, ca și cum nu ar fi observat. Apoi se întoarce, auzind zgometul făcut de copitele unui cal care se apropia.

Nu va merge cu trăsura, ca ceilalți. Pietyr se apropie călare pe o iapă neagră, înaltă, ducând de căpăstru doi cai înșeuai: favoritul lui Katharine, Half Moon, și calul șarg adus de Nicolas de pe continent.

— E o bună ocazie să te vadă lumea, spune Natalia.

— Să vadă că ești bine și sănătoasă, adaugă Genevieve, dar se oprește când Natalia îi aruncă o privire.

Toată insula o va vedea trecând, o regină vie, nu un cadavru descompus și reanimat, așa cum se zvonise că este.

— Oricare ar fi motivul, mă bucur că merg călare, spune ea.

Așa supraîncărcată, caravana va înainta în ritm de melc, mai ales pe drumurile abrupte și proaste din munți.

Pietyr dă să descalece, ca s-o ajute pe Katharine să urce pe cal.

— Nu te obosi, Renard, spune Nicolas, folosind intenționat numele care arăta că nu e un Arron, ca să-l enerveze. O ajut eu pe regina mea.

— Nu e încă regină, murmură Pietyr, iar Katharine îi zâmbește, apoi îl lasă pe Nicolas să o ajute să încalece pe Half Moon.

— Ai grijă, Pietyr, îi șoptește ea, după ce Nicolas s-a dus să încalece. Altfel Natalia și Genevieve te vor trimite iar acasă.

Apucă frâul calului, dar Pietyr îl ține bine de căpăstru.

— E posibil, numai că eu nu am să plec, spune el. O să rămân aici până în ziua în care îmi vei spune tu să fac asta.

Pulsul lui Katharine se accelerează. Privirea pe care Pietyr i-a aruncat-o lui Nicolas e atât de întunecată, încât se întreabă dacă era înțelept să-i lase pe amândoi la conac. Dacă rivalitatea asta se amplifică, într-o bună zi o să intre în salon și o să-l găsească fie pe Nicolas otrăvit, fie pe Pietyr zăcând pe canapea cu un cuțit în spate.

— Putem s-o luăm înainte? întreabă Nicolas, venind lângă ea cu calul. Dacă ne îndepărtăm prea mult, ne întoarcem la trăsurile... sau nu vrei să-ți obosești calul?

— Imposibil.

Katharine bate ușor cu palma gâtul lung și viguros al calului.

— Half Moon poate să alerge zile la rând fără să obosească. Este cel mai bun cal de pe insulă.

Pornesc călare în fața caravanei, dar în spatele gărzilor și iscoadelor. E foarte cald, dar bate un vânt răcoros. O adevărată zi de vară. Poate e un semn bun.

— Ce e acolo?

Nicolas arată cu mâna spre capătul aleii.

Un grup de femei îmbrăcate în robe alb cu negru – preotesele de la templul din Indrid Down – s-au adunat acolo ca să-i dea binecuvântarea. Când se apropie, Katharine observă că șefa lor, Cora, nu e acolo.

— Atât de multe trăsurile! spune o preoteasă al cărei nume nu și-l amintește. Orașul Wolf Spring va fi copleșit.

— Într-adevăr, spune Katharine. Când voi pleca de acolo, s-ar putea să fie mai săraci cu o regină, dar mai bogați de bani veniți din capitală. Ați venit să-mi aduceți binecuvântarea Zeiței?

— Da. Diseară ne ducem în munți să ne rugăm și să ardem leandru.

Half Moon începe să se agite, iar Katharine îl trage ușor de căpăstru.

— Toată lumea știe că cei de la templu o susțin pe Mirabella, spune ea. Dar voi sunteți preotese în Indrid Down. Ați fost în serviciul toxicilor de când ați venit aici.

— Toate reginele sunt sacre, răspunde preoteasa.

Katharine își încleștează fălcile. Se uită la Nicolas, care se îndepărtase.

— Știu că nu mă simpatizezi, șoptește ea. Știu că ai impresia că nu sunt potrivită, chiar dacă nu o spui.

— Toate reginele sunt sacre, spune din nou preoteasa cu vocea ei enervant de calmă.

Lui Katharine i-ar plăcea să trântască la pământ robele alea albe. Să le calce cu potcoavele până când se vor umple de pete roșii și maronii. Dar caravana se apropie în zgomot de potcoave, zăngănit de harnașamente și scârțâit de cufere și roți. Așa că se mulțumește să-i zâmbească cu dinții încleștați.

— Da, spune ea. Toate reginele sunt sacre. Chiar și cele pe care le aruncați în prăpastie.

Rolanth

O femeie împreună cu soțul ei stau îngenucheați în fața templului, cu apă colorată și parfumată adusă ca ofrandă. Apa e de un albastru întunecat, de furtună, și pare calmă, așa cum se vede în bolul mozaicat de sticlă albă și argintie.

— Fii binecuvântată, regină Mirabella, murmură femeia, iar aceasta întinde mâna peste capul ei

plecat.

Își aduce aminte de ei din cartierul central. Sunt comercianți de mătăsuri și pietre prețioase. Iar pe femeie o văzuse din trăsură, când venise, striga la lucrătorii care renovau Teatrul Boltit.

Nu vor veni mulți din Rolanth la Wolf Spring. Cum fuseseră anunțați că Luna Secerișului se va organiza peste doar câteva luni, erau pur și simplu prea multe lucruri de făcut.

— Mulțumim pentru ofrandă, spune Elizabeth și ia bolul ca să-l ducă înăuntru.

Bree o apucă pe Mirabella de braț.

Înăuntru, Mirabella inspiră adânc. Aerul este parfumat de la trandafirii care au înflorit în curtea templului, iar în spatele acestui parfum se simte aroma rece, prăfoasă, de sare și apă, care vine de la îndrăgita ei faleză de bazalt. Azi pornesc pe lungul drum spre Wolf Spring. Carele au fost încărcate cu provizii, iar în fața casei Westwood trăsurile așteaptă, pline de cuferele în care a fost împachetată o parte din garderoba ei.

— Pari foarte tristă, spune Bree, în timp ce merg împreună spre altarul din sud. Nu ești nici măcar puțin bucuroasă?

Mirabella se oprește în fața picturii murale care o înfățișează pe regina Shannon între furtuni și fulgere pictate cu albastru și auriu. Are impresia că regina furtunilor o privește din tablou.

— Nu trebuie să fii bucuroasă, spune ea. Trebuie să fii pregătită. Nu putem avea încredere în nicio hotărâre a Consiliului Negru, atâta timp cât e condus de clanul Arron.

Bree își dă ochii peste cap.

— Zici că ești Luca. E un lucru bun, nu înțelegi? O să le ucizi acum pe amândouă, și pe Katharine și pe Arsinoe, și apoi, până la încoronarea de la Beltane, nu vom mai avea altceva decât petreceri și pețitori.

Se părea că toți cei din Rolanth cred în legenda asta a ei, îndotrinați atâția ani de Luca.

— Va fi dificil să te protejăm în Wolf Spring, spune Elizabeth. Oamenii sunt sălbatici. Și cum templul e obligat să fie neutru, Rho nu ne va putea ajuta.

— O va proteja harul ei, spune Bree, încrezătoare. Și noi la fel. Pentru asta există gardienii adoptivi.

O bate ușor pe mână pe Mirabella, dar adevărul era că toți se bazaseră până acum pe ajutorul preoteselor. De fapt, cei din familia Westwood nu fuseseră puși niciodată în situația de a o proteja singuri.

— Ți-e teamă, Mirabella? o întreabă Elizabeth.

— Am o senzație de neliniște, răspunde ea. Nu-mi place deloc să plec din Rolanth. Și nu a fost ideea noastră.

Și nu poate să-i iasă din cap ce i-a spus Billy. Că Arsinoe nu trimisese ursul după ea. Și că ea nu ripostase deloc atunci, în pădurea Ashburn, și nu își trimisese ursul s-o atace...

Se uită la Elizabeth, în ochii ei mari și negri.

— Mi-e teamă doar de ce sunt nevoită să fac.

Elizabeth îi înconjoară mijlocul cu brațul.

— O să fie bine, spune ea, și Pepper iese din ascunzătoarea lui, de sub pelerină, și vine să-i ciugulească delicat urechea.

— Pepper ar trebui să stea într-un copac, șoptește Bree. E riscant să stea aici cu noi în templu, cu atâția ochi asupra noastră.

— Știu.

Elizabeth își mișcă ușor umărul și Pepper dispare la loc în ascunzătoare.

— Dar e greu să-l fac să plece, când știe că sunt agitată sau supărată.

— Păi nu mai fi agitată sau supărată! Mirabella nu ne va dezamăgi!

Când trec pe lângă ușa deschisă a unei cămări, îl văd pe Billy aplecat peste un butoi. Harriet, găina, le vede și începe să cotcodăcească. Billy își îndreaptă umerii și își scutură praful și paiele din

păr.

— O-o! M-ați prins!

— Ce faci acolo? îl întreabă Mirabella.

— Pregăteam niște lucruri pe care să le luăm în Wolf Spring. Mi-au spus că sunt aici roșii și fructe conservate. Ca să-ți pregătesc felul tău preferat de mâncare: pâine prăjită cu roșii calde.

— Credeam că de acum ai început să te pricepi și tu la gătit, se strâmbă Bree. Mira a slăbit așa de mult, încât a trebuit să ducem la croitor o grămadă de rochii.

— De ce nu mă înveți tu, Bree? Dacă te pricepi mai bine decât mine, eu îmi mănânc pălăria.

Elizabeth chicotește.

— Bree abia dacă știe să taie o felie de pâine pentru un sandvici.

— Ei, na, până la urmă, de ce trebuie s-o tai?

Bree intră în cămară, ca să-l ajute pe Billy să caute prin lăzi.

— Parcă era vorba să cumperi alimente din oraș, spune ea, cu vocea gătită de efort, în timp ce ridică împreună o ladă de scânduri. Mama ți-a dat bani să cumperi, urmând ca preotesele să inspecteze alimentele.

— Ei, banii ăia au ajuns într-un frumos restaurant de pe Dale Street. Și în câteva puburi din piață.

— Billy Chatworth! exclamă Mirabella. Tu te-ai ospătat, iar eu am mâncat roșii cu pâine prăjită. Billy zâmbește.

— Am vrut să mă duc la piață. Dar nu mi-au plăcut vânzătorii de acolo. O scuipeau pe Harriet, de parcă ar fi fost familiarul meu.

Zâmbetul Mirabellei se șterge. Ura dintre oameni se va domoli în timp. Luca spune că insula va fi unită sub domnia ei.

— Poate ar fi trebuit să merg și eu cu tine... începe Bree, dar Elizabeth scoate un țipăt.

Clatină din cap și își acoperă gura cu mâna. Pepper sare din pelerină și zboară bătând zgomotos din aripi prin cămară, lovindu-se panicat de pereți.

Elizabeth le arată ceva cu ciotul mâinii.

Preoteasa care zace în spatele șirurilor de butoaie nu e moartă de mult timp. Obrajii îi sunt încă rozalii, iar buclele blonde îi atârnă moale pe frunte. Dacă o vedeai de la gât în sus, n-ai fi zis că e moartă. Dar mai jos e o adevărată oroare: venele îi sunt așa de umflate, încât pieptul ei seamănă cu o vază plină de crăpături. Corsajul rochiei otrăvite este strâns pe ea, aproape lipit de piele. Stofa albastră este plină de sânge, iar sub unghiile fetei se vede propria-i carne, sfâșiată în încercarea de a-și smulge rochia de pe ea.

— Gata, gata, spune Billy și o strânge la piept pe Elizabeth, încercând s-o liniștească. Mirabella, nu te apropia!

Pe coridor se aud ecouri de pași: preotesele vin să cerceteze cauza țipetelor.

— Bagă-l pe Pepper în pelerină! șuieră Bree.

Dar biata pasăre e panicată. Văzând primejdia, Mirabella se repede la ușă ca să le distragă atenția preoteselor până când Elizabeth îl calmează și îl ascunde pe Pepper.

— Ce este? întreabă prima dintre preotese.

Se uită la Mirabella din cap până în picioare, iar celelalte dau năvală în cămară. Când o văd pe fata prăbușită la pământ, câteva încep să geamă jalnic. Fata era una dintre ele. Una de-a lor.

+

Luca se oprește puțin din plimbare și o mângâie pe Mirabella pe păr. Regina stă pe canapea în apartamentele lui Luca, înghesuită între Bree, Elizabeth și o pernă brodată.

Ușa se deschide, dar este doar o inițiată care aduce o tavă cu ceai și prăjituri, pe care Billy le gustă sârguincios, cu toate că nimeni nu se va atinge de ele.

— Nu vreau să mai faci asta, spune Mirabella.

— Pentru asta sunt aici, spune el delicat. Știam care sunt riscurile. Cum le știa și tata când m-a

trimis aici.

— Ești aici ca să demonstrezi ceva, îl corectează Luca. Și ca tatăl tău să poată obține favorurile noastre. Personal cred că e o nebunie să te pună să fii degustător, cu toate că preotesele mele oricum degustă totul înaintea ta.

— Nimeni nu trebuie să mai facă asta, spune Mirabella. Nu mai vreau degustători. Deloc.

Chipul fetei moarte nu îi iese din minte, suprapunându-se cu o altă imagine ascunsă în amintirea ei: micuța Katharine, dulce și zâmbitoare.

Ușa se deschide din nou. De data aceasta e Rho. Își scosese pelerina, și acum părul ei roșu e revărsat pe umeri.

— Cine era? întreabă Luca.

— Novicea, Rebecca.

Luca își acoperă fața cu mâinile. Mirabella nu o cunoștea pe fată, o văzuse însă de câteva ori prin templu.

— Era... ambițioasă, explică Luca, așezându-se, în sfârșit, pe unul dintre fotoliile ei moi.

Probabil a vrut să verifice rochia.

— Singură? întreabă Rho. Îmbrăcându-se cu ea?

— Era o preoteasă bună. Devotată. Venea de la o fermă din Waring. O să trimit o scrisoare cu binecuvântări familiei ei. După ce va fi incinerată, o să-i punem cenușa într-o urnă, în caz că mama ei o va dori.

Mirabella strânge din ochi. I se pare că totul se întâmplă așa de repede. Profesionalist.

— A suferit? întreabă ea. Nu-mi pasă dacă ți se pare că întrebarea mea înseamnă slăbiciune, Rho. Vreau să-mi răspunzi.

Rho își descleștează fâlcile.

— Presupun că nu pot să știu, regina mea. Judecând după pielea de sub unghiile ei, aș spune că da. Dar otrava a acționat rapid. Nimeni n-a auzit vreun țipăt, și n-a avut timp să iasă din cămară ca să ceară ajutor.

— Știm ce a fost? întreabă Luca.

— Ceva care la contact este absorbit în piele. Rănile sunt localizate în zona corsajului, acolo unde rochia e mai strâmtă. O vom examina înainte de a o distruge, să vedem dacă există cumva ace sau lame ascunse.

— Katharine, murmură Mirabella. Ești așa de înspăimântătoare acum!

— Rebecca nu ar fi trebuit să-și pună acea rochie, spune Rho.

— Dar nu avea de unde să știe, protestează Bree. N-ați înțeles? Rochia era albastră! Nu a fost trimisă pentru regină. A fost trimisă pentru una dintre noi!

Se uită urât la Rho.

— De ce ar face așa ceva?

— E inteligentă toxica asta. Dacă nu poate ajunge direct la regină, vrea să te forțeze să treci la acțiune omorându-i pe cei din jurul tău.

— Nu e inteligentă.

Vocea lui Elizabeth abia se aude când își șterge o lacrimă cu dosul palmei. Mirabella își pune brațele în jurul ei.

— Este crudă.

Wolf Spring

În luminiș, sub copacul chircit, Arsinoe o lasă pe Madrigal să colecteze sânge proaspăt din brațul ei. Deasupra lor, frunzele verzi și subțiri foșnesc pe crengile bătrâne.

— Gata, spune Madrigal. E de ajuns.

Arsinoe presează pe rană o bucată de pânză, ca să oprească sângerarea.

— Ai ceva de mâncare? întrebă ea, și Madrigal îi aruncă o bocceluță. Înăuntru e un burdof cu cidru și câteva fâșii de carne uscată.

Mănâncă, dar operațiunile acestea de colectare a sângelui nu o mai deranjează. Brațele și mâinile ei au atâtea cicatrice, încât toată vara n-a putut să-și suflece mânecile.

Madrigal se apleacă încet peste micul foc pe care îl făcuseră când veniseră aici. Sarcina ei nu are mai mult de două luni, dar burta a început deja să se cunoască.

— Speri să fie fată? o întreabă Arsinoe.

— Sper să te concentrezi tu, spune Madrigal și suflă în foc.

— Dar dacă ar fi să alegi?

Madrigal ridică spre ea o privire obosită. Niciodată nu a părut mai puțin entuziastă când făcea magie joasă. Copilul acela o secătuiește de puteri.

— Nu contează.

Se așază pe un buștean.

— În familia Milone se nasc numai fete, iar în familia Sandrin numai băieți.

Își trece mâna peste pânțele.

— Așa că va trebui să așteptăm ca să vedem cui aparține sângele care-i trece prin vene.

Un vânt rece pentru vremea aceea se stârnește în luminiș și frunzele copacului bătrân încep să suiere ca șerpini.

— Celelalte regine sunt pe drum, spune Madrigal, inspirând o gură de aer rece. Dacă vrei să-ți blestemi surorile, trebuie s-o faci acum.

Arsinoe dă din cap. În minte îi răsare imaginea lui Katharine, cu margarete în păr. Imaginea Mirabellei, care o ținea strâns atunci când preotesele voiau s-o ucidă, pe malul de la Innisfuil. Le dă la o parte pe amândouă.

Trebuie să se concentreze. Mai mult de jumătate din blestem e datorat voinței.

— Juillenne știe că m-ai rugat să te ajut? întreabă Madrigal.

— Da.

— Și nu a încercat să te oprească?

— Pentru cineva care îmi cere să mă concentrez, cu siguranță pari cam distrasă. În fond, ce va face blestemul acesta?

— Nu știu.

— Cum adică?

— Nu e același lucru cu o rună sau cu un farmec, răspunde Madrigal. Un blestem e o forță pe care o trimiți în lume. Și odată ce ai eliberat-o, nu o mai poți chema înapoi. Ce o să iasă din acest fum azi va purta voința ta și voința Zeiței. Dar va avea și voință proprie.

Magia joasă are întotdeauna voință proprie. Voința asta proprie a făcut ca atunci, pe furtună, Joseph și Mirabella să fie prinși ca într-o plasă? Rănile de pe braț încep să zvâcnească, și Arsinoe simte greutatea unui preț pe care nici nu și-l poate imagina.

Madrigal toarnă peste foc sângele lui Arsinoe. Flăcările par că sar pe el, că îl ling și îl mănâncă fără zgomot, fără niciun sfârșit. Îl toarnă pe tot, apoi hrănește focul cu sforile îmbibate în sânge de la tăieturile mai vechi. Murmurele ei seamănă cu murmurul copilului ei nenăscut.

În spatele ei, copacul chiruit începe să scârțâie, iar Arsinoe se încordează, dar e o prostie. E imposibil să se miște copacul. Să se trezească și să iasă din rădăcină.

— Gândește-te la ele, spune Madrigal.

Arsinoe se gândește. Se gândește la fetița care râde și stropește cu apă, în râu. Își amintește de Mirabella, stând atentă pe mal, gata să se arunce dacă va fi nevoie.

Le iubesc, își dă ea seama. *Le iubesc pe amândouă.*

— Madrigal, oprește-te.

— Să mă opresc? întreabă Madrigal și își ridică privirea de la foc.

Flăcările încep să se ridice și se întind spre ea. Arsinoe începe să țipe, se repede la ea și o lipește de pământ, stingând focul cu mânecile cămășii. Se stinge într-o clipă, nu mai e decât fum, dar mirosul de păr și carne arsă este insuportabil.

— Madrigal? Madrigal, mă auzi?

Arsinoe îi prinde în mâini fața șocată. Pe umăr are o arsură adâncă, e negru și se vede carnea roșie. Dar Madrigal nu pare să-și dea seama.

— Copilul meu, murmură ea. Copilul meu...

— Ce?

Pe burta ei nu e nicio arsură, și nici nu s-a lovit așa de tare. Copilul nare nimic.

— Madrigal?

Îi șterge lacrimile de pe obraji.

— Copilul meu. Copilul meu.

Începe să țipe și mai tare.

— Copilul meu!

— Madrigal!

Arsinoe îi dă o palmă. O palmă ușoară, nici măcar așa cum dă Cait în glumă, dar ochii lui Madrigal se întorc repede spre ea și se fixează pe fața ei.

Borcanul în care fusese sângele lui Arsinoe, mânjit acum cu roșu, se rostogolește din mâna ei și cade pe jos. Arsinoe își face curaj și se uită la copacul chircit. Stă la locul lui, încercând să pară nevinovat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Arsinoe.

— Nimic, răspunde ea.

— Madrigal, ce ai văzut?

— Nu am văzut nimic! izbucnește Madrigal și se șterge repede pe față. Nu e vorba despre tine! Și nici nu era real.

Se ridică în șezut, ținându-se de burtă, ca și cum ar fi vrut s-o protejeze. Era ceva despre copil, Arsinoe își dăduse și ea seama de asta. Și indiferent ce fusese, era îngrozitor.

Arsinoe se uită din nou la copac, la spațiul acela sacru. Magia joasă nu face numai ce intenționează cel care o folosește, dar nici nu comunică neadevăruri. Copacul chircit nu minte, iar Arsinoe simte frica precum o gheară care îi strânge stomacul, frica pentru Madrigal și copilul ei, pentru Jules și pentru surioara sau frățiorul pe care ea știa că îl va iubi.

— Ai dreptate, o consolează Arsinoe. E vina mea. Nu m-am putut concentra. Vedeam întruna imagini cu surorile mele. Amintiri. Putem să mai încercăm o dată.

— Nu putem să mai încercăm!

Madrigal se zbate și scapă din mâinile lui Arsinoe, apoi o ia la fugă prin luminiș. Nu se oprește nici când regina strigă după ea.

Arsinoe se uită în jos, la cenușa focului, deja răcită. Ar fi putut să încerce și singură. Dar într-un fel știe că nu îi va folosi la nimic. Solstițiul venise, și ea nu va mai avea alte avantaje în afară de secretele pe care le deținea.

— Celelalte regine vin aici, îi spune Arsinoe copacului. Și se pare că tu vrei să vină.

Festivalul Solstițiului

Valleywood Road

Călare în fața caravanei din Indrid Down, Katharine ridică nasul în vânt și inspiră adânc. Nu mai e mult până la Wolfspring. Aproape că se simte mirosul de la piața de pește. Se spune că aici se

prind cei mai buni pești de pe insulă, și Katharine speră să fie așa, pentru că îi e poftă de un pește otrăvit de recif.

— Îmi mai povestești ceva despre Festivalul Solstițiului? întreabă Nicolas.

El și Pietyr călăresc în dreapta și în stânga ei, așa de aproape încât Half Moon pufăie iritat din cauza lipsei de spațiu.

— Înțeleg că vor fi oșpeți și multe lumini.

— Se aprind felinare în port, intervine Pietyr. Și sunt o mulțime de ocazii de otrăvire. Orașul Wolf Spring e celebru pentru bețivanii lui; va fi multă confuzie și agitație. Iar Arsinoe nu va îndrăzni să folosească ursul în mijlocul atâtor oameni.

Se uită urât spre Nicolas, iar Katharine e nevoită să-și muște obrazul ca să nu izbucnească în râs.

— Nu mă sperie ursul, spune ea. Am adus ceva special pentru el.

Nicolas zâmbește când o aude. Katharine luase la ea niște sulite lungi și ascuțite, ideale pentru străpungerea unui cap de urs. Le văzuse și el înainte de a pleca de la Greavesdrake și le privise aprobator.

— Atunci povestește-mi despre reginele pe care le vei înfrunta. O naturalistă și o elementală. Întotdeauna a fost așa? Am auzit și de altfel de regine. Regine-oracol sau regine războinice.

— N-au mai fost regine-oracol de secole, spune Katharine. De când una dintre ele a înnebunit când se afla pe tron și a poruncit executarea mai multor familii care făceau parte din consiliul ei. Spunea că uneltesc împotriva ei. Sau că vor unelti împotriva ei în viitor, de fapt. Acum când se naște o regină cu harul previziunii, o înecăm.

Se aștepta ca el să pălească, dar a aprobat doar din cap.

— Nebunia nu trebuie să se amestece cu domnia. Dar harul războiului? De ce nu mai există regine ale războiului?

— Nu știe nimeni din ce motiv harul războiului a devenit foarte slab. Prin reginele înecate se explică faptul că orașul oracolelor, Sunpool, e acum aproape părăsit, dar Bastian a rămas. Harul războiului a rămas. Dar nu s-a mai născut nicio regină cu harul războiului de foarte mulți ani.

— Păcat, spune Nicolas. Dar tu, dulce Katharine, ești destul de războinică, după părerea mea.

Zâmbește. Ce mai pețitor a atras! E rafinat și fermecător, dar e însetat de sânge. Spune că ea este prea îndrăzneată ca să otrăvească cu mâncare. Că este mult prea pricepută la pumnale și săgeți ca să irosească o astfel de calitate. Când îi spusese asta, se repezise să-l sărute. Aproape că-l trântise la pământ. Natalia vrea să-l ia pe Billy ca rege-consort, ca să mențină alianța dintre familiile lor. Dar când pețitorii vor participa la Vânătoarea Cerbilor, organizată doar pentru ei, Billy nu va avea nicio șansă. Nicolas îl va vâna exact ca pe un cerb. Și atunci Katharine va putea să-l aleagă pe el.

Dinspre avangardă li se transmite o chemare.

— Aproape am ajuns, spune Pietyr. Orașul este chiar după prima cotitură.

— Atunci s-o luăm înainte.

Katharine lovește cu călcâiele burta lui Half Moon înainte ca Pietyr să protesteze, iar Nicolas începe să râdă și pornește în goană după ea. Pe măsură ce înaintează pe drumul cotit care duce spre Wolf Spring, Katharine simte puternic în piept aerul sărat.

Nu încetinesc ritmul decât când ajung la marginea orașului. Așa cum se aștepta, nu e cine știe ce. Niște clădiri din lemn înnegrit și câteva firme cu vopseaua decolorată. Dar oamenii se opresc pe stradă sau la vitrina magazinelor și se uită la ei cu oarecare ostilitate și îngrijorare în priviri. Când apar și trăsurile, oamenii parcă se simt ușurați că pot să vadă și altceva.

— Nici măcar nu știți unde ne ducem! spune Pietyr furios, când îi ajunge din urmă.

— Ai dreptate, Renard, spune Nicolas. Avem un oraș și o mare. Cum am putea să ne rătăcim?

Katharine începe să râdă. E adevărat. Nu înțelege de ce a fost nevoie săi trimită cu o săptămână înainte pe vărul Lucian și pe Renata Hargrove, cea lipsită de har, ca să le pregătească locul în care vor sta. Într-un oraș de dimensiunea asta, mai mult de patru-cinci variante nu aveau cum să fie.

— Unde vom sta, Pietyr? îl întreabă ea.

— La hanul Wolverton, răspunde el. Birjarul primei trăsură știe drumul, dacă ai vrea să-l urmezi. Katharine oftează.

— Prea bine.

Îl lasă pe Half Moon să meargă la pas, ca trăsurile să-i poată ajunge din urmă, apoi își aranjează pumnalele otrăvite de la centură. Trece cu capul sus pe străzile pline de oameni ostili, cu pielea asprită de sare. Nu e o întâmpinare prea plăcută. Dar ea se va distra aici pe cînste cu pumnalele ei.

Wolf Spring

Când vestea sosirii reginelor ajunge în Wolf Spring ca un curent, orașul se animă. Muncitorii fixează scânduri și lemne pentru a ridica noi platforme de belvedere spre port. Hanul Wolverton și hotelul Bay Street fac pregătiri pentru cazarea oaspeților. Proprietarii de magazine prelungesc programul, făcându-și de lucru în speranța că vor putea să o zărească pe regina toxică moartă-vie, sau pe Mirabella, legendara elementală. După cum spunea Ellis, care fusese ochii și urechile lor în oraș de la sosirea reginelor, chiar și Luke rămăsese peste program, măturând în fața librăriei. Dar înainte de asta luase din vitrină rochia pregătită pentru Arsinoe.

— Trebuia să fi refuzat, spune Jules.

— Nu aveam cum, răspunde Arsinoe.

Katharine și membrii familiei Arron se instalaseră deja la hanul Wolverton și fără îndoială că acum domnul Casteel și fiul lui, Miles, erau aproape înnebuniți de cererile ciudate ale toxicilor. Iar în vest, pe colina templului mișună preotesele din Rolanth, care încearcă să adapteze apartamentele modeste la pretențiile reginei Mirabella.

— Mi se pare monstruos. O astfel de punere în scenă, spune Arsinoe. Ca și cum ai aranja niște piese pe tabla de șah. Dacă Zeița a dorit asta, atunci e o zeiță crudă. Iar dacă e dorința consiliului și a templului, noi suntem niște proști că dansăm cum vor ei.

— Posibil, spune Jules. Dar cum ai spus și tu, nu puteam să refuzăm.

— De ce nu putem rămâne aici? Vreau să trăim în continuare aici, ca și până acum.

Cu coada ochiului, Arsinoe vede că Jules își încheiează pumnii și privește nervoasă spre copaci, să vadă dacă încep să se clatine.

— Cum rămâne cu finalul fericit? întreabă Jules. Nu merită să luptăm pentru asta?

Dar când Arsinoe nu răspunde, izbucnește:

— Nu mai fi așa copil! Dacă învingi, rămâi în viață, și asta e mai bine decât orice!

Arsinoe tresare.

— Nu aveam de gând să te lovesc, spune Jules. Nu mai tare ca de obicei. Și nu din cauza blestemului.

— Scuză-mă, Jules. M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

— Bine, spune Jules fără convingere. Bine.

— S-a înrăutățit? o întreabă Arsinoe.

Dar nici măcar nu știau ce înseamnă să fie mai rău. Să devină mai puternic harul războiului? Temperamentul lui Jules să fie mai iritabil? Să-și piardă mințile?

— Mă simt bine.

Jules inspiră lung și încet.

— Aș fi vrut să fi ieșit mai bine povestea aia cu tine și cu Madrigal la copac.

O ajutaseră pe Madrigal să-și îngrijească rănilor. Cu balsamurile lui Cait, abia dacă se vor vedea cicatricile. Dar ea refuza în continuare să spună ce a văzut în flăcări.

— Presupun că ne vom baza pe avantajele noastre, spune Arsinoe.

— De ce nu ți-e frică? De ce nu vrei să te lupți pentru tine?

— Normal că mi-e frică! Dar nu pot să fac mai mult decât sunt în stare.

Multă vreme Jules nu mai spune nimic, iar Arsinoe are impresia că discuția s-a încheiat. Dar apoi Camden începe să mârâie, iar lemnele din grămadă încep să se miște și să se zguduie.

— O să te protejăm în ciuda dorinței tale, Arsinoe, spune Jules cu un aer sumbru. Camden, Joseph și cu mine.

— Vrei să-ți folosești harul războiului? Nu se poate! Dacă vor vedea asta...

Arsinoe se oprește și începe să vorbească atât de încet, de parcă cei din consiliu o și ascultau.

— Te vor duce la Indrid Down și te vor închide. Te vor ucide. Insularii nu glumesc când e vorba de nebunie.

— Dar poate n-o să înnebunesc. Poate că harul trebuie dezlegat, poate exact de asta mi-a fost dat, ca să te protejez atunci când tu nu vrei să o faci.

— Nu vreau să te amestec în povestea asta, Jules.

— Vorbim despre viața ta. Nu-mi spune mie să nu mă amestec.

Jules îi aruncă o privire urâtă, dură, și apoi pleacă pe cărare.

— Jules!

— Mă duc să-l caut pe Joseph, îi răspunde ea peste umăr.

Apoi încetinește pasul și spune cu o voce mai blândă:

— Nu fi îngrijorată. Ne ducem doar să vedem ce pun la cale clanul Arron și cei de la templu.

+

Arsinoe speră să mai prindă câteva clipe de singurătate, doar cu Braddock, la iazul Dogwood, înainte de a începe haosul. Dar nu e să fie. Billy, întors de la Rolanth, o ia prin surprindere.

— Arsinoe, spune el.

— Junior!

Se întoarce dintr-o singură mișcare spre el. Sare și își aruncă brațele după gâtul lui. Măinile lui se lipesc de spatele ei. Ține în ele ceva care foșnește.

— E o întâmpinare mult mai frumoasă decât mă așteptam.

— Atunci n-o strica cu discuții.

Billy râde și apoi se îndepărtează amândoi. Pare neschimbat, neafectat de otrăvuri. Teafăr, revenit din nou la ea, acolo unde trebuia să fie. Privirea ei se plimbă pe chipul lui, pe umeri și pe brațe. Înainte să roșească, lasă capul în jos.

— Junior, spune ea. Ai adus o coroniță.

Chiar o coroniță frumoasă, făcută din lujeri netezi precum un harapnic, răsuciți și rotiți, împlețiți cu foaie-grasă purpurie și stânjenei albastri.

— Eu am făcut-o.

I-o întinde.

— Pentru tine.

Arsinoe o ia și o răsucesc în mâini.

— Adică, nu am făcut-o chiar eu, precizează el, dar eu i-am spus fetei de la piață ce flori să pună. Nu am vrut să fie un buchet, adaugă el repede. Știu că nu e genul tău. Naturalistă sau nu.

— Dar mi-ai adus odată un buchet. Îți aduci aminte? Iarna trecută, după ce ne-a atacat ursul bătrân și bolnav.

— Acela era de la tata.

Arsinoe zâmbește. Își strecoară degetele pe sub mica panglică bleu, atașată pentru a prinde coronița de ușă, așa cum se obișnuia înainte de festival.

— Este... foarte frumoasă, spune ea, fără sarcasmul ei obișnuit. O să fie prima coroniță pe care o s-o arunc pe apă.

Apoi începe să râdă când Braddock vine să inspecteze coronița, amușinând-o întruna cu nasul lui mare și brun.

— Îl iei cu tine la festival? întrebă Billy, scărpînând ursul între urechi.

— Da. Dar o să-l țin undeva, lângă docuri, departe de mulțime.

— Dar o să fie în siguranță acolo? Așa de aproape de regine? După ce sa întâmplat la Beltane...

— Cred că da.

Uneori uită că Billy a fost martor la atacul de la Revelare. E atât de degajat acum în prezența lui Braddock, îl ciufulește și îl mângâie ca pe o pisică.

— Urs răsfățat ce ești!

Arsinoe îl bate pe umăr, și Braddock se îndepărtează legănat, cu blana mai lucioasă decât blana oricărui urs brun. La Wolf Spring se îngrășase și devenise viguros, fiindcă fusese hrănit cu cei mai buni pești.

— Spune-mi că ai un plan. O armă sau o acțiune de care nu știe nimeni.

— Am un urs. Unii ar spune că e de ajuns.

Se uită în jos la coronița ei.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta? Abia te-ai întors.

— Abia m-am întors, repetă el, dar fac parte din alaiul Mirabellei.

Festivalul acesta stupid. Singurul lucru bun e revenirea lui Billy. Se întoarce spre el și îi atinge gâtul.

— Mă bucur să văd că ești bine. Prietenii lui Luke, croitorii, ne-au spus niște povești oribile cu otrăviri la Rolanth. Cu preotese desfigurate. Cu animale otrăvite. E adevărat?

Billy dă din cap. Nu mai spune nimic, dar pare dintr-odată așa de marcat, încât ea își dă seama că era adevărat și că probabil fusese și mai rău.

— Trebuia să-ți fi scris, spune el. Dar chiar nu aveam ce să-ți spun, iar ceea ce aș fi vrut să-ți spun nu-mi ieșea.

— Amândoi suntem la fel. Eu nu reușesc niciodată să găsesc niște cuvinte care să nu sune caraghios atunci când le aștern pe hârtie. Jules poate să scrie zile la rând.

El își trece degetele pe marginea măștii ei, spre obraz, unde se mai vede puțin capătul cicatricei ascunse de masca de lemn lăcuit.

— Nu știu cât de des te voi putea vedea, spune el.

— Nu stai la familia Sandrin?

— Chiar și în Wolf Spring sunt tot degustător oficial pentru Mirabella.

Va trebui să stau lângă ea în timpul ceremoniilor de la festival.

Arsinoe simte un nod în gât. Va fi dureros să-l vadă pe Billy stând alături de sora ei, chiar dacă știe că e doar de fațadă.

— Deci n-o să mai faci cum ai făcut la Beltane. S-o lași pe Mirabella și să vii la mine.

— Lucrurile stau altfel acum, spune el încet.

— Altfel, cum?

Billy o apucă de umăr și Arsinoe își ține respirația. De data aceasta nu are otravă pe buze. Dacă o sărută, îl va săruta și ea. Nu îl va mai lăsa să plece.

Dar el o lipește strâns de pieptul lui.

— Arsinoe, spune el, apoi o sărută pe păr, pe umeri, peste tot în afară de locul unde dorește ea. Arsinoe, Arsinoe.

— Sper să mai putem vorbi măcar o dată, spune ea.

Își sprijină fruntea de umărul lui.

— Înainte ca una dintre surorile mele să-mi vină de hac.

— Nu vorbi așa. Cel puțin Mirabella nu are niciun plan de felul acesta, vrea doar să rămână în viață.

— Sau nu știi tu să aibă vreun plan, îl contrazice Arsinoe, și se îndepărtează de el. Mi-ai fi spus, Junior? Dacă ai fi știut de vreun plan? Ei i-ai fi spus, dacă ai fi știut că eu am un plan?

El își ferește privirea.

— Nu-mi răspunde, spune ea. Nu a fost corect să te întreb așa ceva. Mirabella nu mai e pentru tine un simplu nume sau un chip zărit pe faleză. Nu mă aștept s-o urăști doar pentru mine.

Billy îi ia mâna și își împletește degetele cu ale ei.

— Poate că nu, spune el. Dar niciodată nu am să permit să ți se întâmple ceva. Iar asta nu se va schimba niciodată.

Templul din Wolf Spring

Luca își trece degetele pe pervazul ferestrei din casa templului și apoi i le arată lui Rho.

— Măcar e curat.

— Măcar atât.

Rho începe să râdă.

— Ai devenit comodă și răsfățată ca o pisică, Mare Preoteasă.

Luca râde și ea. E destul de adevărat. Era Mare Preoteasă de multă vreme și se bucurase de toate privilegiile pe care le avea cineva în poziția ei. Dacă ar lăsa toate acestea deoparte, apartamentele modeste de aici ar fi absolut decente.

Preotesele din Rolanth făcuseră tot ce se putea pentru a curăța și pregăti spațiul necesar. Nu aveau cum să garanteze securitatea locului, dar de asta se ocupa Rho. Cel mai dificil va fi s-o țină aproape pe Mirabella. Luca o văzuse deja plimbându-se pe la marginea grădinii, cu ochii spre oraș și spre port. Regina lor blândă e curioasă să afle ce viață a dus aici sora ei. Și tânjește să-l vadă pe băiatul acela, Joseph Sandrin.

— Îmi place aici, spune Rho, inspirând adânc. E mai dur. Și mai onest.

— Asemenea aprecieri doar după o gură de aer.

— Mă știi doar, Luca. Nu-mi trebuie prea mult timp ca să evaluez un loc.

— Sau o persoană, spune Luca. Ce zici de mica toxică? Eu nici nu o vedeam ca pe o amenințare înainte să dispară la Beltane și să se întoarcă așa de misterios.

— N-a făcut decât să se salveze dintr-o groapă.

Rho strâmbă din buze disprețuitor.

— E la fel de slabă, doar clanul Arron o sprijină.

Luca se apropie de fereastra care dă spre răsărit, unde se află piața și portul din vest. E o zi frumoasă și însorită. În oraș, oamenii aleargă în toate părțile să aranjeze piața pentru musafiri. Numai reginele, suita lor și câteva persoane mai norocoase pot încăpea acolo. Ceilalți vor sta pe străzile adiacente la petrecere: oamenii din Wolf Spring, din Rolanth și din Indrid Down adunați laolaltă.

— Am greșit că am venit aici? întreabă Luca.

— Nu.

— Chiar dacă nu o putem ajuta?

Rho își așază mâna cu fermitate pe umărul bătrânei.

— Așa o putem ajuta. O regină tânără nu are decât o țință, și aceea este coroana.

— Știu că ai dreptate, răspunde Luca. Dar tot nu-mi place.

+

— Ei sărbătoresc cu coronițe, spune Bree, răsucind una în mână. Asta a fost făcută pentru tine de preotesele din Wolf Spring. Au făcut câte una pentru fiecare musafir.

Îi întinde coronița. Este împletită superb și cu mare îndemânare din diverse flori albastre sălbatice, crini albi și iederă.

— Am văzut-o pe cea pregătită pentru Katharine. Numai din trandafiri roșu-închis și spini.

— Și ce se face cu ele? întreabă Mirabella, dar de răspuns răspunde Elizabeth, nu Bree.

— Le punem pe apă cu niște felinare de hârtie în mijloc, spune ea, întorcând capul spre port, puțin melancolică.

— Locul acesta îți aduce aminte de casă, Elizabeth? o întreabă Mirabella. Seamănă cu Bernadine's Landing?

— Puțin. Casa mea nu era așa de aproape de mare, dar orașul avea un peisaj asemănător și aceleași tradiții.

— Nu am văzut ursul când am cercetat orașul, spune Bree fără legătură, iar Mirabella se încordează. Deși s-a vorbit atâta de el. Unde crezi că îl ascunde? Și de ce? Probabil că nu îl poate controla. A fost extrem de sălbatic în noaptea aceea... Așa e și la tine, Elizabeth? Pepper nu face întotdeauna ce i se spune?

Elizabeth ridică privirea spre copacul lângă care stă, iar ciocănitorea își apleacă moțul spre ea.

— Pepper nu face mai niciodată ce îi spun, zice ea și zâmbește. Familiarii noștri știu ce simțim, și noi știm ce simt ei. Suntem uniți, dar fiecare își păstrează personalitatea. Un familiar așa de puternic. E probabil greu de stăpânit dacă e furios.

— Nu contează, încheie discuția Mirabella. O să vedem ursul la festival de o să ne săturăm.

Bree se ridică pe vârfuri, ca să privească peste umărul Mirabellei.

— Ce e? întreabă Elizabeth. Ai văzut vreun naturalist frumos?

Bree ridică din sprâncene, dar apoi se îmbufnează.

— Nu. E doar Billy, se întoarce de la familia adoptivă cu găina lui. Nu că el n-ar fi foarte frumos. Dacă nu ar fi fost pețitor...

Se oprește când Elizabeth aruncă în ea cu o ghindă.

Billy spusese că se duce la familia Sandrin ca să le-o dea în grijă pe Harriet, dar Mirabella știe că fusese s-o vadă pe Arsinoe.

— Mă întorc repede, le spune ea lui Bree și Elizabeth.

— Nu te duce prea departe!

— Nu mă duc.

Nici nu ar putea, cu atâtea preotese care stăteau toate cu ochii pe ea.

Merge repede până când îl ajunge din urmă pe Billy, apoi își potrivește pașii după el.

— Deci așa va fi de acum? îl întreabă ea după câteva clipe, îi faci o vizită surorii mele și deja nu mai suntem prieteni?

El se oprește pe coama dealului și se uită cu ochii îngustați la soarele care se reflectă în apele golfului Sealhead.

— Aș fi vrut să nu fi fost prieteni. Când tatăl meu m-a trimis la Rolanth, am jurat că te voi urî. Că n-am să fiu așa de prost ca Joseph, ca să mă las prins între voi două.

Îi zâmbește trist.

— De ce n-ai fost și tu rea? Nu știi și tu să te porți? Trebuia să fi avut decența să fii oribilă. Ca să te pot disprețui.

— Îmi cer scuze. Vrei să încep de acum? Să te scuip în față și să te lovesc?

— Asta ar fi de fapt mai mult în stilul lui Arsinoe. Deci s-ar putea să-mi placă.

— I-ai spus că știu adevărul? îl întreabă Mirabella. Că știu că nu a vrut să mă omoare?

Billy clatină din cap, iar Mirabella simte un junghi în inimă. Ar vrea ca Arsinoe să știe. Ar vrea să se ducă să-i spună și s-o zguduie de umeri așa de tare, încât să-i clănțane dinții, fiindcă nu i-a spus adevărul despre urs în ziua aceea, la pădurea Ashburn.

— Arsinoe ar fi spus că lipsa urii nu schimbă cu nimic situația. Dar eu cred, spune încet Mirabella, că aș fi de acord să mor. Dacă aș ști că sora mea care ar trebui să mă ucidă. Dacă aș ști că mă iubește.

Râde încetișor.

— Ți se pare că are vreun sens?

— Nu știu, spune Billy. Dar mă supără rău de tot că tu și Arsinoe trebuie să gândiți așa. Se uită la ea cu regret.

— Nu vreau să te urăsc după povestea asta. Dar s-ar putea s-o fac. S-ar putea să vă urăsc pe toți dacă Arsinoe moare.

Mirabella privește marea. E așa de plăcut aici! Într-o altă viață, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Arsinoe i-ar fi ieșit în întâmpinare când ar fi venit în oraș, i-ar fi arătat piața și locurile în care ea și Jules se jucau când erau mici.

— Nu te grăbi să spui „după povestea asta”. Am venit aici doar pentru festival. Poate că nu se va întâmpla absolut nimic.

— Mirabella, spune încet Billy. Nu te minți singură.

Hanul Wolverton

De când puseseră piciorul în camerele din han, Genevieve nu încetase nicio clipă să se uite urât în direcția templului din Wolf Spring. Se plimbă și bombăne, își încrucișează mâinile la piept și le desface. E supărată că Mirabella a ajuns prima în Wolf Spring. Katharine își dă ochii peste cap, în timp ce Genevieve se apropie de fereastră. Nu are cum să vadă templul. Hanul este așezat prea în inima orașului ca să îl vadă, oricât de tare și-ar lipi ea nasul de geam.

— Pleacă de acolo! îi spune Natalia. E mai bine că a ajuns ultima, decât să fie a doua. Nu avea cum să ajungă prima, din moment ce Arsinoe era deja aici.

Katharine nu le bagă în seamă cum discută despre aparențe și securitate, ca și cum ar conta. Trece lama unui mic pumnal de aruncat pe o ascuțitoare și ascultă scrâșnetul ei. Tot mai ascuțit. Trebuie să le aibă pe toate în stare perfectă, plus arcul și o grămadă de săgeți.

— Kat, spune Natalia, iar Katharine o vede cu coada ochiului pe Genevieve cum se încordează la vederea cuțitelor. Ce faci?

— Mă pregătesc.

— Te pregătești pentru ce? o întreabă Genevieve. Nu ai nevoie de astea. Ești perfect protejată.

— Natalia, spune ea, fără s-o bage în seamă. Cu ce ai ascuțit tu astea?

Își trece vârful degetului peste lama subțire ca o coală de hârtie. Lama îi taie pielea atât de ușor, încât nici n-o doare, iar sângele începe să curgă abia după câteva clipe.

— Îmi trebuie ceva suficient de bun pentru a străpunge un urs.

— Să nu-ți fie frică de urs.

— Nu mi-e frică, zâmbește Katharine. Am un plan.

Festivalul Solstițiului

— Face o greșală.

— Chiar și așa, Jules, e greșeala ei. Nu poți s-o împingi tu de la spate. Jules și Joseph sunt în dormitorul lui de la etaj și urmăresc ce se întâmplă în Wolf Spring cu binoclul lung, negru cu auriu, pe care i-l dăduse lui Joseph tatăl lui Billy.

— Când am făcut altceva decât s-o împing de la spate? murmură Jules. Dintotdeauna sarcina mea a fost s-o protejez pe Arsinoe. Am știut asta din clipa în care am văzut-o, când eram copii.

Se uită prin binoclu. Străzile deja s-au umplut de oameni, deși mai sunt ore bune până la începerea festivalului.

— Or să ne înconjoare din toate părțile, spune ea. O să fim la mijloc.

— Cel puțin cunoaștem bine străzile și locurile unde ne putem ascunde. Avem un avantaj.

— E o capcană, spune Jules. Nu cred că mai contează ce avantaje avem. Joseph se uită în jos, la

ea.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind așa.

— Înseamnă că niciodată nu m-ai ascultat.

Închide ochii.

— Scuză-mă. Nu sunt corectă cu tine. Numai că suntem înconjurați de toxici și de elementali și am impresia că nimeni nu se teme de asta, așa cum ar trebui.

— Eu mă tem, spune el și o ia de mână. Mă tem pentru Arsinoe și mă tem pentru tine, Jules. Știu că o să-mi spui că tu nu ai nevoie de protecție. Dar nu am încredere în Madrigal. Cred că ar fi în stare să te dezlege fără să-ți spună. Poate a și făcut-o.

Jules îi strânge degetele. Bietul Joseph! Are cearcăne și parcă a mai slăbit. Nu observase până acum.

— Mama mea e o belea, dar nu în sensul acesta.

Duce din nou binoclul la ochi.

— Și toată lumea are la un moment dat nevoie de protecție.

În piață sunt atât de multe preotese în robe albe, încât pare că e război. Fără îndoială, inspectează mâncarea, cu toate că Jules nu-și dă seama de ce. Mirabella își adusese mâncare de acasă. Otrava nu ar fi putut ajunge în mâncare decât pusă personal de cineva.

— Toxicii vor ataca la ospăț. De asta putem fi siguri. Arsinoe nu va mânca și nu va atinge nimic atunci... și nici nu se va lăsa atinsă de cineva care poate avea pielea otrăvită. Pentru că atunci se vor întreba de ce nu moare. E la fel de rău să păstrezi secretul acesta ca și grija de otrăvire!

Înjură și apoi strânge binoclul.

— Unde e acum Arsinoe?

— Se îmbracă. O să dureze mai mult decât de obicei. De Solstițiu e singura dată când o lasă pe Madrigal să-i împletească o floare în păr.

Joseph chicotește.

— Ar trebui să mă duc acasă. Dar sunt foarte obosită.

Își freacă tâmpilele.

— Sunt așa de obosită, Joseph!

— Jules, asta nu e doar responsabilitatea ta.

— Cait va fi ocupată cu ceremoniile. Ellis va avea grijă de Braddock în mulțime. Madrigal nu e niciodată de vreun folos.

— Nu uita de Luke, spune Joseph. Și de mine. Și chiar de Arsinoe. Nu e o neajutorată. O singură regină de aici reprezintă cu adevărat o amenințare.

— Un cuțit otrăvit e totuși un cuțit, spune Jules. Care poate ucide.

Respiră ușor întretăiat, iar Camden vine la marginea patului lui Joseph să se frece cu botul de genunchiul ei.

— Trebuie să te odihnești, spune el. S-ar putea să fie o noapte lungă.

— Nu pot.

Clatină din cap și se întoarce, gata să se ridice.

— Ce se întâmplă în piață?

Joseph îi ia mâinile și i le strânge.

— Nu se vede bine de aici. Vezi? Toate mesele sunt pline de felinare de hârtie care urmează să fie lăsate pe apă. Exact ca în oricare an.

Numai că nu e oricare an. Cerul albastru de deasupra orașului e plin de fum, pentru că în toate bucătăriile se fac mâncăruri pentru ospăț. Iar la han și în templul de pe dealul din vest sunt două regine care așteaptă momentul potrivit s-o ucidă pe Arsinoe.

— Ți-am spus la un moment dat că e ca și cum nici nu te-ai întors, spune Jules. Că era mai bine să nu te fi întors. Nu era adevărat. Nu aș fi putut să fac asta dacă nu erai tu.

Joseph întinde mâna și îi dă la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Întotdeauna mă voi întoarce la tine, Jules.

O prinde în brațe, iar Jules îl strânge cu putere.

Îl îmbrățișează strâns, dar cu cât îl ține mai strâns, cu atât mai mult i se pare că îi scapă. Joseph nu-și mai are locul aici. Iar ea nu știe unde e locul ei.

— Sărută-mă, Joseph, îi spune, dar se apropie prima de el și îl trage spre ea.

Își pune mâinile pe spatele lui și trage de cămașă, ca să i-o scoată. El îi trage ei cămașa de pe umeri, și încep să râdă amândoi când li se încurcă mâinile.

— Te iubesc, spune Jules.

Își îngăduie un singur moment în care asta e tot ce contează. Doar Joseph și mâinile lui pe umerii ei. Simte cum degetele lui îi ating părul. Se întinde pe pat și îl trage spre ea.

— Te iubesc, Jules. Te voi iubi toată viața.

+

Arsinoe trage de marginea vestei. A mai purtat-o de o sută de ori, dar azi i se pare incomodă, strâmtă și nepotrivită. Nici masca nu îi stă cum trebuie, oricât de mult încearcă s-o lege și s-o dezlege.

Poate e din cauza părului, împletit într-o coadă. O irită spicele de ovăz și petalele de flori cu care e împodobită. La fiecare Festival al Solstițiului i se face o astfel de coadă, chiar dacă ea se tunde atât de scurt, încât coada aceea seamănă cu un mic braț rigid. Dar până atunci nu o deranjase. Ziua e de vină, nu coada.

O găsește pe Madrigal lungită în grădină, la umbră, cu Matthew lângă ea.

— Ai văzut-o pe Jules? întreabă ea.

— Nu am văzut-o, răspunde Madrigal. Am crezut că o să apară până la ora asta. Nu putem amâna procesiunea la nesfârșit.

Ridică din umeri, dând la iveală pansamentul care îi acoperă arsurile întinse de la claviculă până spre braț. Altădată s-ar fi distrat punându-i lui Matthew pe cap coronița ei de viță-de-vie și ghiociei. Dar acum stă, palidă și slabă, cu excepția burții.

Matthew întinde mâna și o trage pe Arsinoe spre el. Și-a fixat zâmbetul marca Sandrin, atât de șarmant și de frumos, încât o face să roșească. Deci Madrigal nu-i spusese ce văzuse în foc deunăzi.

— Ai o cunună frumoasă, spune el.

Arsinoe învârte în mâini coronița de la templu.

— Am avut altele și mai frumoase.

Se gândește la coronița pe care i-o dăduse Billy. A trebuit să i-o dea lui Cait când preotesele de la templu au venit cu coronița de regină naturalistă, care, de fapt, seamănă mai mult cu un buchet decât cu o coroniță. Cu o mulțime de flori sălbătice mov și galbene, în mijlocul cărora va trebui să fie introdus lampionul de hârtie.

Dinspre casă se aude ușa trântindu-se, și apare Cait, care se îndreaptă spre ei cu Eva pe umăr.

— E timpul.

— Deja? întreabă Arsinoe. N-o așteptăm pe Jules?

— Nu mai putem aștepta. Ca gazde, trebuie să fim primii. Jules știe. Sunt sigură că o să ne întâlnim cu ea acolo.

Arsinoe respiră adânc și îl cheamă pe Braddock, în timp ce Madrigal și Cait își ocupă locurile în fața ei, iar Matthew în spatele ei. Ellis se apropie și o strânge de umăr.

— Termină! îi spune ea și îi zâmbește timid. Parcă ți-ai lua rămas-bun.

— În niciun caz, spune Ellis. Încercam doar să-ți spun că sunt aici. Așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru Braddock.

Arsinoe dă din cap. Lumina începe să scadă în Wolf Spring, e acum blândă și aurie.

— Ce ciudat, spune ea. Să te simți așa de amenințat într-o zi atât de frumoasă.

Pornesc la drum. Nici nu își mai simte picioarele. Se străduiește doar să nu se împiedice, cu mâna stângă înfiptă adânc în blana caldă a lui Braddock.

Când ajung în apropierea golfului, oamenii deja se înghesuie de-a lungul docurilor și pe platformele ridicate în grabă. Marea Preoteasă Luca e pe mal, cu trei preotese, printre care și Autumn, șefa preoteselor de la templul din Wolf Spring. Când Luca o vede pe Arsinoe, înclină capul spre ea. Nu e niciun fel de amenințare în gestul acela, dar lui Arsinoe i se strânge stomacul. Se uită nerăbdătoare în jur, după Jules, dar nu e nicăieri.

+

Mirabella pășește rigidă lângă Billy, în urma celor două, Sara și Bree. Azi, cei din familia Westwood nu mai iau în seamă faptul că el este doar degustătorul oficial, și îl tratează ca pe un pețitor. Până acum el s-a comportat bine, cu toate că ochii lui o caută permanent în mulțime pe Arsinoe.

Sara încetinește pasul, astfel încât tot alaiul se strânge, iar unchiul Miles și Nico sunt gata să dea peste Mirabella. Noroc că are rochia destul de scurtă și fără trenă, altfel acum ar fi fost plină de urme de pantofi.

Mirabella întinde gâtul să vadă ce se întâmplă. Oprirea s-a datorat faptului că au ajuns prea aproape de alaiul lui Katharine care este mult mai mare și plin de membri ai Consiliului Negru. Nu poate să vadă decât capul lui Katharine, părul ei lăsat pe spate și un mic coc în care sunt prinse flori de un roșu-închis. Merge la brațul pețitorului ei, tânărul frumos cu părul blond-auriu.

Pornesc din nou la drum, și Mirabella simte o neliniște în stomac. Este în Wolf Spring, locul în care Arsinoe a crescut. Și undeva, la malul apei, Arsinoe așteaptă. Numai că nu va fi singură. Și nu va zâmbi. Și va avea cu ea un urs.

Când ajung la țarm, acolo domnește o liniște ciudată. Mirabella se aștepta să vadă priviri urâte aruncate de toxici. Poate și câteva scuipături din partea naturaliștilor. Dar nu e nimic. Nici urale, nici gălăgie. Nu pare deloc o sărbătoare.

Când se așază la locurile lor, Billy se încordează. Arsinoe e acolo, iar când îl vede pe Billy, obrazul i se îmbujorează sub mască.

Mirabella zâmbește în sinea ei. Azi nu va fi nimic rău.

Nu se va întâmpla nimic, vor fi doar lampioane frumoase care plutesc pe apă și o barjă plină cu fructe și cereale care va arde pe mare. Ursul lui Arsinoe e calm, iar Katharine pare interesată doar de pețitorul ei, îi șoptește ceva la ureche cu un gest așa de intim, încât e aproape scandalos.

Membrii Consiliului Negru s-au chinuit mult să plănuiască și să obțină întrunirea lor aici. Mirabella se bucură că vor fi așa de dezamăgiți.

+

De pe mal, Arsinoe se uită la surorile ei. De când plecaseră de la Black Cottage, nu mai fusese niciodată așa de aproape de amândouă în același timp. Micuța Katharine e încărcată de farduri, în stilul clanului Arron, dar nu mai arată ca o păpușică. În colțul gurii pare că schițează un zâmbet mic.

În ceea ce o privește pe Mirabella, arată la fel de rece ca întotdeauna. Surorile ei sunt amândouă regine și știu ce au de făcut.

— Așa trebuie să fie, șoptește Arsinoe. Cineva trebuie să moară.

+

— Ar fi trebuit să aleagă un alt loc pentru ceremonie, spune Nicolas. Undeva unde să nu miroasă ca într-o scoică.

Vântul își schimbase direcția și aducea acum aromele pieței din Wolf Spring. Dar pe Katharine nu o deranjează. Puținele lucruri pe care le-a văzut în Wolf Spring îi plac. Sălbăticia și portul plin de bărci pescărești șubrede. Bărcile saltă pe valuri și strălucesc de lampioane în lumina albăstruie a apusului.

— Reginele vor veni în față, spune Marea Preoteasă, și Katharine amuțește când Luca îi întinde mâna naturalistei.

— Regină Arsinoe.

Arsinoe se apropie de malul apei, îmbrăcată nu ca o regină, ci ca un fermier, exact cum fusese și la Beltane. Primește un lampion aprins de la preotesele din Wolf Spring, apoi se apleacă și îl introduce neîndemânatic în mijlocul coroniței.

— Regină Katharine.

Katharine ia lampionul de la preotesele din Indrid Down. Îl așază în mijlocul coroniței și îi dă drumul în apă, apoi zâmbește când vede că trandafirii ei roșii se lovesc de florile sălbatice din coronița lui Arsinoe.

— Sper că nu Marea Preoteasă o să-i înmâneze lampionul Mirabellei, mormăie cineva din mulțime, în timp ce Katharine se întoarce la locul ei.

Dar, evident, așa se întâmplă. Mirabella primește lampionul chiar de la Luca, care o și sărută pe frunte. Reacția toxicilor e atât de violentă, încât Katharine are impresia că le aude scrâșnetul dinților.

Mirabella își lansează coronița pe apă și, într-un mod de-a dreptul arogant, își folosește harul să împingă în larg toate lampioanele. Ca la un semn, din toate bărcile se aruncă lampioanele, și tot golful se umple de lumină. Una dintre bărcile din apropiere are legată de ea o mică barjă plină cu mere și cu snopi de grâu. Aduce barja în dreptul mulțimii și o eliberează acolo.

— Locuitorii orașului Rolanth aduc o ofrandă celor din Wolf Spring, spune Mirabella. În semn de mulțumire că ne-au primit în orașul lor.

Katharine o trage spre ea pe cea mai apropiată servitoare.

— Adu-mi arcul! Rapid. Și săgețile de foc.

Fata abia are timp să dea din cap, că regina îi și face vânt în mulțime.

— În Rolanth, continuă Mirabella, așa sărbătorim Solstițiul. Sper că naturaliștii ne vor accepta acest sacrificiu în onoarea lor și a Zeiței.

Toate capetele se întorc spre o femeie căruntă, cu o înfățișare dură, care are pe umăr o cioară. Trebuie să fie Cait Milone, capul familiei cu același nume. Cei care au crescut-o pe Arsinoe. Cait analizează solicitarea făcută de Mirabella câteva secunde lungi și încordate, apoi îi acordă permisiunea cu o înclinare discretă a bărbiei. Dură, femeia aceea. Poate mai dură decât Natalia.

Oamenii care stau în spatele lui Katharine încep să se vânzolească și să șușotească atunci când servitoarea acesteia revine cu arcul ei lung, strecurându-se prin mulțime ca să ajungă la regină.

— Foarte bine, zâmbește Katharine. Mulțumesc.

— Kat, spune Pietyr din colțul gurii. Ce vrei să faci?

Și atunci cineva începe să țipe.

— Mira, are un arc!

Katharine își dă ochii peste cap. Era fata aceea, Westwood, cea care se distrează jucându-se cu focul.

La țipătul ei, oamenii se cutremură și se feresc instinctiv. Preotesele o trag de acolo pe Luca, în timp ce proasta bătrână, care abia se ține pe picioare, încearcă să se împotrivească, iar idioata de Westwood aleargă pe mal.

— Bree, nu! strigă Mirabella.

Katharine își pune o mână în șold.

— Chiar așa, „Bree, nu”, face ea. Voiam doar să fiu de folos.

Se îndreaptă spre centru și se întoarce spre mulțime.

— Sora mea m-a pus într-o situație jenantă. Eu nu am adus nicio ofrandă. Dar pot s-o ajut să dea foc ofrandei sale.

Katharine își potrivește săgeata în arc și o aprinde de la un lampion din apropiere. Săgeata se aprinde și luminează pe cerul întunecat. Când Katharine o retrace și o eliberează din arc, săgeata zboară peste golf și nimerește cu precizie barja din mijlocul acestuia. Focul se aprinde și mulțimea

scoate exclamații ușurate. Mulți dintre ei chiar aplaudă ușor, și nu doar toxicii. Marea Preoteasă Luca se uită urât la Natalia, dar când Katharine se uită și ea spre Natalia, aceasta face un gest aprobator din cap. Momentul Mirabellei fusese furat definitiv.

— Acest fapt mi-a dat o idee, spune Katharine cu voce tare, privindu-și arcul. Știu că în piață ne așteaptă un mare festival. Dar suntem în Wolf Spring, nu e așa? În casa naturaliştilor?

Oamenii din mulțime aprobă din cap, cu ochii strălucind de la lumina flăcărilor din barja incendiată. Mirabella și Marea Preoteasă se dau un pas înapoi, dar nu au unde să se ducă, decât în mare.

— Nu am nimic de oferit, spune Katharine, aproape strigând. Nu am niciun dar frumos. Dar tot o voi onora pe regina naturalistă.

Ochii ei se fixează pe Arsinoe, care își mângâie ursul. Creatura pare confuză. Nu are de ce să se teamă, prăpăditul.

— Înainte să ne așezăm cu toții să ne ospătăm... aş vrea ca regina Arsinoe să-și ducă surorile la vânătoare.

+

Lui Arsinoe i se strânge stomacul. Toată lumea primește cu urale provocarea lui Katharine. Chiar și oamenii din Wolf Spring. Nesăbuiții sălbatici nu pot rezista niciodată ideii de vânătoare. Și cu ursul ei, își închipuie că ea poate câștiga. Își închipuie că regina toxicilor a făcut o eroare fatală.

În mijlocul toxicilor, un băiat frumos, cu părul blond-deschis, îi șoptește furios ceva la ureche lui Katharine, iar Natalia Arron și membrii consiliului se mută de pe un picior pe altul. Nu plănuiseră așa ceva. Dar nu puteau să intervină acum, așa cum nu puteau nici preotesele sau familia Westwood.

E o provocare venită din partea unei regine. Din acest motiv au și venit aici.

Arsinoe privește drept înainte. Nu va încerca să scape și nu îi va face pe Cait și pe Ellis să se simtă vinovați că nu o pot ajuta. După puțin timp, vocea puternică a lui Cait se face auzită în vacarm.

— Vânătoarea va porni din pădurile nordice, din spatele livezilor. Pregătiți-vă reginele.

Departe, pe mare, soarele apune. E încă multă lumină. Prea multă ca să poți aștepta adăpostul întunericului, atunci când Arsinoe ar fi putut beneficia de cunoașterea terenului. Se uită atent în mulțime. Ochii lui Billy sunt mari, de parcă deja o vede moartă. Luke se roagă, probabil îi mulțumește Zeiței pentru victoria sigură. Arsinoe își înfinge mâinile în blana lui Braddock.

— Jules, șoptește ea. Unde ești?

Vânătoarea Reginelor

Arsinoe se îndepărtează în fugă de mulțimea adunată în golf. Braddock aleargă după ea și o împunge cu capul așa de tare, încât o dărmă. Ea se apleacă spre el și îl sărută repede pe urechi. Dragul ei urs crede că se joacă.

— Arsinoe!

Se întoarce. Billy e la poalele dealului. Nu poate să vină după ea. Dacă ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu el măcar o clipă, el ar fi încercat să-i spună ce să facă. El ar fi putut să-i găsească pe Jules și pe Joseph. Poate s-ar fi comportat ca un continental idiot și ar fi încercat s-o înfurie așa de tare, încât ea să aibă o șansă în această luptă.

— Nu fi așa de trist, îi spune ea, cu toate că el e prea departe ca s-o audă. Amândoi știam că una dintre ele va face ceva de genul acesta.

Probabil că fuga ei a părut o lașitate. Niciuna dintre surorile ei nu a fugit. Mirabella nici nu ar fi putut, cum era înconjurată de preotese și de cei din clanul Westwood, iar Katharine cu siguranță nu ar fi făcut-o. Mica toxică își așteptase de mult șansa, urzind un plan numai al ei.

— Arsinoe!

E Luke, cu Hank pe umăr, bătând din aripi.

— Nu pot să aștept! Îi strigă ea.

Trebuie să ajungă la livezi și apoi în pădure înaintea surorilor ei, altfel totul se va sfârși înainte de a începe. Katharine spusese că Arsinoe trebuie să conducă vânătoria. Dar asta nu însemna decât că ea va fi vânatul.

— Luke, nu intra în pădure! Caut-o pe Jules! Caută-i pe Jules și pe Joseph!

Familia Westwood și Luca o opresc pe Mirabella în partea de vest a pieței. Cu toții alcătuiesc un zid de robe, iar Bree și Elizabeth îi scot rochia de festival și o îmbracă în haine de vânătoare: colanți și cizme ușoare, o jachetă calduroasă și o pelerină.

— Repede, repede, poruncește Luca, cu respirația tăiată.

— Trebuie să-mi iau arcul, spune Bree. Și unul pentru Elizabeth.

— Bree, nu ai voie să intervii.

— Știu. Dar este o partidă de vânătoare. Credeți că regina toxicilor o să atace singură în pădurile acelea? O să aibă alături toată garda familiei Arron!

—

— Are dreptate, spune Elizabeth.

Una dintre preotese îi întinde o armă, și Elizabeth o apucă cu mâna teafără.

— Nu vom interveni. Dar nu te vom lăsa să o înfrunți singură.

Mirabella se uită la Luca, dar Marea Preoteasă nu spune nimic. În schimb, le apucă de umeri pe Bree și pe Elizabeth.

— Sunteți fete bune, spune ea. Fete devotate. Să nu permiteți ca regina noastră să cadă printr-o înșelăciune. Dacă va fi să-și găsească moartea, atunci ea trebuie să vină numai și numai de la o altă regină.

— Stați, protestează Mirabella. Arsinoe nu știe că poate avea și ea o gardă! Am văzut-o că aleargă singură, cei din familia Milone nu au urmat-o!

— E bine, spune Sara. E un avantaj.

— Dar nu e corect!

— Mira, spune Luca cu multă blândețe. Corect nu a fost niciodată. Acum, în pădure. Peste deal, spre livadă. Urmați-le pe preotesele din Wolf Spring.

+

— Katharine, ce ai făcut? o întreabă Pietyr.

Se apucă cu mâinile de cap, în timp ce servitoarele o ajută pe regină să se îmbrace cu hainele de vânătoare.

— Va face ceea ce trebuie să facă, spune Nicolas, uitându-se la ea cum se schimbă.

Pietyr pare că e gata să-l rupă în două.

— Tu nu te băga, latră el. M-am săturat de ideile tale continentale. Ești doar un pețitor, și nici măcar nu ai fost ales. Nu ești un Arron.

Katharine îi lasă să se certe. Tensiunea dintre ei trebuia să se descarce odată și odată. Nu speră decât să fie de față atunci când se întâmplă.

— Dacă mi-a băgat idei în cap, Pietyr, te anunț că nu sunt nici pe departe atât de multe ca acelea pe care mi le-ai băgat tu.

Pietyr amuțește. Se uită cu ostilitate la Nicolas. E un lucru bun că îi ia și pe ei la vânătoare.

Katharine își pune cuțitele în teacă și le prinde la cingătoare, când Natalia intră grăbită în cameră.

— Dulcea mea Kat. Nu încetezi să mă surprinzi.

— O să fie ușor, Natalia. O să vezi.

Își strecoară în cizmă un cuțit cu lama lungă.

— Ar fi fost mai complicat să încerc o otrăvire la ospăț. Era nevoie de dexteritate, de schimbarea

farfuriilor. Știi că nu m-am priceput niciodată la asta.

— Ești un arcaș abil, Kat, dar nu am știut că ești bună și la vânatoare. Este un risc pe care consiliul nu ar vrea să ți-l asumi.

— Se poate, dar nu au cum să mă mai oprească.

Katharine îi face semn unei servitoare.

— Arcul. Și săgeți înmuiate în spânz, poruncește ea, referindu-se la otrava pe care o preferau la vânatoare cei din familia Arron.

— Nu, nu mai au cum, e de acord Natalia. O să fie o așteptare lungă, cu sora mea și cu Renata pe cap. Nu întârzia. Promite-mi.

Katharine se oprește o clipă. Nimeni nu poate vedea ce vede ea în ochii Nataliei. Natalia nu arată niciodată frică sau îndoială. Dar ele sunt acolo. *Ai grijă și întoarce-te la mine*, vrea ea să spună, de fapt.

— Promit, Natalia.

— Bine.

Natalia clipește din ochi, și momentul a trecut.

— Cred că cel mai bine este să te duci călare. Am pus să fie înșeuat Half Moon și caii lui Nicolas și Pietyr. Vă vor mai însoți Bertrand Roman și Margaret Beaulin.

— Margaret Beaulin? se miră Pietyr, verificându-și arcul. De la consiliu?

— Chiar ea, răspunde Natalia. Are harul războiului. Vă va fi de folos.

Jules se trezește încet în patul cald, cu greutatea plăcută a brațului lui Joseph pe pieptul ei. El deschide ochii când o simte mișcându-se și o sărută pe umăr.

— Bună dimineața, iubita mea Jules, spune el, iar ea se îmbujorează.

Joseph începe să râdă.

— Acum te-ai gândit să roșești? După toate astea?

— Pentru mine e ceva nou, șoptește ea.

— Și pentru mine.

— Știi la ce mă refer.

— Știu, spune el și se ridică s-o sărute. Dar e adevărat. Știam că va fi ceva special prima oară când vom fi împreună. Indiferent în câte feluri mi-am imaginat asta.

— Joseph.

Râde încetisor, apoi se dă jos din pat și se duce la fereastră.

Golful Sealhead este plin de lampioane aprinse.

— Joseph, spune ea și își încleștează mâinile de pervaz.

Adormiseră și dormiseră prea mult.

Vânătoarea Reginelor

Arsinoe înaintează cu greu în inima pădurii.

— Unde ne ducem, Braddock?

Deja nu mai are suflu după ce s-a chinuit atât prin tufărișul des de vară. Se uită în jur. La copacul chircit? Poate îi va purta noroc. Dar nu e destul de departe. Și pe urmă, copacul nu îi este loial, nu are niciun motiv s-o prefere pe ea în defavoarea surorilor ei.

— Acolo e un desiș, spune ea gâfâind. Unde merg căprioarele.

Jules o dusese acolo. O ia la dreapta, apoi la stânga, și pentru o clipă intră în panică, gândind că reușise cumva să se rătăcească printre propriii ei copaci.

Cu puțin timp în urmă, se auzise sunând din Wolf Spring cornul de vânatoare, oamenii o anunțau că cel puțin una dintre surori intrase în pădure. La altfel de ajutor nu putea spera, și i se părea că trecuse o veșnicie de când auzise cornul.

Undeva, departe, se aude foșnet de frunze și pârâitul crengilor călcate în picioare. Sunetele vin de departe, dar nu sunt liniștitoare, pare mai degrabă o fugă decât o înaintare calmă. Arsinoe se lasă pe vine și se ascunde în spatele unui trunchi gros de copac. Îi face semn lui Braddock, iar el vine să-i adulmece mâinile, să vadă ce are în ele.

— Urs prostuț. Trebuie să fugi, nu înțelege? Te vor ucide dacă nu fugi.

El clipește spre ea cu ochii lui calmi de urs. Fiind un mare urs brun, nu are prea multe de care să se teamă, și, cu toate că simte frica ei, neavând legătura specifică unui familiar, ea nu poate să-l facă să înțeleagă.

Dacă ar veni Jules! De acum trebuie să fi aflat ce s-a întâmplat. Doar dacă nu cumva au pus mâna pe ea. Gândul acesta îi îngheață stomacul. Dacă cineva îi face rău lui Jules, ea va găsi o cale să-l distrugă.

— Nu putem să ne odihnim prea mult timp, băiatule, spune ea și îl bate ușor pe capul lui mare. Trebuie să mergem mai departe.

— În copacul acela, spune Bree și arată cu mâna.

Copacul e înalt, cu multe crengi întinse, care pot fi escaladate ușor, și este plin de frunze. Vor s-o urce acolo pe Mirabella, ca să le poată zări de departe pe surorile ei și să le poată lovi cu foc sau fulgere când se apropie.

— E posibil să nu ajungă deloc pe aici, obiectează Mirabella.

— Dă-mi pelerina!

Elizabeth îi întinde mâna, Mirabella își scoate pelerina, iar Bree o ajută pe Elizabeth să și-o pună.

— O să fiu eu momeala. Le găsesc și le aduc exact aici.

— Nu! E prea periculos. Nu poți să te ferești de un urs sau de o săgeată otrăvită. Trebuie să rămânem împreună.

— Și cât de mult ești dispusă să stai în copacul acesta? o întreabă Elizabeth. Vânătoarea nu se va termina decât când una dintre regine va fi moartă.

Își îndreaptă umerii.

— Nu-ți face griji pentru mine, Mira. Poate nu am decât o mână, dar picioarele mele sunt mai puternice ca niciodată.

— Măcar ia-o cu tine pe Bree.

Prietenele ei se uită una la alta șovăitoare, dar știu bine că altfel nu o vor convinge.

— Bine, atunci, acceptă Mirabella.

Se întoarce și se uită la copac.

— O să am nevoie de ajutor la primele crengi.

+

Katharine și călăreții ei intră ultimii în pădure, dar asta nu o deranjează. De la început a vrut ca ea să fie vânătorul care urmărește prada.

— Celelalte regine au un avans important, spune Margaret Beaulin, privind cu atenție printre copaci.

— Trebuia să fi luat cu noi niște câini de urmărire, spune Bertrand Roman.

Katharine râde.

— N-ar fi fost prea corect.

Surorile ei n-au decât să fugă. Nu pot fugi la nesfârșit. Și nu pot ajunge prea departe mergând pe jos. Se întoarce în cerc cu Half Moon, mergând țănoș. Calul e la fel de bucuros ca și ea să alerge.

— Îmi pierd vremea dacă îți cer să rămâi în mijlocul nostru? întreabă Pietyr, și Nicolas rânjește.

— Evident, răspunde Katharine.

— Un mare urs brun poate să sfâșie un cal aflat în fugă. Gândește-te la Half Moon, dacă nu vrei să te gândești la tine.

Katharine bate ușor cu palma gâtul negru și transpirat al armăsarului.

— Ursul n-o să ne atingă. Iar dacă îl găsești, încearcă să-l prinzi viu.

Își înfige pintenii în burta lui Half Moon și pornește în galop pe cărare, fără să mai aștepte răspunsul. Toată lumea se poartă de parcă ursul ar fi imposibil de doborât. Dar ea a înmuiat toate săgețile într-o poțiune specială, care îl poate adormi. Câteva lovituri de săgeată, și fiara va cădea într-un somn liniștit.

— Dar pentru tine nu va fi așa de simplu, surioară, șoptește ea, și se apleacă pe coama calului, ațâțată.

Jules și Joseph trec în grabă pe lângă docuri, spre piață, cu Camden alergând în fața lor, sar peste lăzi de lemn și funii împletite, frustrați că nu se pot mișca cu aceeași agilitate ca felina.

— S-a întunecat, bombăne Jules. Probabil a început și ospățul!

— Arsinoe va înțelege.

Joseph rămâne puțin în urmă, încercând să-și încheie nasturii de la cămașă. Jules nu îi dăduse prea mult timp să se îmbrace înainte de a pleca.

— Și e în siguranță. Toată lumea e cu ea. Madrigal și Ellis.

— Madrigal! Cu ce o ajută Madrigal? Nu o ajută nici într-o zi bună, cu atât mai puțin acum când e cocoșată din cauza grețurilor provocate de sarcină.

— Copilul acela este fratele sau sora ta.

Jules îi aruncă o privire urâtă. Dar Arsinoe este cea care contează acum. Jules poate foarte bine să-și imagineze cum o să se strâmbe la ei când vor apărea lângă ea la masă. „Ce a durat atâta?”, o să le spună. „N-a fost nimeni aici să-mi astupe urechile în timpul discursurilor ținute de consiliu.”

Trec repede prin piață, pe lângă tarabele goale și o iau pe alea care duce spre centru. Numai că zona din piață pe care o zărește Jules e pustie. Nimeni nu stă la masă și niciun hohot de râs nu răsună pe străzi. Se uită în spate, spre port. Poate s-a înșelat, poate lampioanele pe care le văzuse de la fereastra lui Joseph au fost o iluzie sau un vis. Dar ele sunt acolo, ard, clătinate de valuri.

Ceremonia s-a încheiat.

— Unde e toată lumea? întreabă Joseph.

Camden scheaună și își leagă coada cu vârf negru. Ceva nu e în regulă.

— Să ne uităm la docuri, sau pe mal? sugerează Jules.

Nu își poate închipui unde altundeva să-i caute.

— Juillenne! Joseph!

Luke se apropie în fugă, urmat de Hank, care dă din aripi și cloncăne.

— Unde ați fost?

— Am adormit, răspunde Jules cu sinceritate, prea confuză ca să se mai rușineze.

— Ce s-a întâmplat? Unde e lumea?

— În livadă, spune repede Luke. Așteaptă la marginea pădurii. Toxicii și regina lor, Katharine, le-a provocat la o partidă de vânătoare!

— Vânătoare? repetă Joseph și se încruntă. Luke, unde e Arsinoe?

— Nu știu! A intrat prima în pădure cu Braddock. Amândouă au pornit în urmărirea ei. Mai ales toxica. Tot timpul s-a uitat fix la regina Arsinoe!

— Unde? îl întreabă Jules, iar când Luke începe să se bâlbâie, îl scutură de umăr. Unde?

— În capătul de sud, lângă râu. Dar putea să se ducă oriunde. Unde ai fost, Jules? De ce n-ai fost aici?

Jules nu răspunde. Aleargă spre pădure, fără să se apropie de livadă, unde putea fi văzută; urcă pe deal, pe lângă drum, către râu. Camden aleargă în fața ei, și nasul rozaliu al felinei tresare, adulmecând aerul. În panica și graba aceea, Arsinoe ar fi putut ajunge oriunde. Dar nu l-ar fi lăsat în urmă pe Braddock, iar mirosul ursului va fi ușor de simțit pentru Camden.

— Jules, așteaptă! strigă Joseph.

E chiar în spatele ei, dar nici picioarele lui lungi nu pot ține pasul cu al ei, atunci când sângele îi

clocotește.

— Ce să aștept? se răstește ea, frustrată.

Se oprește o clipă și se întoarce.

— Știu că nu putem să intervenim. Dar nu pot s-o las singură acolo, hăituită. Tu poți?

— Nu.

O ia de mână și încep din nou să alerge.

— Trebuie s-o găsim.

Vânătoarea reginelor

Primii care îl zăresc pe Braddock sunt toxicii. Silueta lui imensă e imposibil de camuflat. Arsinoe le aude mai întâi strigătele și apoi zgomotul de copite. Se uită la ursul ei.

— Fugi!

Dar un mare urs brun nu are instinctul să fugă. Ci să lupte. Se întoarce către urmăritorii care sunt încă departe, printre copaci. Adulmecă aerul curios și se ridică în două labe.

— Nu, îl roagă Arsinoe.

Îl bate disperată pe spate și îi face semn cu mâna spre direcția în care trebuie să meargă, în adâncul pădurii, în desiș, acolo unde caii nu pot alerga în voie.

— Te rog, Braddock, te rog, vino! Or să te omoare!

Nu se poate să-l omoare. Dragul ei urs brun. Toxicii își vor aminti de haosul pe care l-a creat în noaptea Revelării. Nu vor risca. Nu îi vor da timp lui Arsinoe să le spună că nu este un urs rău, că toată povestea aceea fusese doar vina ei.

— Vino, Braddock, vino!

Se agită pe loc, uitându-se când la el, când la călăreții care se apropie. Katharine e în fruntea lor, cu arcul ridicat.

— Te rog, șuiere Arsinoe, și apoi scoate un țipăt de ușurare când el se lasă în patru labe și vine după ea în tufăriș.

Mirabella se încordează auzind caii alergând. Sunt aproape, dar ea e oarecum în siguranță acolo sus, în copac. Se lipește de trunchiul lui și își strânge genunchii la piept, cu picioarele bine proptite în „V”-ul pe care îl fac crengile copacului. Bree și Elizabeth au plecat de puțin timp. Le-a pierdut urma aproape imediat. Oare le va vedea urmărite de Katharine? Sau de urs? Își strânge pumnii și îi desface. Fulgerul ei e mai puternic decât focul, dar focul e mai rapid. Și mai precis.

Strigătele și tropăitul copitelor se aud mai tare, iar ea se întoarce, încercând să vadă de unde vin. Zgomotele răsună violent. Strivitor. Dar Bree și Elizabeth plecaseră în direcția opusă. Ar trebui să fie în siguranță, dacă nu cumva s-au întors.

Este înfiorător să stea acolo, așteptând ca surorile ei să se vâneze una pe cealaltă. Fără să știe ce ar putea să spere. Cel mai bun lucru e să rămână exact acolo. Să aștepte să se termine, să aștepte ca Bree și Elizabeth să se întoarcă.

Mirabella se dă jos din copac și sare pe pământ.

+

Sora ei și ursul probabil că i-au auzit apropiindu-se și au fugit în tufișuri ca niște iepuri speriați, dar asta nu îi va salva. Distanța pe care o poate acoperi Half Moon este mult mai mare decât cea pe care o poate acoperi Arsinoe. Dacă ar fi deșteaptă, s-ar sui călare pe urs. Sau poate că există anumite limite chiar și la familiariiăștia.

— Nu-i pierde! strigă Nicolas, agitat, cu ochii strălucitori.

Până și Pietyr a intrat în febra vânătorii și călărește concentrat, ca un șoim care se pregătește să plonjeze.

Ursul începe să se vadă, iar Katharine are arcul pregătit. Dar nu pe urs îl vânează. Ceilalți, cu

săgețile lor înmuiate în licoarea adormitoare, n-au decât să se distreze cu el. Ea o vrea numai pe Arsinoe. Mereu a vrut s-o vâneze pe ea, pe Arsinoe, cea din Wolf Spring, care va muri aici, în fața orașului ei. Așa era cel mai bine.

Half Moon zboară ca fulgerul peste ferigi și tufe, iar ursul se vede acum și mai bine, atât de mare, încât regina îmbrăcată în negru, care aleargă lângă el, pare micuță. Katharine ar fi trebuit să ungă potcoavele lui Half Moon cu otravă, ca s-o calce, pur și simplu, în picioare. În fine. Poate va face asta cu Mirabella.

Zâmbește până când ursul se întoarce, pregătit de luptă.

+

— Nu, Braddock, nu! țipă Arsinoe și bate din picior, dar ursul nu vrea să o asculte.

A obosit să mai fugă. Zgomotul de copite și vocile necunoscute care se apropie tot mai mult îl înfurie. Se ridică în două labe și mormăie, ca să-i facă să plece. Nu îi va ataca decât dacă nu are încotro.

Arsinoe nu știe ce să facă. Nu se pot opri, dar el nu vrea să vină. Clatină din cap și se întoarce, gata să fugă singură, dar se oprește după câțiva pași. Este ursul ei. Nu poate să-l lase.

— Pleacă! strigă Mirabella.

Arsinoe înlemnește. Se uită printre copaci și o vede în spatele unui trunchi, cu gluga trasă pe cap.

— Pleacă! îi ordonă ea din nou, cu ochii strălucitori. Pleacă în clipa asta! Fugi, Arsinoe! Trebuie să fugi!

— Nu pot! țipă ea, în timp ce Braddock se lasă în patru labe și sare spre cai.

Nu poate să facă nimic, decât să stea și să se uite cum zboară spre el cuțitele și săgețile. Nu poate decât să asculte cum se înfig în blana lui moale și brună.

Se uită la Mirabella cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Fugi tu! spune Arsinoe. Salvează-te. Pe mine m-au prins deja.

Se întoarce și își pune palmele pâlnie la gură, să strige.

— Veniți să mă prindeți pe mine, toxici lași ce sunteți! Dacă sunteți așa de curajoși să veniți unde caii voștri nu pot intra!

Nu mai așteaptă să vadă dacă ei mușcă momeala. Știe că o vor face. Și știe și unde se află. Nu e departe de desișul căprioarelor, acolo unde se poate lăsa la pământ, să se ascundă. Dacă are noroc, Katharine va trece pe lângă ea fără s-o vadă. Poate chiar destul de aproape ca Arsinoe s-o prindă și să-i taie gâtul.

+

— Rămâneți aici! ordonă Katharine.

Își dezvelește dinții într-un rânjet și îl îmboldește pe Half Moon să treacă peste ursul rănit, care se clatină, intrând în tufișuri, după Arsinoe. Când Half Moon reușește să treacă de tufișuri, o are chiar în bătaia săgeții, și ridică arcul.

— Unde crezi că fugi? șoptește ea, și trage.

Săgeata o nimerește pe Arsinoe drept în spate. Ea cade la pământ cu un geamăt ușor, un geamăt cu care Katharine se va delecta multe nopți de acum înainte. Katharine scoate un țipăt victorios, apoi îl întoarce pe Half Moon. Putea să jure că de undeva, dintre copaci, s-a mai auzit un strigăt.

+

Bree îi pune palma la gură Mirabellei, înăbușindu-i strigătul. Mirabella se zbate și încearcă să scape, dar e acolo și Elizabeth, și amândouă o doboară la pământ.

Arsinoe a căzut. Katharine a lovit-o în spate, și ea a căzut. S-a sfârșit.

Lacrimi fierbinți i se preling pe obraz, uitându-se la Katharine, care descalecă. Din locul în care stă ascunsă printre ferigi, trupul lui Arsinoe pare doar un morman nemișcat de haine.

Katharine o lovește cu piciorul în coaste, o întoarce cu fața în sus, iar Arsinoe scheună ca un câine.

— Oare ce te va ucide mai întâi? se întreabă Katharine, otrava mea sau săgeata?
Lasă capul pe umăr.
— Nu ai niciun ultim cuvânt? Nicio ultimă replică?
Se apleacă să asculte. Apoi începe să râdă.
— Dați-mi drumul! șoptește Mirabella furioasă.
— Nu, Mira, îi șoptește Bree. Te rog. S-a terminat. Săgeata era otrăvită. Lasă să se termine.
— Nu, spune Mirabella, dar Bree are dreptate.
Și dacă ar fi putut face ceva pentru Arsinoe, nu o făcuse la timp.
Katharine răsuțește pe degete masca lui Arsinoe, brăzdată cu roșu.
— Ce monstru a făcut din tine ursul acela! spune ea, studiindu-i fața expusă, plină de cicatrice.
Ar trebui să te bucuri că l-am omorât.
Arsinoe tușește. Respiră greu.
— Dar ce monstru au făcut din *tine*, micuță Katharine! Cu sau fără cicatrice.
Ce se întâmplă în continuare este atât de rapid, încât Mirabella aproape că nici nu vede. Juillenne Milone apare dintre copaci în spatele lui Katharine.
— Pleacă de lângă ea! țipă Juillenne, iar Katharine zboară în spate și cade la pământ cu un icnet.
Jules ține mâna întinsă, de parcă ar fi împins-o, dar era prea departe ca s-o poată atinge.
Mirabella se uită fără să clipească la Jules, care aleargă la Arsinoe; când Katharine reușește să se ridice de jos, Jules face același gest, aruncând-o în aer și făcând-o să se rostogolească la pământ.
— Arsinoe, ia-mă de gât. Ajută-mă, Arsinoe, mai repede! Jules cheamă calul lui Katharine și îl face să ingenuncheze, apoi se urcă în șa împreună cu Arsinoe. Pornesc în galop, cu puma lui Jules alergând după ei în trei labe, iar Katharine nu poate decât să urle și să bată cu pumnii în pământ.
Mirabella, Elizabeth și Bree se ascund în tufișuri când alaiul ei de vânătoare se apropie.
— Regină Katharine! Ești rănită?
— Nu.
Katharine se ridică și își scutură praful și iarba de pe fustă.
— Am nimerit-o. Am nimerit-o pe Arsinoe. Dar naturalista aia i-a furat trupul.
Se apropie de ei și sare sprintenă în șa, în spatele unui băiat cu părul de un blond de gheață.
Un Arron.
— Dă-i bătaie, Pietyr! Nu voi pierde cadavrul surorii mele!
Împunge calul în burtă cu călcâiele, iar ceilalți toxici o urmează.
— Ce a fost asta? întreabă Bree, după ce zgomotul de copite se îndepărtează. Deși nu am văzut asta niciodată, aș putea să jur că era harul războiului.
— Dar cum se poate? întreabă Elizabeth. Jules Milone este naturalistă.
— Nu știu.
Mirabella începe să plângă.
— Și nici nu mă interesează.
Se apleacă spre prietenele ei, iar acestea o strâng în brațe. Sunt în siguranță. Ea e în siguranță. Ar trebui să fie bucuroasă, dar nu poate, știind că Arsinoe e moartă.

Wolf Spring

Joseph le pierduse urma lui Jules și Camden aproape din clipa în care puma prinsese mirosul lui Braddock. Erau amândoi mult prea rapizi pentru el, și, cu toate că încercase să se țină după ei, nu avusese nicio șansă. Așa că s-a întors din pădure în livadă, unde cel puțin nu era singurul îngrijorat.
Iese din pădure și se alătură mulțimii tăcute de oameni adunați acolo, se strecoară printre ei și se duce la Billy, care stătea lângă Matthew și cei din familia Milone.
— Vine cineva!

— E Arsinoe? întreabă Billy, întinzându-și gâtul.

— E prea devreme, spune Cait încet. Mult prea devreme.

Și are dreptate. Regina care iese dintre copaci nu e Arsinoe, ci Mirabella.

— Mira, spune Billy. Arsinoe e bine? Katharine a murit?

Joseph se uită în ochii ei și simte că îi îngheață tot trupul.

— Îmi pare rău, spune Mirabella. Dar regina Katharine a lovit-o în spate.

Mulțimea strânsă acolo abia dacă reacționează. În tabăra toxicilor nu se manifestă vreo bucurie zgomotoasă. În tabăra elementalilor nu se vede vreo ușurare. Își păstrează rugăciunile și toasturile pentru mai târziu, când vor fi singuri. Cât despre naturaliști, ei sunt oricum niște oameni puternici și pregătiți pentru o astfel de veste încă de când s-a născut Arsinoe.

— Nu. Nu!

Billy își face loc cu coatele spre Mirabella, care e susținută de Bree Westwood și de una dintre preotese. Se uită la Billy cu tristețe. În ochii lui Joseph nici nu poate să privească.

— Mira, minți! strigă Billy. Nu te cred. Nu cred nimic până nu o văd!

Matthew încearcă să-l prindă de braț, dar el se împotrivește. Joseph îl apucă de umeri, iar Billy îl strânge și el, tremurând așa de tare, încât sunt gata să cadă amândoi.

— Ce e cu oamenii ăștia? De ce nu fac nimic?

Se întoarce spre familia Milone și începe să țipe la ei, văzându-le fețele întunecate și mute.

— Ce aveți? Duceți-vă acolo și căutați-o!

— Liniștește-te, Billy, îi spune Joseph la ureche. Poate nu e adevărat.

Nu se poate să fie așa. Jules și Camden i-au luat urma.

Inima lui Joseph începe să bată cu putere, auzindu-și propriile cuvinte. Dacă Jules și Camden au murit, el o să-și piardă mințile.

— Mă duc acolo, spune Billy, și se eliberează din strânsoare.

— Billy.

Mirabella ridică mâinile spre el.

— N-o s-o găsești. A dispărut.

— N-a dispărut!

— Nu. Am vrut să spun că...

Își mută privirea spre Joseph.

— Jules a încercat s-o salveze. Și după aceea. A luat-o cu ea pe Arsinoe.

Ochii lui Joseph se umplu de lacrimi. Madrigal își duce mâinile la burtă și cade în genunchi.

Îmi pare rău, spune Mirabella fără sunet.

— Știu, șoptește Joseph. Știu.

Mulțimea strânge rândurile la auzul zgomotului de copite și de frunze care foșnesc. Clanul Arron face un pas înainte, alături de membrii loiali ai Consiliului Negru. Până atunci se ținuseră deoparte, cu înțelepciune, dar acum regina lor se întorcea. Iar o regină care se întoarce victorioasă trebuie să fie cinstită, indiferent de locul în care a avut loc victoria.

Margaret Beaulin iese prima din pădure. Își domolește calul și vine cu el la pas direct la Natalia Arron, așa de aproape încât aceasta e nevoită să se dea la o parte ca să evite suflarea obosită a calului.

— Gata!

— E posibil să se înșele, totuși, spune Billy.

Joseph ține un braț peste pieptul fratelui său vitreg, în timp ce Natalia stă de vorbă cu fiecare dintre călăreți, inclusiv cu pețitorul cu părul blond-auriu. Și apoi regina Katharine iese din pădure, călărind pe același cal cu tânărul Arron.

— Mi-a luat calul, spune scandalizată Katharine. Mi l-a furat pe Half Moon!

— Cine? întreabă Cait Milone. Arsinoe?

Katharine întoarce spre ea o privire de-a dreptul furioasă, dar când vede cine o întreabă chipul i se calmează și își lasă privirea în jos, respectuos.

— Regina Arsinoe, sora mea, e moartă, doamnă Milone. Am lovit-o cu o săgeată otrăvită din arcul meu. Cea despre care vorbesc este nepoata dumitale, Juillenne. Ea mi-a furat calul și a fugit cu trupul ei.

— Dacă e așa, spune Cait, cu o voce în care se simțea încordarea, atunci a făcut asta de durere și în curând își va veni în fire.

— Sunt convinsă că ai dreptate, Cait, spune Natalia. Dar trupul reginei trebuie recuperat. Arsinoe merită funeraliile cuvenite unei regine.

Joseph o privește pe Katharine cu ochii îngustați, în timp ce aceasta își acoperă fața cu mâinile, poate ca să-și ascundă rânjetul. Când lasă mâinile jos, chipul ei e grav.

— Dar mai e ceva, spune ea. Fata aceea, Milone, nu ne-a atacat cu familiarul ei, ci cu harul războiului.

Tăcere. Apoi exclamații de neîncredere. Vocea lui Katharine se ridică deasupra vacarmului.

— Crezi ce vrei, Wolf Spring. Dar eu am văzut cu ochii mei. Juillenne Milone poartă blestemul legiunii.

Pădurea din nord-est

Jules domolește pasul calului când ajung la malul râului Calder. Aerul nopții e rece, iar apa râului pare neagră în lumina lunii. Arsinoe zace în fața ei, pe cal. Moartă? Jules refuză să creadă așa ceva, dar e mult prea speriată să verifice. Strigă la Camden și ține calul pe loc, iar puma își ia avânt și sare pe cal, ca să traverseze împreună râul.

— Pot să spun un lucru bun despre toxici, spune ea. Cresc niște cai de rasă. Animalul acesta este de două ori mai bun decât orice cal din Wolf Spring. Și mai puternic.

O cărase pe Camden, cu greutatea ei considerabilă, aproape o treime din drum, și Jules nici măcar nu fusese nevoită să-și folosească harul ca să-l forțeze.

— Arsinoe? Mă auzi?

Niciun răspuns. Jules strânge din dinți în timp ce calul face ultimii pași, urcă malul râului, zguduind trupul lui Arsinoe pe șa. De când fugiseră de Katharine, regina nu rostise niciun cuvânt. Nici măcar un geamăt nu scosese. Dar Jules va merge înainte. Va continua să fugă atâta timp cât va simți căldura în corpul lui Arsinoe.

— Te rog, Arsinoe. Să nu mori!

Săgeata care iese din spatele lui Arsinoe se lovește de piciorul lui Jules la fiecare mișcare a calului. Trebuie să facă ceva cu ea. Fiecare mișcare face și mai mult rău. O ridică delicat de umăr pe Arsinoe, să se uite.

— Nu o atinge! icnește Arsinoe, iar Jules e așa de surprinsă, încât e gata să țipe. Nu atinge săgeata. Nu știi ce otravă a pus pe ea.

Jules se apleacă și îi acoperă capul cu sărutări. E în viață. Are chiar și spirit de contradicție.

— Atunci o să-mi înfășor mâna în ceva, spune Jules, zâmbind printre lacrimile de ușurare. Trebuie să iasă.

— Nu!

Arsinoe se strâmbă de durere, și dinții ei sclipesc albi în lumina lunii.

— Las-o acolo!

Jules își strecoară brațul pe după gâtul lui Arsinoe. Ea nu e tămăduitoare, și nimeni nu va ajuta o regină rănită acum, când a început Ascensiunea. Nu îi vine în minte decât un singur loc, și o singură persoană. Dar călătoria până acolo pare foarte lungă.

— E în regulă, Jules, șoptește Arsinoe.

Ea se uită la chipul palid al reginei. E slăbită, dar nu mai sângerează așa de tare. Camden se dă jos de pe cal, și pornesc cu toții mai departe, spre nord.

Templul din Wolf Spring

— Mira, bea puțin cidru cald.

Elizabeth îi pune în mâini o cană, dar Mirabella nici nu se uită la ea.

— Chiar și la Solstițiu nopțile sunt foarte reci aici, la malul mării.

— L-ai luat din butoaiele de afară? Nu poate să bea așa ceva, proasto!

Una dintre preotesele din Rolanth îi ia cana din mână așa de agresiv, încât cidrul se revarsă din ea.

— Băutura nu a fost verificată.

— Nu o face proastă, spune Bree, înfuriată. Și dacă regina nu poate să bea cidrul acesta, atunci du-te și încălzește tu unul pe care *poate* să-l bea.

Preoteasa se strâmbă, dar pleacă să facă ce i s-a spus. După ce se întoarce, Bree face în spatele ei un gest, de parcă ar fi vrut s-o lovească. Se întoarce spre Elizabeth.

— Ar trebui să părăsești acest ordin, dacă se poartă așa cu tine.

— Sunt doar o inițiată, Bree. Noi existăm doar pentru a fi muștruite.

— Ești una dintre prietenele cele mai bune pe care le are regina.

— Zeița nu acceptă tratamente preferențiale. Nici preotesele ei.

Bree își suflă de pe față o șuviță de păr și mormăie ceva în surdina.

Mirabellei i se pare că distinge cuvântul „tâmpenie”.

Elizabeth și Bree nu se dezlipiseră de ea de la Vânătoarea Reginelor. Rămăseseră cu ea s-o calmeze, în timp ce restul preoteselor se agitau ca niște păsări speriate, aiurite și ineficiente, lovindu-se una de alta. Luca și membrii Consiliului Negru erau la casa Milone, ca să discute ce pedeapsă merită Jules. Atacase o regină și ascunsese cadavrul alteia. Dar cea mai gravă vină pe care o avea era blestemul legiunii.

Mirabella închide ochii. Biata Jules. Bietul Joseph. Nu ar trebui să fie nicio pedeapsă. Ar trebui să fie laude. Cinstire. Fata a făcut ceea ce Mirabella s-a temut prea tare să facă. Ea ar fi putut foarte simplu s-o arunce cât colo pe Katharine cu o pală de vânt. Ar fi putut s-o îngenuncheze pe ea și pe calul ei cu un fulger.

Ușa templului se deschide și intră Marea Preoteasă. Sara se ridică s-o întâmpine și o prinde de mâini.

— Luca, spune ea. Au găsit trupul reginei Arsinoe?

— Nu, și e puțin probabil să-l găsească, răspunde Luca. Tânăra Milone cunoaște bine pădurile astea, iar acum, că s-a înnoptat, sunt slabe șanse să-i dea de urmă până dimineață. Până atunci va fi cu mult în fața noastră.

— Care e pedeapsa? întreabă Mirabella cu voce ridicată, și toți cei din cameră amuțesc.

Este limpede din tonul ei că ea nu crede că ar trebui să existe vreo pedeapsă.

— Nu va primi nicio pedeapsă pentru că a furat trupul, Mira, spune Luca blând. Consiliul e mulțumit că o regină e moartă. Și nu doresc să îi înfurie pe oamenii din Wolf Spring, executând una dintre fiicele lor preferate.

Ridică din sprâncene și lasă capul pe umăr.

— Eu am fost sincer impresionată. Surprinsă, dar impresionată. Dar mai rămâne problema blestemului legiunii. Când Juillenne Milone se va întoarce, va trebui să se ducă în capitală la interogatoriu.

— Una dintre fiicele lor preferate, se strâmbă o preoteasă din Rolanth. Orașul Wolf Spring o va aduce de urechi în capitală, acum că au aflat că poartă blestemul legiunii. E posibil să o execute ei

înșiși.

În cameră se aud murmure aprobatoare. Preotesele din Rolanth se uită cu ostilitate la cele din Wolf Spring, ca și cum le-ar provoca să spună că nu e așa.

— Luca, știi bine că e o minciună, spune Mirabella. Nu o vor interoga. O vor închide și o vor ucide imediat ce se va decide coroana.

— E posibil, spune Luca. Zeița știe cât e de periculos ca o persoană așa de puternică să poarte blestemul. Dacă ar fi să-și piardă mințile... dar este decizia lor.

Se uită calmă la Mirabella.

— Dacă tu nu ai fi regină. Altfel, decizia i-ar aparține consiliului tău.

Mirabella ar putea s-o salveze pe Jules. Desigur. Trebuie s-o salveze, de dragul lui Arsinoe.

Ușa se deschide din nou și intră Rho.

— Un grup din clanul Arron s-a dus iar în pădure, cu o targă mare și o căruță, spune ea. Cu funii. Cu felinare.

— De ce? întreabă Mirabella.

— Cred că vor să facă un rug al victoriei. S-au dus să caute cadavrul ursului lui Arsinoe.

— Ce oribil!

Elizabeth se crispează la asemenea gând.

— Să profaneze așa cadavrul unui familiar. Un familiar de regină!

— Katharine e malefică, șoptește Mirabella. Arsinoe, îmi pare așa de rău că nu m-am ocupat de ea atunci când ar fi trebuit.

Munții Seawatch

Până la urmă, calul a început să-și târască cu greu copitele. Jules îl bate ușurel pe gâtul transpirat.

— Bun băiat, viteaz băiat, îi spune ea.

Îl îndeamnă să meargă mai departe, și nu domolește pasul decât când ajung pe cărările pietroase de la poalele munților.

În brațele ei, Arsinoe începe să tușească. Corpul îi zvâcnește în convulsii și apoi devine rigid, amenințând să alunece din șa.

— Arsinoe, liniștește-te!

Jules se oprește și descalcă; picioarele o dor așa de tare, încât se mișcă cu greu. Îi înjură în surdina pe toxici, dar de fapt durerea ar putea foarte bine să fie provocată doar de multele ore petrecute în șa.

— Camden, ajută-mă.

O trage ușor pe Arsinoe de pe cal, iar Camden se strecoară sub ea, ca să atenueze căderea. Puma toarce și linge îngrijorată obrazul umed al reginei.

Arsinoe scoate un țipăt când săgeata din spatele ei atinge pământul, iar Jules o întoarce repede pe o parte.

În lumina palidă a lunii și a stelelor, Arsinoe pare deja moartă.

— Aud susurul unui izvor, spune Jules, străduindu-se să pară voioasă. Deși la cât de slăbită sunt, nu cred că aș putea convinge un pește nici să ne stropească, darămite să ne lase să-l mâncăm.

— Nu pește, murmură Arsinoe. Apă.

Jules îl îndrumă pe cal spre izvor, apoi ea și Camden se apleacă să bea apă. În sacul atârnat de șaua calului găsește o ploscă de argint și o clătește în apă, ca să o curețe de cine știe ce otrăvuri pusesese în ea Katharine. O clătește de vreo trei ori, apoi o umple cu apă rece și limpede.

— Uite!

Jules îngenunchează, îi așază pe genunchi capul lui Arsinoe și îi lipește plosca de buze. Arsinoe nu apucă să ia decât o gură și începe din nou să tușească, iar după ce criza de tuse trece, pe bărbia ei

se văd stropi întunecați de sânge.

— Nu trebuia să faci asta, Jules. O să ai necazuri.

— De când ne pasă nouă de necazuri?

Jules se uită cu drag la fața ei plină de cicatrice și îi mângâie ușor rănilor.

— Mi-a luat... masca.

— Ți-o aduc eu înapoi, promite Jules. Ți-o aduc înapoi împreună cu capul ei.

— Nu.

Arsinoe începe iar să tușească. Alți stropi de sânge îi pătează bărbia.

— Nu e treaba ta. Las-o... pe Mirabella...

— N-ar fi trebuit să fugi, spune Jules. N-ar fi trebuit să fii singură acolo. Îmi pare așa de rău!

Niciodată nu sunt lângă tine când trebuie.

— Mereu ai fost lângă mine.

— Nu și azi. Am fost cu Joseph și am adormit! Trebuia să fiu cu tine, și eu am fost cu el! Am dormit!

Arsinoe zâmbește.

— În sfârșit!

Jules îi șterge fața.

— El nu e mai important decât tine. Nu are credință. Nu e de încredere. Nu merită asta!

— Ei, dar cine merită? glumește Arsinoe. Dar e mai bun decât crezi tu. A fost vina mea, Jules.

Ce s-a întâmplat între el și Mirabella.

— Ce tot vorbești?

— Am făcut un farmec. N-a mers cum trebuie. Asta a fost mai demult, când nu știam ce poate să facă magia joasă. Dar niciodată nu am intenționat să-ți fac rău.

Tușește iar, cu degetele încleștate ca niște gheare. După ce se liniștește, are fruntea acoperită de sudoare.

— Nu pot să respir, spune ea. Jules, nu pot să respir.

Ochii ei se închid.

— Arsinoe?

Jules se apleacă deasupra ei și o scutură ușurel.

— Arsinoe, nu!

Panicată, se uită spre copaci, ca și cum ar căuta pe cineva la care să poată striga. Camden se apropie. Împinge ușor cu botul fața reginei, și capul ei cade inert într-o parte.

— Să mergem! Camden, să mergem!

Jules ridică în brațe trupul lui Arsinoe și îi cere calului să îngenuncheze. Cu toții sunt foarte obosiți. Dar Arsinoe e pe moarte. Așa că trebuie să meargă mai departe.

Hanul La Motanul Cu Coadă Strâmbă

Toxicii nu au răbdare decât până la Highgate ca să sărbătorească. La îndrumarea lui Genevieve și a vărului Lucian, din consiliu, iau cu asalt primul han care le iese în cale: La Motanul cu Coadă Strâmbă. În ciuda numelui dubios, hanul e curat și îngrijit, iar bucătăria lui e dotată cu destule oale și cuțite numai bune pentru înjghebarea unui ospaț toxic. De după-amiază până seara suita reginei Katharine toastează și ascultă povestea de vânătoare, relatată iar și iar.

Ba aduc înăuntru și ursul, legat strâns în spatele unui car. Otrăvit și inconștient.

— Ce se întâmplă acum cu el? întreabă Nicolas, uitându-se la urs. Ce se întâmplă cu un familiar după ce naturalistul lui moare?

Katharine se lasă pe spătarul scaunului și îl studiază pe marele urs brun. Și acum pare mare și fioros, chiar așa, legat de car și cu limba atârând. O satisface așa de mult să-l vadă la mila ei, cu

blana lui brună străpunsă de săgeți și pumnale otrăvite, plină de sânge!

— Presupun că se întoarce în pădure.

— Dar de la cei din Wolf Spring am auzit că familiarii au o viață nefiresc de lungă, continuă Nicolas. Va fi la fel și în cazul acesta? Sau dacă nu mai e legat de naturalistul lui va îmbătrâni și va muri ca toți urșii?

Pietyr, așezat lângă Katharine, își termină cupa cu vin de mai și o trânteste pe masă.

— Întrebările astea ar trebui să le pui unui naturalist, spune el. Poate vrei să te întorci la ei să-i întrebi. După aceea ar putea să te conducă ei la Rolanth. De-acum ar trebui să începi s-o peșți și pe Mirabella, nu?

Nicolas zâmbește și ridică din umeri.

— Curând, spune el. Doar dacă regina mea nu o ucide până atunci.

Apleacă ușor capul și sărută mânușa lui Katharine, apoi se ridică de la masă. Se apropie de urs și Katharine se uită cum îi varsă în cap cupa cu vin.

— Nu pot să cred că îl placi! izbucnește Pietyr.

— De ce nu? Sunt multe care îmi plac la el. De exemplu, nu l-am văzut niciodată să se uite la altcineva, în afară de mine. Și nu i-am găsit margarete în păr, puse acolo de preotese înfierbântate.

— Nu am mai avut nicio fată de când am fost cu tine, Kat, spune Pietyr încet. Tu m-ai făcut să nu mă mai uit la niciuna.

Își întoarce privirea spre Nicolas, care râde și ciocnește cu Renata Hargrove cea lipsită de har.

— El nu te iubește așa cum te iubesc eu. Nu poate.

— Și de unde știi tu, Pietyr? îl întreabă Katharine, apropiindu-se atât de mult, încât el îi simte respirația în ureche. Ce ar trebui să facă pentru a demonstra că mă iubește? Să mă arunce în Domeniul Breccia?

Pietyr se încordează, iar Katharine se îndepărtează de el și își aruncă fericită în gură un pumn de fructe otrăvite.

— Mănânci prea mult. O să-ți fie rău la noapte.

— Poate, spune ea, și mai mănâncă un pumn de fructe. Dar n-o să mor. M-am tot otrăvit de când eram mică, Pietyr. Știi bine ce fac. Ar fi bine să te relaxezi și să te distrezi puțin.

El se așază mai bine în scaun, cu brațele încrucișate, singurul nemulțumit din toată camera. Muzica interpretată de artiștii de la țară nu e rafinată, iar hanul este modest și nu are nici măcar un candelabru. Dar toxicii sunt așa de încântați de victoria de la Wolf Spring, încât nu par să fie deranjați. Până și Natalia dansează, cu spatele drept și cu un zâmbet ușor, în brațele fratelui ei mai mic, Antonin.

— Cântați mai tare! poruncește Genevieve. Dacă trec pe stradă trăsurile elementalilor, să ne audă!

Toată lumea izbucnește în urale, iar muzicanții cântă mai cu foc. Katharine și-ar dori ca Mirabella să audă toate astea. Să vadă. Dar, deși pe stradă ar putea trece trăsuri cu preotese din Rolanth, Mirabella nu va fi acolo. Regina elementală și cei din clanul Westwood au venit la Wolf Spring pe mare, pentru că acolo puteau controla curenții și vânturile, și unde, evident, puteau fi siguri că nu vor da peste vreun toxic.

Margaret Beaulin se apropie de masă și face o plecăciune. Apoi se reazemă de ea, atât de beată încât ochiul stâng începuse să i se zbată aiurea.

— O mișcare inspirată, să aduci ursul înăuntru, spune ea. Mai bine de atât nu ar fi fost decât să avem cadavrul lui Arsinoe legat de car.

Ochii lui Katharine se îngustează.

— O regină răposată merită funeralii regale, Margaret, rostește ea cu voce schimbată. Ea este demnă de iubirea și respectul poporului.

În fiecare oraș prin care trecuseră, fuseseră aprinse lumânări la ferestre în memoria reginei

Arsinoe. Și așa trebuia să fie.

Margaret face un gest cu mâna, fără să ia în seamă tonul solemn al lui Katharine.

— N-au decât să jalească și să termine. Numele ei nu va mai fi rostit după încoronarea ta. Se va pierde în negura timpului. Ca o pietricică în râu.

Degetele înmănușate ale lui Katharine strâng atât de tare lemnul scaunului, încât acesta începe să scârțâie.

— Katharine? o întreabă Pietyr. Te simți bine?

Katharine ia în mână cupa ei cu vin otrăvit. Ar vrea să i-l arunce în față lui Margaret Beaulin, să sară la ea și să i-l verse pe gâtul acela care are harul războiului.

Într-o bună zi, poate. Dar nu acum. Se ridică în picioare, și muzicanții se opresc. Toxicii se întrerup în mijlocul dansului.

— Un toast. Pentru sora mea, regina Arsinoe.

Toți rămân aproape cu gura căscată. Chicotesc, având impresia că glumește. Dar Katharine nu glumește și, în final, Natalia se apropie de ea cu cupa ei și o ridică. După un moment, ceilalți fac la fel.

— Ar fi prea simplu s-o urâsc, spune Katharine, gândindu-se la sora ei și privind mulțimea cu ochi goi. O regină care trebuie dată la o parte. Dar regina Arsinoe a fost inocentă. La fel de inocentă cum am fost și eu. Înainte de urs – arată spre el – înainte de Beltane, oamenii credeau despre ea același lucru ca și despre mine. Că suntem slabe. Că ne-am născut pentru a muri. Că vom fi sacrificate pe altarul reginei alese. Așa că nu trebuie să uităm care e regina pe care o urâm cu adevărat. Preaiubita orașului Rolanth și a templului.

Katharine ridică sus cupa.

— Așa că toastez pentru regina Arsinoe, sora mea, pe care am ucis-o cu milă. Nu va fi la fel când o voi uide pe regina Mirabella. Regina Mirabella va suferi.

Black Cottage

Când Jules ajunge la Black Cottage, este mult prea obosită ca să mai fie precaută. Își îndeamnă calul epuizat să facă ultimii pași printre copaci; când ajunge la râu, acesta e gata să se împiedice și să cadă. A fost nevoită să-i tragă tare cu căpăstrul bietul cap, ca să-l țină în picioare.

— Caragh!

Înaintează repede pe cărarea prăfoasă, printre arbuștii cu frunze lucioase. Vocea îi sună ciudat, gătit. Parcă a trecut o veșnicie de când a auzit o voce de om. Timp de patru ore nu auzise decât tropot de copite și foșnet de frunze.

— Caragh!

Ușa casei se deschide, și mătușa ei, Caragh, deschide ușa prudent.

— Juillenne?

— Da, spune Jules.

Umerii i s-au lăsat. O dor sub greutatea trupului lui Arsinoe.

— Eu sunt.

Caragh nu spune nimic, dar ogarul ei ciocolatiu năvălește pe ușă, coboară repede scările și sare în jurul calului, lătrând fericit.

— Mătușă Caragh, ajută-ne!

Cuvintele sunt slabe ca o boare de vânt, iar Jules se lasă să alunece din șa, cu trupul lui Arsinoe după ea. Dar nu ajunge să se prăbușească. Brațele lui Caragh sunt acolo să o prindă.

— Jules, spune Caragh.

Îi prinde fața în mâini și se cutremură. Lângă ele, ogarul o adulmecă surescitat pe Camden, care s-a trântit în iarbă. În cele din urmă, Caragh dă la o parte părul scurt și negru de pe fața lui Arsinoe.

Buzele încep să îi tremure când îi vede cicatricile.

— Nu știam unde să mă duc, șoptește Jules.

Se aud pași venind din casă pe verandă, iar Jules ridică privirea și vede o bătrână solidă ca un mic taur, îmbrăcată în negru. Părul de un alb strălucitor îi atârna pe umăr împletit într-o coadă lungă.

— Caragh, spune ea. Nu pot rămâne aici.

— Ea cine e? întreabă Jules. Credeam că ești singură. Credeam că exilul... că pedeapsa ta este să rămâi singură până la sosirea noii regine.

— Ea este Willa, îi explică atunci Caragh. Bătrâna moașă. Trebuia să fie cineva aici să mă învețe.

Se uită spre bătrână.

— N-o să-i întorc spatele nepoatei mele.

— Nu la ea mă refer.

Willa face semn din cap spre Arsinoe.

— E o regină moartă. Și nicio regină nu are voie să se întoarcă aici după ce s-a maturizat. Decât dacă e însărcinată cu tripleți.

— Nu e moartă! strigă Jules. Și o s-o ajuți!

Willa pufnește.

— Ce ordine, mormăie ea, coborând scările. Acum văd cât semeni cu mătușa ta.

— Întoarce-o spre mine, Jules! spune Caragh. Dă-mi voie să mă uit.

— Ai grijă. Nu o atinge. E o săgeată otrăvită.

Mâna lui Caragh se oprește în aer.

— O săgeată otrăvită? Jules, nu putem face nimic în privința asta.

— Nu, tu poți să...

Jules șovăie. Dar ce mai contează dacă mătușa Caragh le află secretul? Toți de pe insulă sunt convinși că Arsinoe e moartă. Faptul că e în realitate o toxică nu mai are acum importanță.

Jules deschide gura să vorbească, dar se oprește când vede expresia lipsită de surprindere pe care o are fața bătrânei Willa.

— Tu ai știut, spune Jules. Ai știut de la început.

Willa se apleacă și o apucă de braț pe Arsinoe.

— Băgați-o în casă, spune ea, posacă. E aproape moartă, dar vom vedea ce s-ar mai putea face. Și eu sunt toxică. Pot să mă descurc cu săgeata.

+

Jules se răsucesce agitată în patul nefamiliar. E întuneric beznă, și ea se întinde peste pături spre Camden, ca puma s-o liniștească puțin cu torsul ei. Apoi își amintește. Sunt la Black Cottage. Cu Arsinoe. Și Caragh.

Scoaterea săgeții otrăvite, curățarea și coaserea răni au mers mai ușor decât se aștepta Jules, mai ales pentru că Arsinoe nu și-a recăpătat cunoștința nicio clipă. Willa, cu mâinile ei sigure, a răsucit-o, a tras-o, a frecat-o și a înfășurat-o, astfel încât în final regina a ajuns sub o pătură moale, părând calmă și senină ca și cum ar fi tras un pui de somn meritat cu prisosință. Apoi Caragh a condus-o pe Jules pe hol spre o altă cameră, unde ea și Camden au adormit imediat ce au închis ochii.

Jules se dă jos din pat, încă îmbrăcată și încălțată, iar Camden se întinde și sare pe podea. Pe hol sunt câteva lumini care fac umbre. Caragh sau Willa probabil încă nu s-au culcat.

Jules se strecoară fără zgomot spre camera unde o culcaseră pe Arsinoe și se uită prin ușa întredeschisă. Regina respiră slab, dar vizibil în lumina lumânării așezate pe noptieră. Jules mai privește câteva clipe, dar regina nu se va trezi în noaptea aceea. Așa că pornește mai departe în vârful picioarelor spre cealaltă sursă de lumină, sperând s-o găsească pe mătușa ei.

Black Cottage nu e o casă mică. E mai mare decât casa Milone și este plină de lucruri frumoase:

candelabre de argint, superbe picturi în ulei și covoare atât de pufoase, încât Jules nu se poate abține să nu-și frece picioarele de ele. Se oprește o clipă să se uite la o scară lungă și întunecată, apoi merge pe urma luminii și a sunetelor, trecând prin sufragerie până în bucătărie.

Ogarul ciocolatiu o aude venind și iese afară. Începe să danseze fericit în jurul lui Camden, și apoi se freacă cu trupul lui suplu de Jules.

— Te-ai trezit, spune Caragh când Jules intră în bucătăria luminată puternic de câteva lămpi galbene. Cum se simte Arsinoe?

Jules se așază la masă în fața ei.

— Încă se odihnește. Încă respiră.

— După fața pe care o aveai când ai ajuns aici, și tu ar trebui să dormi. Amărâtul tău de cal sforăie în grajd, fii sigură.

— Nu e al meu, spune ea, deși acum se putea spune că era al ei. L-am furat. De la regina Katharine.

— Hm! face Willa, care intrase în urma ei în bucătărie uimitor de încet pentru cineva care merge în baston. Ce Dumnezeu se întâmplă în acest An al Ascensiunii?

Pune un mănunchi de splinuță și de coada-șoricelului în fața lui Caragh, care amestecă într-un mojar uleiuri și ierburi.

— E bine că a ajuns acum. Toate plantele sunt în floare.

— Mai avem, spune Caragh. În borcane sau agățate în cămară.

— Sunt mai bune proaspete, spune Willa și o bate ușor pe obraz.

Jules se uită tăcută la cele două femei care vorbesc. Afecțiunea dintre ele e vizibilă și puțin ciudată. Jules e bucuroasă că mătușa Caragh nu a fost singură. E bucuroasă s-o vadă zâmbind. Dar nu e deloc cum și-a imaginat-o ea în ultimii cinci ani.

— Deci nu știți nimic despre Ascensiune? întreabă Jules. Nu ați aflat nimic?

— Worcester ne aduce provizii lunar, spune Willa. Cu micul lui car tras de bătrânul ponei. Uneori ne mai aduce și vești.

— Câteodată vine și de două ori pe lună, spune Caragh. Când Willa e mai seducătoare.

Râde și Willa se strâmbă.

— Ce e asta? întreabă Jules.

Arată spre mojar și pistil.

— O alifie pentru Arsinoe.

— S-o faci mai groasă decât data trecută.

Willa își îndreaptă ușor spatele.

— Mă duc să mă culc puțin înainte de a se trezi regina. *Dacă* se va trezi. A pierdut foarte mult sânge și e slăbită. Presupun că ați avut un drum lung.

Jules se grăbise cât de mult fusese în stare. Poate că ar fi trebuit s-o ducă în altă parte. Undeva mai aproape.

Willa trece pe lângă ea și o strânge ferm de umăr.

— Nu fi prea îngrijorată. A fost cea mai tare dintre ele, chiar și când era copil.

— Deci... îți aduci aminte de ea?

— Sigur că da. Îmi aduc aminte de toate. Până la șase ani, au fost fetele mele.

Apoi pleacă, iar Jules și Caragh rămân singure.

Caragh o studiază atent pe Jules, cu capul pe umăr, în timp ce separă florile de frunze și le pune în mojar.

— Ai crescut așa bine, Jules! Așa de frumos!

— N-am crescut mai deloc, bombăne Jules. Sunt cea mai mărunță dintre toți cei de acasă.

— Micuță, spune Caragh, dar aprigă.

Urechile lui Camden se mișcă înainte și înapoi, de parcă ar aproba-o. Camden a primit

întotdeauna mai bine complimentele decât ea.

— Am știut că ești puternică încă de când erai copil. Dar nu m-am gândit niciodată la o pumă. Se uită în jos spre Camden.

— Mama și tata ce fac?

— Sunt bine. Le e dor de tine.

Jules întinde mâna spre ogar, iar acesta vine și își pune capul pe genunchiul ei.

— Și de tine le e dor, Juniper, spune ea, iar câinele scheaună fericit. Mai ales lui Jake.

— Și Madrigal?

Jules șovăie. Cum să-i spună lui Caragh de Madrigal și de Matthew? Despre copilul lor? Și oare ar trebui să-i spună, când nici nu e treaba ei, și când n-ar avea nicio importanță, din moment ce Caragh e oricum exilată la Black Cottage.

— Madrigal e Madrigal. De mult nu mai sper să fie altfel.

— Probabil așa e cel mai bine, spune Caragh. Dar să știi că te iubește, Jules. Mereu te-a iubit. Nu la fel ca tine, vrea să spună Jules.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, mătușă Caragh.

Caragh începe să frece mai tare mixtura de plante. Timpul petrecut la cabană i-a făcut brațele mai musculoase și i-a îngroșat talia. Părul ei șaten-auriu este lung și nearanjat. E la fel de frumoasă. Jules fusese întotdeauna convinsă că mătușă Caragh era la fel de frumoasă ca Madrigal, numai că într-un alt fel.

— La un moment dat, îmi vor permite să plec de aici, spune Caragh. Și mă vor înlocui cu o preoteasă bună, ca Willa. La scurt timp după ce va fi încoronată o nouă regină, așa cred.

— De ce ar face asta?

— Pentru că pedeapsa a fost consecința antipatiei pe care o are clanul Arron pentru familia Milone. Iar noua regină nu va fi din clanul Arron. Willa pare să fie sigură de asta, și după ce le-a crescut pe fete, probabil că știe mai bine.

— Probabil, spune Jules, cu un aer întunecat. Deși poate acum nu mai e așa de sigură.

Marea De Vest

Drumul de la Wolf Spring la Rolanth pe mare se face repede. Durează cu câteva zile mai puțin decât cu trăsura. În dimineața aceea, Mirabella le urmărise pe preotesele care eliberaseră păsările ce urmau să anunțe la Rolanth întoarcerea reginei.

Se întreabă dacă vestea morții lui Arsinoe va ajunge acolo înaintea lor. Dacă la întoarcere va găsi lumânări la fereastră și pe oamenii ei îmbrăcați în haine de doliu, purpurii și negre. Speră să fie așa. Atunci nu va mai trebui să le spună ea.

Când corabia trece de Cape Horn, se văd pe țărm multe lumini. Dar Cape Horn e mult mai în sud față de Rolanth.

Mirabella privește fix pereții întunecați de lemn ai cabinei sale. Nu a fost de prea mare ajutor în călătoria asta și le-a lăsat pe celelalte elementale să ghideze corabia. Nu mai avea dorința asta, după moartea lui Arsinoe. Oricum nu aveau nevoie de ea, pentru că erau multe care puteau controla vânturile. Iar Sara e suficient de puternică în fața apei ca să poată gestiona curenții.

Bate cineva.

— Da?

Ușa se deschide și Billy bagă capul înăuntru. Nu prea l-a mai văzut după ce au ieșit din port. Singura dată când s-a apropiat de cabina lui, l-a auzit plângând, prin ușă, și atunci s-a îndepărtat.

— Ai vrea puțină companie?

— Te rog.

Îi face semn să intre și să se așeze.

— În cabina mea e prea multă liniște, spune el. Îmi lipsește Harriet cu cotcodăcitul ei.

Mirabella lasă deoparte cartea pe care o răsfoise. Ar trebui să stea într-o poziție potrivită, să se dea jos din pat și să stea de vorbă la masă. Nu e politicos să stea culcată, cu Billy la picioarele ei. Dar de ce i-ar păsa? Nu sunt doi străini. Iar ea nu are destulă energie ca să-și mai bată capul cu poziția adecvată.

— Familia lui Joseph va avea grijă de Harriet? întreabă ea.

— Ar face bine să aibă. Dacă mă întorc și o găsesc într-o oală de mâncare...

Billy nu mai continuă. Are obraji palizi. Cenușii. De când a intrat în cabină, nu s-a uitat la ea. Doar peste ea. Își dorește ca ea să-l distragă puțin de la suferința lui, dar ea nu reușește s-o facă.

— Nu mai e mult până ajungem la Rolanth, spune Mirabella, puțin mai tare.

— Știu. Voi, elementalii, sunteți niște trișori. Să chemați vânturile și să împingeți valurile. Asta nici nu se poate numi navigație.

Zâmbește, dar zâmbetul nu arată bine, fiindcă îi evită privirea.

— Măcar ai apucat s-o mai vezi, îi spune ea cu delicatețe. Măcar ai mai petrecut puțin timp cu ea. Sper că ultimele voastre clipe au fost frumoase.

— Trebuia să-i spun. Nu i-am spus niciodată.

— Sunt convinsă că știa.

— Cum ar fi putut să știe? Niciodată nu i-am spus altceva decât că nu e potrivită. Neadecvată. Exasperantă, că n-are niciuna dintre calitățile pe care un bărbat le caută la o soție.

Râde sec.

— Și era adevărat. Dar eu aș fi trecut peste toate astea.

Mirabella expiră. Intenționase să râdă.

Billy se întinde spre noptieră și ia în mână cele câteva bijuterii pe care Bree le lăsase acolo.

— E o corabie tare ciudată. Lucruri care nu sunt ancorate. Nimic nu e fixat.

— Nu e nevoie de asta pe o corabie elementală.

El răsuște pe degete brățara de argint cu pietre negre și lasă mâna pe genunchi.

— Ce vei face acum? o întreabă. O s-o uiți și tu?

Mirabella își întoarce privirea spre perete, de parcă ar putea vedea prin el oceanul învolburat de afară. Așa cum i se întâmplă întotdeauna, simte toate elementele naturii din jur. Fulgerul pe care l-ar putea face să străpungă cerul. Vântul care ar putea să urle pentru ea. Zumzetul slab al flăcării de lumânare de deasupra. Ar putea să se folosească de harul ei ca de un pumn. Ar putea să răstoarne corabia și s-o preseze cu valurile până crapă. Niciun elemental de la bord n-ar putea s-o oprească.

Dar e aici și Billy, pe care Arsinoe l-a iubit. Și undeva, acolo, este și Jules, hăituită. Și Kat. Nu trebuie să uite de Kat.

Mai sunt încă multe lucruri de făcut.

— Nu am s-o uit dacă tu rămâi aici și mă ajuți să-mi amintesc de ea, spune Mirabella. Dacă rămâi și mă ajuți s-o răzbun.

— Să rămân, spune el.

— Da. Și să domnești alături de mine, pentru ea.

Se uită unul la altul în lumina slabă din camera tăcută. El pare la fel de surprins să audă asta pe cât este ea surprinsă că i-a cerut așa ceva. Încă din copilărie, Luca încercase s-o convingă că este o regină importantă. Era o lecție pe care nici n-o crezuse și nici n-o dorește. Dar acum o crede.

— M-ai alege ca rege al tău, spune el.

— Rege-consort, îl corectează ea. Da.

— Asta și-ar fi dorit ea?

— Nu știu. Dar și noi trebuie să ne căsătorim cu cineva. Iar pe cei pe care ni-i dorim... nu-i putem avea.

Billy se uită atent la ea.

— Deci ne potrivim.

Apoi clatină din cap.

— Nu pot să fac asta. Atât de curând. Mi se pare nepotrivit.

— Dar vrei s-o răzbuni, nu-i așa? Sau vrei să renunți și să te întorci pe continent? Te duci s-o curtezi pe Katharine, ucigașa ei?

— Nu! se răstește Billy, și se întunecă la față. Niciodată.

— Atunci rămâi aici și implică-te.

Mirabella îi întinde mâna. Are nevoie de încuviințarea lui. Își dă seama dintr-odată că nu ar suporta gândul că el ar pleca. El – singurul pețitor care a iubit-o pe sora ei – el trebuie să fie rege.

— Am vrut să aibă totul, spune Billy, cu ochii la mâna ei. Am vrut să am totul împreună cu ea.

Mirabella așteaptă. Îl lasă să-și ștergă ochii și să inspire adânc de mai multe ori. Billy Chatworth are inimă bună. Este inteligent, și puternic, și devotat.

— Înseamnă că pecetluim înțelegerea asta cu o strângere de mână?

— Așa se face pe continent?

— Numai între oamenii de onoare, spune el și își pune mâna în palma ei.

Nu e prima oară când se ating. Dar această atingere este încărcată cu certitudinea că la un moment dat atingerile lor vor fi mai mult decât o strângere de mână. Billy își retrage mâna și se uită în altă parte, cu un aer vinovat. Dar Arsinoe și Joseph nu sunt aici, să-l judece.

— Și deci ce urmează?

— Ne pregătim să ne luptăm cu Katharine.

+

Corabia ajunge în scurt timp în portul din Rolanth, iar Bree și Elizabeth vin în cabină s-o însoțească pe Mirabella pe punte. Sunt surprinse să-l găsească pe Billy acolo, încheindu-i pelerina subțire de vară peste umeri.

— Ești îmbrăcat în negru, spune Elizabeth.

— Acolo, de unde vin eu, negrul este culoarea doliului.

— Ei, aici este culoarea reginelor, spune Bree.

Își scoate eșarfa roșie, străvezie, și i-o pune la gât.

— Uite. Pentru Arsinoe a ta.

El atinge eșarfa și se uită la Mirabella.

— Sau ar trebui să mă îmbrac numai în negru? Pentru tine? întreabă el, dar ea clatină din cap.

— Nu, spune Mirabella. Așa e firesc.

Bree și Elizabeth schimbă o privire. Nici măcar ele nu au aflat despre înțelegerea făcută pentru logodnă. Vestea s-ar duce imediat, iar Mirabella nu avea nevoie de întrebările bătrânei Luca sau de îngrijorările Sarei.

Mirabella și Billy ies împreună pe punte, în fața mulțimii imense de oameni adunați pe docurile din Rolanth. În tot portul se văd lumânările aprinse în clădirile albe și maiestuoase, iar oamenii sunt îmbrăcați în negru și purpuriu pentru jelierea unei regine. Ochii lor sunt gravi și bărbiile ridicate. Nu se aude decât strigătul păsărilor care se bat pe bucăți de pește.

Sara și Luca sunt deja pe punte, dar Mirabella trece repede pe lângă ele, trăgându-l pe Billy după ea, înainte ca el să poată spune ceva. Sunt oamenii ei. Este momentul ei. Toți ochii sunt îndreptați asupra ei, și ea deschide gura să vorbească.

— Fără îndoială ați auzit ce s-a întâmplat la Wolf Spring, spune ea tare. Ați auzit de moartea surorii mele, regina naturalistă Arsinoe, ucisă de Katharine, regina toxică.

Face o pauză, ca să se adune murmurele nemulțumite și disprețuitoare la adresa toxicilor.

— Acum ea vrea să vină la Rolanth, la Luna Secerișului. Să triumfe în fața voastră, a tuturor.

Oamenii încep să strige, și ea îi lasă, apoi vorbește mai tare, în fața sprâncenelor încruntate și a pumnilor încheștați.

— Ea vrea să facă paradă în orașul nostru – orașul *meu* – și să mă ucidă, ca într-un joc. Dar nu va fi așa!

Mirabella aude foșnet de robe în spatele ei, și vocea calmă a Marii Preotese Luca, penetrând vacarmul.

— Mira, spune ea. Ce vrei să faci?

Mirabella întinde brațul în spate și îl ia de mână pe Billy.

— Azi îmi aleg regele-consort! Și el mă alege pe mine, unind orașele Wolf Spring și Rolanth sub aceeași coroană! Și azi o provoc pe regina Katharine la duel! strigă ea. Un duel în Indrid Down! Vreau să mă însoțiți acolo, ca să terminăm o dată pentru totdeauna cu această toxică!

Oamenii ei ovaționează. Ea ridică în sus mâna lui Billy, iar oamenii ovaționează mai tare. Asta și-au dorit. Să-și vadă regina ridicându-se ca să-și ia tronul.

— Mirabella, spune Luca. Nu e un lucru înțelept.

— Poate că nu, dar faptul e consumat, spune ea. Katharine crede că va sărbători aici Luna Secerișului. Dar când va veni festivalul, ea va fi deja moartă.

Wolf Spring

Joseph stoarce cârpa în găleata cu apă și săpun și își încrețește nasul. Cineva aruncase cu ouă în vitrina librăriei Gillespie's. Un carton întreg, după cum se părea. Iar în căldura amiezii, gălbenușurile lipicioase și moi deja începuseră să miroasă.

Joseph începe să ștergă cu cârpa de sus, dar apa nu face decât să întindă murdăria peste tot. Trebuia să fi adus o perie. Și mai multe găleți.

— Atâtea ouă bune aruncate!

Joseph ridică privirea și o vede pe Madge, cea care pregătește cele mai bune scoici fripte din piață, reflectată în geam, cu un coș acoperit cu pânză albastră agățat de braț.

O salută cu o mișcare a capului, iar ochii ei bătrâni se mijesc dezgustați.

— Dacă ar fi avut nițel creier, spune ea, ar fi folosit ouă stricate. Atunci mirosul ar fi fost așa de rău, că te-ar fi făcut să vomți pe loc.

— Știi cine a făcut asta?

— Putea fi oricine.

Joseph își înmoaie din nou cârpa și se apucă de curățat. Nici nu trecuse o săptămână de când Jules dispăruse cu trupul lui Arsinoe. De când orașul aflase de blestemul legiunii. Dar ce repede se întorseseră toți împotriva ei. Împotriva ei și a celor care o iubeau.

— S-ar putea ca el să nici nu fi auzit ouăle aruncate în geam, spune Madge, cu ochii la pânza neagră pusă de Luke în vitrină, ca s-o acopere.

Pânză neagră și purpurie, pentru regina lui.

— Nu l-a mai zărit nimeni și nici n-a mai ieșit din casă de când s-a întâmplat. Nici din pat nu s-a mai dat jos, decât ca să facă pipi.

— Și tu de unde știi? o întreabă Joseph, iar Madge ridică pânza albastră de pe coș, dând la iveală conținutul: scoici fripte și pâine proaspătă. O sticlă de bere.

— Doar ca să facă pipi, ți-am spus, cine crezi că l-a hrănit până acum?

Joseph zâmbește cu ochii la coș. Buna Madge.

— Poate n-ar trebui să faci asta, îi spune el. Or să te vadă. Bărcile familiei mele sunt desfăcute noaptea din frânghii de oameni care sunt mult prea lași ca să tranșeze un conflict față în față. Ar putea să nu mai vină la magazinul tău.

— Să nu mai vină. Cine are nevoie de ei?

Face o pauză și rânjește peste umăr la cei care ar putea s-o vadă.

— Blestemata merită compătimire. Înțelegere. Nu să fie trimisă la moarte ca un pui de găină care

are o pată neagră.

Arată cu degetul la vitrina mânjită cu ouă.

— Și nu merită sentința pe care i-o va da consiliul când se va întoarce.

Joseph freacă cojile de ou de pe geam și nu spune nimic. După o clipă, Madge îl strânge ușor de umăr și intră în magazin pe lângă el, ținând cu o mână clopoțelul, ca să nu sune.

Lui Joseph îi trebuie două ore să curețe mizeria de pe geamuri. Când termină, cârpa e bună de aruncat, un ghem slinos, iar apa din găleată e o mazăgă puturoasă. Oricât ar încerca să clătească geamul vitrinei, în zilele calde tot va miroși ușor. Dar e ceva mai bine.

Joseph își întinde umerii și spatele înțepenit, când o cioară neagră și simpatică aterizează lângă găleată și se uită în ea.

— Aria, spune el, și cioara croncăne.

Se uită în jur după Madrigal și o vede apropiindu-se cu un mers calm, dinspre piață. Mânele cămășii ei albe sunt suflecate din cauza căldurii, iar fusta neagră este strânsă cu o eșarfa roșie.

— Nicio veste de la Jules? o întreabă el, deși știe răspunsul.

— Nimic.

— Credeam că de-acum ar trebui să se întoarcă.

Madrigal ridică din umeri.

— Durează ceva să sapi un mormânt sau să construiești un rug, spune ea. Jules a noastră e bine. Se va întoarce când se va termina.

— Și dacă nu s-a terminat? Dacă Arsinoe trăiește?

— Cei din clanul Arron l-au luat pe Braddock. Arsinoe nu le-ar fi permis asta niciodată, dacă trăia. Și au găsit sângele ei. Exact acolo unde a spus regina Katharine.

— Nu am spus că nu a fost rănită, ripostează Joseph, încercând să-i explice lui Madrigal fără să îi spună adevărul despre harul toxic pe care îl are Arsinoe. Doar că nu-mi dau seama unde s-ar fi putut duce Jules. Dacă avea nevoie de un loc în care să fie în siguranță.

— Jules nu se simte nicăieri în siguranță, spune Madrigal. Cel puțin de când a început Ascensiunea. Sau poate dintotdeauna. Întotdeauna a fost prudentă. Pregătită. Așa se manifesta harul războiului, încă de atunci.

Madrigal respiră adânc, apoi fața ei capătă un aer obosit.

— Doar anumiți oameni o făceau să se simtă în siguranță. Tu reușeai să faci asta, Joseph. Și sora mea, Caragh.

— Caragh, șoptește Joseph, iar ochii lui Madrigal încep să strălucească atunci când înțelege la ce se gândește.

— Black Cottage. Dar e așa de departe.

— Tu o știi pe Jules a noastră. Era în stare să încerce.

Tulburat, Joseph ridică de jos găleata și varsă puțin din apa mizerabilă pe încălțăminte. Se simte ca un idiot că nu s-a gândit până acum la Black Cottage. Ar vrea să fugă acolo imediat, fiind sigur că o va găsi.

— Trebuie să avem grijă, spune Madrigal. Acum consiliul are aici spioni. Stau cu ochii pe noi. Trebuie să așteptăm lăsarea întunericului.

Conacul Greavesdrake

Clanul Arron dă o mare petrecere la conacul Greavesdrake în cinstea victoriei lui Katharine. Micile celebrări făcute pe drumul de întoarcere din Wolf Spring nu sunt de ajuns. Nici parada făcută la intrarea în capitală, când Katharine călărise în fața ursului reînviat, care mormăia.

— Fiara a dat un adevărat spectacol, comentează Renata Hargrove în fața unor oaspeți. Se zbătea în funii și dădea din cap în toate părțile. Deși fusese otrăvit și sângerase așa de mult!

— Unde e acum?

— Într-o cușcă din curtea palatului Volroy. Abia pot să mă uit la el fără să mă apuce tremuratul.

— Stați să vedeți când voi intra în Rolanth de Luna Secerișului, spune Katharine.

Se întinde după un pahar de șampanie și nu se mai obosește să-i adulmece otrăvurile înainte să-l golească pe jumătate.

— Biata Mirabella, cred că va leșina.

Nicolas o apucă de mijloc și o trage spre ringul de dans. O ține strâns lângă el și îi șoptește cuvinte care îi accelerează bătăile inimii. Iar Pietyr se uită la ei de la masă, cu fălcile atât de încleștate, încât pare că dintr-un moment în altul i se va sfărâma fața.

— De ce te uiți la el? o întreabă Nicolas.

— La cine?

— La Pietyr Renard. A fost ceva între voi. Îmi dau seama după cum ne privește.

— Dacă a fost ceva, acum s-a terminat.

Dar chiar când spune asta, ochii ei se îndreaptă din nou spre Pietyr. Nicolas e frumos. Este curajos și o dorește. Dar nu i-a luat locul lui Pietyr, iar ea se teme că niciodată nu va putea să facă asta.

— Trimite-l de aici! îi șoptește Nicolas.

— Nu.

— Trimite-l! repetă el. În curând o să fiu în patul tău, și nu vreau să mă uit peste umăr și să-l văd acolo.

Katharine se retrage. Îl privește cu răceală. Fusese o solicitare. Dar sunase ca un ordin.

— Pietyr va rămâne aici cât va dori, spune ea. Este un Arron. Face parte din familie.

Nicolas ridică din umeri, apoi vocea lui își recapătă moliciunea obișnuită.

— Cum dorești. Dar va lua și el parte la Vânătoarea Cerbilor?

— E posibil.

— Și va încerca să mă otrăvească acolo? Să mă taie cu un pumnal otrăvit?

— Dar tu vei încerca să-i bagi un cuțit în spate? contracarează Katharine, însă Nicolas se mulțumește să râdă.

— Sigur că nu, draga mea, spune el. Când vreau să ucid pe cineva, mă uit în ochii lui.

Katharine se forțează să zâmbească. Glumește, desigur. Trebuie să fie o glumă. Nimeni nu are voie să-i facă rău lui Pietyr. Nimeni în afară de ea.

Atenția lui Nicolas este atrasă de ceva în partea cealaltă a camerei și se îndepărtează.

— O clipă, regină Katharine. Am un dar pentru tine, și tocmai a sosit.

Își cere scuze și trece printre invitați, îndreptându-se spre ușile principale, unde așteaptă valetul Nataliei, Edmund.

Pietyr se apropie de ea din spate.

— Te părăsește în mijlocul melodiei?

— Zice că are un cadou pentru mine.

Pietyr o întoarce spre el și încep să danseze. Cu el pare mai simplu și mai firesc decât cu Nicolas. Ea și Pietyr se potrivesc. Când se uită în ochii lui, se vede pe sine. Vede acolo o imagine mai frumoasă a ei.

— Indiferent ce dar ar fi, nu e demn de tine. Nu știe cum să trateze o regină toxică.

Nicolas revine, iar în urma lui pășește Edmund, cu o tavă de argint în mâini. În mijlocul tăvii se află o vază cu un buchet verde cu flori albe, micuțe, iar pe margini sunt cupe pline cu un lichid alb.

Nicolas îi conduce spre masa Nataliei, unde aceasta stă de vorbă cu Genevieve, cu fratele lor, Antonin, cu vărul Lucian și cu alți membri ai consiliului.

— Dacă îmi permiteți, spune el, și ei ridică privirea. Am adus un dar în cinstea victoriei reginei Katharine.

Pune câte un pahar în fața fiecăruia, ba chiar îi pune unul în mână și lui Pietyr, iar la sfârșit le servește pe Natalia și pe Katharine.

— Sper că nu vă deranjează că m-am folosit de servitorii voștri, dar... am vrut să fie o surpriză. Natalia se uită la plantele din vază.

— Ageratină albă, spune ea.

— Nu cred că aveți pe aici, spune Nicolas.

— Nu avem.

Își potrivește mai bine la mână șarpele mamba negru, pentru că îi alunecase capul drogat.

— Dar o știi bine. Dacă o vită adultă mănâncă puțin din această plantă, toată carnea și laptele ei sunt complet otrăvite.

— Ne servești o toxină în lapte care provoacă intoleranță la lactoză, spune Pietyr, adulmecând băutura. Ești un elev bun, Nicolas. În curând vei deveni expert.

— Renard, răspunde acesta, ce talent ai să faci ca un compliment să sune ca o amenințare.

Katharine se uită de la unul la altul, iar Natalia ridică paharul, știind ca întotdeauna cum să aplaneze un conflict.

— O otravă de-a dreptul exotică, spune ea. Frumos dar. O vom savura în tihnă.

Se uită în ochii lui Katharine.

— Încet și câte puțin.

Katharine nu fusese expusă la ageratină decât de două-trei ori.

Katharine ridică paharul și îl golește dintr-o înghițitură. Își șterge buzele cu dosul palmei și ascultă exclamațiile de uimire.

Ochii Nataliei o privesc cu neliniște pe deasupra paharului, dar bea și ea o înghițitură.

— O să te îmbeți de la asta, regină Katharine, spune ea. Este mult prea tare. Ar trebui să te retragi în camera ta acum.

Dar Katharine nu e dusă în camera ei. Este dusă în biroul Nataliei. Când ajunge acolo, otrava deja i se răspândește în corp. Abia are timp să-l dea jos pe Dulceață de la mână și să i-l dea lui Pietyr, apoi se prăbușește pe covor.

Convulsiile sunt violente. Dureroase. Dinții îi clănțane și își mușcă limba. Sângele se încarcă de otrava laptelui.

Ascultă vocile speriate cu care vorbesc Natalia și Pietyr, care încearcă să apeleze la celălalt har al lor, cel de vindecător, încercând să-și amintească leacuri vechi. Remedii. Antidoturi. Se aude zăngănitul sticlucelor din dulapul Nataliei, când aceasta caută disperată printre ele. Sertarele scârțâie și se trântesc.

— Bagă-i degetele pe gât, îi poruncește ea lui Pietyr. Fă-o să-și golească stomacul.

Pietyr îngenunchează la căpătâiul ei. Încearcă.

— Nu pot să-i descleștez dinții!

— Katharine!

Natalia se apleacă deasupra ei. E singura ei mamă, și fața ei e cuprinsă de spaimă.

— Kat, vomită acum!

Convulsiile se mai domolesc, ea se relaxează, dar durerea rămâne. Are impresia că cineva i-a băgat mâna în piept, să-i smulgă inima.

Pietyr o strânge lângă el. O sărută pe frunte și îi dă la o parte părul negru și transpirat de pe față.

— Katharine, te rog, șoptește el. O să te sinucizi dacă vei continua așa.

Katharine întoarce încet capul. Când vorbește, vocea îi sună aspru și ciudat, ca și cum nu ar fi vocea ei.

— Nu fi caraghios, băiete. Nu poți să ucizi pe cineva care e deja mort.

Când Arsinoe își revine, prima imagine pe care o vede este Jules și Camden stând pe același scaun. Zâmbește slab și clipește des din cauza luminii puternice, simțindu-și toți mușchii din trup dureroși și rigizi. Dar este cald, și e vie, iar patul în care stă întinsă ar fi confortabil dacă nu ar exista rana cusută pe care o are în spate și care zvâcnește. Nu are idee unde se află, dar camera are ceva foarte cunoscut.

— Jules?

— Arsinoe!

Jules și Camden sar de pe scaun. Camden sare pe picioarele ei și toarce legănându-și coada.

— Apă, cere cu glas abia auzit Arsinoe, și, după ce Jules îi întinde un pahar, bea din el parcă o eternitate.

În gură are un gust oribil. De sânge învechit.

— Mătușă Caragh! strigă Jules. Willa! S-a trezit!

— Willa?

Arsinoe se freacă la ochi. Acum știe unde se află. La Black Cottage, casa în care s-a născut.

Caragh intră în cameră cu Juniper, ogarul ei brun, și se apropie imediat de Arsinoe s-o sărute pe obraz. Arsinoe nu poate decât să privească cu uimire. Apoi bătrâna Willa o dă la o parte pe Caragh și îi pune palma pe frunte lui Arsinoe.

— Nu ai febră, spune ea. Ai noroc.

— Are mai mult noroc decât oricine, spune Jules. De câte ori era gata să mori? De trei ori? De patru ori?

— Poate de zece sau unsprezece.

Arsinoe se ridică de pe pernă. Caragh și Jules inspiră adânc, îngrijorate, dar Willa îi mai îndeasă repede o pernă la spate.

— Lăsați-o să stea ridicată, spune ea ursuză. E bine pentru plămâni. Iar harul ei de toxică o va ajuta să se vindece mai repede decât v-ați vindeca voi.

— Harul de toxică, spune Arsinoe. Secretul meu nu mai e secret.

— Știa deja, spune Jules.

Arsinoe întinde mâna și îl bate ușor pe cap pe Juniper. Când se uită în ochii negri și inocenți ai câinelui, aproape că îi vine să plângă. Îi fusese atât de dor de ei.

— Probabil că ești surprinsă că ești aici, spune Caragh.

— Sunt surprinsă să fiu oriunde.

Se oprește, amintindu-și de Vânătoarea Reginelor. De răutatea pe care o văzuse pe fața lui Katharine.

— Braddock?

Jules clatină din cap.

— Nu știu, Arsinoe. A trebuit să fugim cât mai repede...

Nu mai spune altceva, dar Arsinoe știe că toxicii nu l-ar fi lăsat în viață pe urs. Era imposibil, la cât fuseseră de agresivi. Bietul Braddock. Fusese naivă să creadă că l-ar putea proteja.

— Billy, spune ea pe neașteptate. Probabil crede că am murit. Probabil toată lumea crede asta.

— Toată lumea, spune Jules. Cel puțin până acum nu a venit nimeni să te caute.

— Mă duc să mai aduc niște coada-șoricelului.

Willa înconjoară patul și se îndreaptă spre ușă.

— Iar acum, că s-a trezit, să știți că trebuie să culegem niște legume. N- am uitat cât îmi trebuia s-o hrănesc când era mică. Pot doar să-mi imaginez cât mănâncă acum. Hai, Caragh!

Caragh dă din cap. Dar înainte de a pleca îi atinge obrazul plin de cicatrice.

— Îmi pare rău că ai căpătat rana de săgeată în spate, spune ea. Dar tot mă bucur să te văd.

Îi zâmbește cu buzele strânse, aproape trist, în timp ce își suflecă mânecile. Caragh nu are nimic

din degajarea și volubilitatea surorii ei, Madrigal. Dar un gest de-al ei face mai mult decât zece îmbrățișări ale acesteia.

— Felul în care se uită la mine, spune Arsinoe când rămâne singură cu Jules, ca și cum n-ar vedea nicio cicatrice pe fața mea.

— Nu s-a schimbat, spune Jules. Cel puțin, nu în felul acela.

— Dar în ce fel?

Jules lasă capul pe spate.

— Pur și simplu e ciudat s-o văd aici. Așa de calmă. De parcă e acasă. Știu, e acasă, dar.

— Înțeleg ce vrei să spui. Și eu vreau să vină din nou acasă la ea.

Jules o apucă pe Camden de coadă și îi freacă blana, până când puma o plesnește cu ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Nu îmi amintesc decât că am fost lovită în spate. Și apoi cum mă trăgeai tu pe cal.

— Am folosit harul războiului, răspunde Jules. Am zburat-o pe Katharine prin aer. Cred că s-a rostogolit de vreo trei ori.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta.

— Nu știu cum am reușit. Blestemul este legat. Harul războiului nu este atât de puternic. Pur și simplu... am făcut-o. Pentru că trebuia s-o fac.

— Ai mai repeta experiența? o întreabă Arsinoe.

— Nici pentru toate prăjiturile din cuptorul lui Luke.

Arsinoe e gata s-o întrebe pe Jules cum se simte. Dacă nu cumva blestemul îi afectează mintea. Dar nu întreabă. Jules e bine. E în regulă. Întrebarea nu ar face decât s-o îngrijoreze și mai tare.

— Jules.

Arsinoe închide un ochi.

— Când eram semiconștientă. Ți-am spus că am folosit magia joasă pentru tine și Joseph?

— Mi-ai spus.

— Ți-am spus și cât de rău îmi pare? Că nu știam cât rău poate face magia joasă?

— Mi-ai spus. Și nu contează. N-o să știm niciodată dacă atunci a fost magia ta, sau frumusețea Mirabellei, sau faptul că Joseph, fiind pe jumătate mort, se excita mai ușor.

Arsinoe râde.

— Pe urmă, l-am iertat.

— Cu adevărat?

— Cu adevărat, spune Jules și dă din cap.

Camden ciulește urechile.

— Ce este? întreabă Arsinoe.

Ascultă cu toții. Se aud copite de cai dinspre munți. Jules sare la fereastră. Dacă sunt călăreți veniți din partea consiliului, nu vor avea timp să fugă.

Arsinoe aruncă pătura de pe ea și strânge din ochi când își lasă picioarele pe marginea patului. Jules se întoarce spre ea și se încruntă.

— Arsinoe, nu fi tâmpită! Stai în pat!

— Tâmpită? Să-mi spui tu așa ceva când era gata să mor.

Dar Jules nu o mai ascultă. A făcut ochii mari și încheieturile degetelor s-au albit de cât de tare strânge în mâini draperia.

— Stai acolo, spune ea și se repede la ușă. E Joseph!

— Joseph? Camden, stai cu mine să mă ajuti!

Dar puma se dă jos din pat și se repede după Jules, la fel de surescitată ca ea.

— Puma îndrăgostită și idioată, mormăie Arsinoe.

Se ține de noptieră și se întinde până la brațul fotoliului. Reușește până la urmă să ajungă la fereastră și se ține bine de pervaz.

Chiar în fața scărilor, Jules și Joseph se îmbrățișează. El are și acum frâul pe braț, probabil că Jules îl trăsese jos de pe cal. E și Madrigal acolo, stă foarte dreaptă și se uită direct la Caragh.

Arsinoe se întoarce și iese din cameră șchiopătând, rezemându-se de pereții holului. Când ajunge la ușă, Joseph e așa de absorbit de Jules, încât la început nici n-o observă. Dar când o vede, scoate un strigăt.

— Arsinoe!

— Arsinoe.

Madrigal rămâne cu gura căscată, iar Arsinoe o salută cu un gest din cap, înainte ca Joseph să o tragă delicat spre el și s-o strângă în brațe puțin cam tare.

— Încet, spune ea. Chiar am fost lovită de o săgeată.

El o sărută pe obraz și se întoarce spre Jules.

— Ai reușit, Jules. Ai salvat-o.

— Da, e în viață.

Willa iese pe verandă cu două găini jumulite în mână.

— Și e așa de populară! Sunteți așteptați cu plăcere la masă, în seara asta. Dar mâine plecați. În ciuda dimensiunii ei, Black Cottage nu e făcută pentru oaspeți.

Conacul Greavesdrake

Genevieve stă întinsă în șezlongul tapisat cu brocart din biroul Nataliei și mănâncă smochine glazurate și cantarella. De la Festivalul Solstițiului, e tot într-o vacanță, fredonează melodii, își cumpără rochii și ținute luxoase de la magazinele ei preferate din capitală. Se poartă ca și cum moartea lui Arsinoe deja le-ar fi adus coroana, iar asta începea s-o irite pe Natalia.

— De ce nu ești la Volroy, surioară? o întreabă Natalia.

— Azi nu e nevoie de mine acolo, răspunde Genevieve. Se discută cererea de fonduri făcută de cei din Rolanth pentru restaurarea Teatrului Boltit.

— Ar trebui să fii și tu acolo să-ți spui părerea.

— Ei știu deja care e părerea mea. Ochii noștri din Rolanth spun că s-au întins cam mult cu renovarea districtului central. Vor ajunge la faliment și vor cere coroanei ajutor.

Mai mănâncă o smochină și apoi își linge otrava de pe degete.

— Doar Lucian Marlowe va fi de partea lor. Va spune că avuția coroanei e pentru toate reginele, nu doar pentru a noastră. Îți vine să crezi?

Natalia privește peste capul lui Genevieve, pe fereastra care dă spre alee. Katharine e pe undeva, pe afară, călărește cu pețitorul ei și cu Pietyr. Doar ea merită o pauză pentru a sărbători. Nu consiliul. Consiliul trebuie să se pregătească în continuare pentru călătoria pe care o vor face la Rolanth de Luna Secerișului.

— Dacă aș muri eu, spune pe neașteptate Natalia, tu ai fi capul familiei.

Genevieve lasă smochinele.

— Surioară. Nu te simți bine?

— N-am nimic.

Natalia se apropie de fereastră, sperând s-o zărească pe Katharine. Îi oferise în dar un armăsar complet negru, cu picioare lungi și zvelte și cu pas ușor. Nu va putea să-l înlocuiască pe Half Moon, dar ea speră să se descurce cu el.

— Atunci la ce te gândești?

Genevieve se ridică în fund și pune farfuria lipicioasă cu smochine deoparte.

— Cred că mă gândesc la mama, răspunde Natalia. La ce ar spune ea, dacă ar trăi să ne vadă.

— Mama, spune Genevieve cu un frison.

Da. Mama fusese înfiorătoare. Ea ținea consiliul și pe regina Camille cu o mână de fier. Când

controla clanul Arron, toată insula se temea de ea. Iar familia Arron nu se temea de altceva decât de ea.

Natalia, deși încercase, nu reușise să fie ca ea. Iar Genevieve, nici atât. Ea moștenise toată cruzimea mamei lor, dar nimic din spiritul ei de inițiativă, așa că este o persoană agresivă, dar pe care nu te poți baza. Niciodată nu știe când trebuie să lovească.

— Și ce ar spune? se întreabă Genevieve cu glas tare.

Natalia își încrucișează brațele.

— Cu siguranță ar spune că am eșuat ca părinți. Nici tu, nici eu nu avem copii. Numai Christophe are un băiat.

— Dar Antonin are două fete, și va mai face copii.

Genevieve nu spune nimic despre lipsa copiilor în cazul ei. Niciodată nu a demonstrat vreo aplecare spre romantism, iar dintre relațiile ei, cele mai lungi au fost cele cu femeii. În ceea ce o privea pe Natalia, Zeița i-o trimisese pe Katharine, iar ea era mai mult decât suficientă.

Zâmbește când îi vede ieșind din pădure pe Katharine și Pietyr, călărind alături. Noul armăsar se cambrează când Katharine încearcă să-l facă să meargă la pas. Pare așa de fragilă pe armăsarul acela masiv, dar în scurt timp reușește să-l facă să meargă docil în cerc.

Natalia oftează.

— Destul cu asta. Se mai știe ceva de tânăra Milone? De trupul lui Arsinoe?

— Nimic. Și nimeni nu se mai așteaptă să se afle ceva. Naturalista își cunoaște pădurile. Dacă îi ascunde corpul, sau dacă îl îngroapă, n-o să-l găsească nimeni, doar viermii.

Genevieve ridică o sprânceană.

— Tânăra Milone este adevărata problemă. Așa de puternică și cu blestemul legiunii? Și pe deasupra mai are și harul războiului. Trebuie să se facă ceva.

— Se va face, spune Natalia. Dar nu acum. Blestemul legiunii este o oroare. Bănuiala mea este că templul va avea grijă de ea înaintea noastră. Iar asta ne va ajuta pe noi să avem mâinile curate în fața celor din Wolf Spring.

Natalia își apasă cu degetele rădăcina nasului.

— N-o să mai poți face asta prea mult timp, surioară, spune Genevieve.

— Ce anume?

— Să te ascunzi în conacul tău din vârf de munte. În curând, Katharine va locui în turnul de est împreună cu regele-consort, iar tu nu vei mai avea nicio scuză pentru a evita să-ți ocupi locul din consiliu.

— Nu-mi mai aminti.

Natalia mijește ochii, văzând că se apropie un călăreț pe aleea lungă și străjuită de copaci. Un mesager. Vine în goană. Katharine interceptează scrisoarea și rupe repede plicul. Natalia se încordează. Se repede afară din cameră în clipa în care Katharine începe să țipe.

+

Katharine îl bate ușor pe gât pe armăsar. Împreună cu el, pornește în fața lui Nicolas și a lui Pietyr într-o goană veselă prin pădure, iar armăsarul nu ar vrea să se termine. Dar ea strânge ferm căpăstrul, și el e nevoit să se oprească.

— Să intrăm să bem un ceai? îi întreabă ea pe cei doi. Iar mai târziu am putea merge în oraș să cumpărăm sardine ca să-l hrănim pe amărâtul acela de urs al surorii mele.

— Nu îmi place să te văd așa de aproape de bestia aia, spune Pietyr, iar ea dă ochii peste cap.

Când au intrat cu alai în oraș, Pietyr tresărea de fiecare dată când ursul se zbătea în funiile lui.

— Nu e prea fericit să te vadă, Kat, după ce i-ai făcut stăpânei lui.

— Într-adevăr, și eu am crezut asta la început, Pietyr. Dar după aceea i-am dat să mănânce de atâtea ori, încât i-a pierit furia. Acum nu mai pare deloc afectat.

— Poate că acum nu mai e familiar, dacă ea a murit, intervine Nicolas. În orice caz, mie îmi

place să mă uit cum îl hrănești, regină Katharine. Poate o să-l și vânez, la Festivalul Beltane?

Ea zâmbește puțin nervos.

— Poate.

Un zgomot de copite îi face să întrerupă discuția. Se opresc și așteaptă apariția mesagerului.

— Bună ziua, regină Katharine, spune fata cu respirația tăiată din cauza goanei.

Face o plecăciune cât se poate de adâncă, stând în șa.

— Am un mesaj pentru doamna Arron.

— Îl iau eu.

Katharine îi întinde mâna înmănușată, iar mesagerul îi dă scrisoarea. Îi salută, apoi se îndepărtează.

Katharine rupe sigiliul de ceară al Consiliului Negru și desface hârtia. Înăuntru e împăturită o altă hârtie, care cade pe jos. Ea descalecă să o ia, iar Pietyr apucă armăsarul de căpăstru. Când întoarce hârtia pe partea cealaltă, vede sigiliul de ceară albastru cu negru din Rolanth. Sigiliul surorii ei Mirabella.

Katharine citește și apoi începe să țipe.

— Kat!

Pietyr descalecă în grabă.

— Kat, ce e?

Ea mototolește în pumn scrisoarea din Rolanth. Nu îi era adresată ei. Nu era adresată nimănui. Era doar un anunț care fusese găsit la poarta palatului Volroy.

Pietyr îi cuprinde umerii cu brațul, dar ea se împotrivește și țipă atât de tare încât sperie caii, iar noul ei armăsar o ia la fugă spre grajduri. Nicolas se chinuie să-și potolească iapa, cu un aer nedumerit.

— Katharine! o aude ea pe Natalia care venea în fugă din curte. Kat! Te simți bine?

— Câte de-astea au fost? țipă ea.

Se îndreaptă spre Natalia și Genevieve, ținând scrisoarea mototolită în pumnul ridicat.

— Câte? Voi trebuie să fi știut de asta! Când aveți de gând să-mi spuneți?

— Ce să-ți spunem? chițăie Genevieve, în timp ce Natalia ia scrisoarea din mâinile ei și o citește.

— E o provocare, spune Natalia. Mirabella o provoacă pe Katharine la un duel care să aibă loc în marea arenă din Indrid Down.

— Ce? face Pietyr. Când?

— La următoarea lună plină.

Genevieve scoate un geamăt. Adică în mai puțin de două săptămâni.

— Spune aici că sunt peste tot, țipă Katharine. Că sunt lipite pe toate gardurile și pe toate panourile din Indrid Down.

— Cum a reușit să facă asta? întreabă Genevieve cu voce stridentă. Ar fi avut nevoie de o mică armată ca să facă o astfel de cascatorie!

— Înseamnă că a folosit o mică armată, răspunde Natalia.

Katharine scrâșnește din dinți. Recită din memorie provocarea, cu o voce furioasă.

— Un duel. Care să se țină în prima noapte cu lună plină din iulie, pe arena din marea noastră capitală Indrid Down. Toată lumea e așteptată să asiste la încheierea Ascensiunii și la începutul unei noi domnii elementale...!

Katharine se ia cu mâinile de păr și țipă, stricându-și cocul.

— Cine a mai văzut astea?

— Nu avem cum să știm, spune Natalia. Dar, dacă ar fi după mine, aș trimite mesageri în toate părțile. M-aș asigura că toată insula află de această provocare.

— Trebuie să asiste toată lumea la asta? șuieră Genevieve.

Face un gest violent spre iapa lui Pietyr, care se retrăsese puțin mai departe.

— Chiar și caii? Să chem și bucătarii, și cameristele?

— Nu e bine așa.

Katharine începe să se plimbe nervoasă, își roade unghiile și vorbește ca pentru sine.

— Nu așa am plănuț. Nu asta am sperat. Trebuia să o facem de rușine în fața propriului ei oraș. Se răsuțește furioasă pe călcăie și arată spre scrisoare.

— Toată lumea e invitată să asiste. Să asiste! E cumva vreo aluzie la mine, la felul în care am nimicit-o pe sora mea?

— Nu prea vād cum să fie.

Katharine inspiră adânc. Își netezește părul deranjat.

— Mirabella nu va scăpa cu fața curată din asta. Răzgâiata asta va trăi doar atât cât să îi pară rău că a venit în capitală.

— Kat, spune Pietyr cu blândețe, victoria e victorie, fie că e dobândită la Rolanth sau la Indrid Down. Într-un fel, va fi mai bine așa, pentru că vei obține victoria în fața oamenilor care te-au văzut cum crești sub ochii lor. Te vei simți și mai bine când ea va pierde.

Katharine se oprește. Apoi expiră, și umerii celorlalți se mai relaxează puțin.

— Poate ai dreptate. Oricum ar fi, va muri. Aici putem să aranjăm lucrurile așa cum vrem. Și nu va mai trebui să tulburăm ursul cu călătoria.

Smulge biletul din mâna Nataliei și îl rupe în două, zâmbind dulce când vede cum cad pe jos bucățile de hârtie.

— Cu o noapte înainte voi organiza un bal. De bun venit.

— Da, spune Natalia. E o idee bună.

Katharine dă din cap și se uită la ei clipind des. Toți par speriați.

— Natalia, îmi pare tare rău! N-am vrut să izbucnesc așa!

— Nu-i nimic, Kat. Deși trebuie să te controlezi. Ce ți-a venit? Te-ai comportat ca un elemental.

Katharine lasă capul în piept. Face o plecăciune spre ea și se îndreaptă spre casă singură. Dar nu trece mult și Pietyr o ajunge din urmă.

— Un duel, spune el. Katharine. Ce o să faci? Nu pot să cred că templul va permite așa ceva! E mult prea riscant pentru ambele părți.

— Ea își închipuie că poate câștiga, spune Katharine când intră în casă, iar întunericul rece de acolo îi înfioară pielea. Că Zeița e de partea ei.

Întinde mâna spre fructele de beladonă din bolul de aur așezat pe o măsuță și mănâncă un pumn de boabe.

— Poate să învingă, o avertizează Pietyr. Pe arenă, în aer liber, ar fi în avantaj.

— Nu va fi în avantaj.

— Katharine! Ai mâncat destule fructe.

O apucă de braț, dar ea se smucește și mănâncă mai departe; zeama otrăvită i se scurge pe bărbie.

— Kat, o să ți se facă rău!

Katharine începe să râdă.

— Și dacă Mirabella are dreptate? o întreabă el. Dacă Zeița e de partea ei?

Katharine se întoarce spre el, rânjind cu dinții mânjiți de otravă, și o clipă i se întunecă vederea, fața lui dispare și în ochi îi apare întunericul fără fund al Domeniului Breccia.

— Nu contează. Ele sunt de partea mea.

Rolanth

Biletelul scris caligrafic de Bree cu cerneală neagră, în care se anunța provocarea lui Katharine la duel pe arena din Indrid Down, ieșise perfect. Avea semnătura Mirabellei și fusese multiplicat la tipografie. Dar a avut grijă ca originalul să fie lipit pe porțile palatului Volroy.

— Le-ai împrăștiat peste tot? o întreabă Mirabella.

— Peste tot, răspunde Bree. De aici până în Bastian City și chiar până la nord-vest de Sunpool.

— Și la Wolf Spring?

— Normal.

— Bine, spune Mirabella. Mi-ar plăcea să fie de față și familia lui Arsinoe, să asiste la căderea toxicei.

Râde încetișor.

— Te-ai înveselit?

— Numai când mă gândesc ce față o să facă regina Katharine când va citi asta, spune Mirabella, dar zâmbetul ei nu durează mult.

E foarte simplu să se gândească la uciderea lui Katharine când e furioasă. Dar când furia dispare... nu trebuie să o lase să dispară.

Lângă ele, Elizabeth își freacă ciotul de la brațul stâng.

— Te simți bine, Elizabeth? o întreabă Mirabella. Încă te doare?

— Nu prea des, răspunde ea.

Se uită în jos, la pielea întinsă pe os. Cicatricile cusăturilor s-au mai vindecat, și acum au căpătat o nuanță roz-închis.

— Mă gândeam doar la brățările tatuate. Mi se pare ciudat să stea pe un asemenea ciot oribil.

Întoarce încheietura mâinii, învârtind singura ei brățară, făcută din panglică și mărgelă. În curând i se va face ritualul și îi vor tatua liniile negre pe piele, și atunci va fi preoteasă și va aparține pentru totdeauna templului.

— Brațul tău nu e oribil, spune Bree cu hotărâre. Oribil e ce ți-au făcut ele.

— Când vor să țină ceremonia? o întreabă Mirabella.

— Imediat ce-mi dau acordul. A trecut de mult termenul. Am fost inițiată aproape trei ani.

— Și vrei s-o faci? o întreabă Bree. N-ar trebui. Poți să arunci robele astea și să rămâi cu noi. Întotdeauna vei fi bine primită în casa Westwood.

Vocea lui Bree e puternică. Hotărâtă. Nu pricepe de ce Elizabeth mai rămâne la templu după ceea ce i-au făcut. Bree n-ar putea să fie așa de supusă ca ea.

— Nu m-am hotărât, spune Elizabeth. Nu m-ar deranja să rămân în continuare inițiată. Poate chiar câțiva ani. Poate pentru totdeauna. Așa aș putea să-l păstrez pe Pepper și aș putea să mă decid dacă rămân sau plec.

Mirabella privește escorta lor de preotese cu robe albe. S-au îndepărtat puțin de ele, dar e convinsă că ascultă ce vorbesc. O strânge ușor de umăr pe Elizabeth.

— O să ne spui și nouă? Ca să venim?

Elizabeth dă din cap, iar Mirabella le sărută pe prietenele ei pe obraji, înainte de a se despărți de ele pentru a se duce la Luca.

O găsește pe Marea Preoteasă în apartamentele ei de la etaj, încercând să șteargă ceaiul pe care îl vărsase pe una dintre pernele ei de mătase.

— Poate ar trebui un prosop? sugerează Mirabella, iar Luca tresare.

— Mira, m-ai speriat.

Ia în mână perna udă și o privește cu părere de rău, apoi o aruncă lângă birou, așa murdară.

— Abia a plecat Rho.

— Oh!

Mirabella ridică din sprâncene, incapabilă să mimeze dezamăgirea.

— Iar urziți planuri?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Cum să nu știi? Am auzit și eu ce se șoptea despre Beltane. Ideea ta, să le sacrifici în foc pe surorile mele, ca să mă faci Regină cu Mâini Albe.

Face o pauză și se uită cum Luca încearcă să pară indiferentă.

— Preotesele tale uită că am urechi. Sunt din ce în ce mai neatente când vorbesc. Dar după toată urzeala asta, nu-mi vine să cred că nu ești de acord cu duelul.

— Dacă sunt sau nu de acord, nu contează. Ai anunțat deja asta în fața orașului.

— Crezi că ar fi trebuit s-o las să vină la Rolanth?

— Cel puțin am fi avut avantajul că te-ar fi atacat aici, acasă la tine, într-un loc care nu îi e familiar și unde nu s-ar fi simțit așa de sigură.

— Da, spune Mirabella. Și ce avantaj a avut Arsinoe în situația asta? Katharine a vrut să vină aici. A vrut să mă ucidă în Rolanth. Să mă umilească în fața oamenilor mei. În pădurile din Wolf Spring n-am fost nicio clipă ținută pentru ea! De la început a fost Arsinoe. Dintotdeauna Arsinoe a fost ținta.

Luca o studiază pe sub gluga ei albă.

— Poate ne-am ratat șansa, spune ea. Odinioară erai regina aleasă. Acum nu mai e nimic sigur. Acum destinul s-a întors împotriva noastră.

— Un duel în arenă mă favorizează, insistă Mirabella. Reginele elementale s-au descurcat bine și în alte împrejurări...

Luca se întoarce din nou spre ceaiul ei și își toarnă în ceașca pe care o vărsase. Când bea, picături de ceai i se scurg pe robă.

— Simt aici mâna Zeiței, Luca. Trebuie să mă crezi.

— Mâna ei, se poate, spune încet Marea Preoteasă. Dar Zeița nu e întotdeauna bună, Mira. Nu putem cunoaște dorința ei. Nici măcar în clipele în care m-am simțit atât de aproape de ea. Când mi s-a părut că încep să-i înțeleg planurile.

Face un gest cu mâna tremurândă.

— Acum pare totul limpede, și în clipa următoare nu mai e limpede nimic.

— Și atunci cum putem să ne dăm seama dacă facem ce trebuie?

— Nu putem. Ne străduim, știind că nu avem încotro, și că în final se va face după voia ei.

Black Cottage

Willa trece pe lângă Arsinoe în drum spre bucătărie.

— În seara asta, plăcintă cu rață și ceapă.

Ridică o ceapă mică și galbenă și o lovește ușor cu ea pe Arsinoe sub bărbie.

— Mmm! face Arsinoe, nu prea convinsă. Era cumva... una dintre mâncărurile mele preferate?

— Nu-ți mai aduci aminte?

— Nu.

Arsinoe se duce după ea, trecând prin sufragerie, și se uită la tablouri și la mobile. Probabil că nu s-au schimbat prea multe, dar nu i se pare nimic cunoscut.

— Mirabella își amintește totul. Dacă ar fi fost aici, găsculița aia sentimentală acum ar fi îmbrățișat fotoliul acela.

— Chiar și când era mică, Mirabella avea prea multă demnitate ca să îmbrățișeze un fotoliu. Spre deosebire de tine. Cum te mai simți?

Arsinoe intră după ea în bucătărie și își rotește puțin umărul. Rana provocată de săgeată s-a închis. Nu peste mult timp va fi acolo doar o cicatrice proaspătă și adâncă. Simte cum se formează un nou punct mort pe spatele ei, la fel ca acelea de pe față. Altă rană, altă desfigurare.

— Mă simt bine.

— Bine. Atunci poți să pleci.

Willa apucă un castron în care pregătise în dimineața aceea aluatul, iar Arsinoe pufnește.

— Întotdeauna ai fost așa de drăgăstoasă? Sau ne agățai înfășate de ușă?

Willa se strâmbă.

— În șapte sute de ani nu am înfășat nicio regină.

Apoi se oprește din frământat și se uită atent la ea.

— Nu că vreau eu să pleci. Dar dacă cei din Consiliul Negru află că ești aici, o să-mi pună bătrâna piele pe băț, și lui Caragh la fel.

— Nu pentru mult timp, spune Arsinoe. După ce Mirabella va fi încoronată și familia Westwood va intra în consiliu în locul familiei Arron, totul se va schimba. S-ar putea s-o lase și pe Caragh să plece.

— S-ar putea.

Willa strânge buzele, dar nu prea reușește să-și ascundă zâmbetul.

Arsinoe lasă capul pe umăr.

— Asta ai vrut să se întâmple? De ce ai făcut-o? De ce ne-ai schimbat între noi când eram mici?

Bătrâna trănțește aluatul pe masă și presară peste el făină.

— Ce te face să crezi că *eu* v-am schimbat?

— Cine altcineva?

— Cine mai era aici? o întreabă Willa. Regina. Mama voastră. Eu eram o simplă moașă, iar moașa face ce i se spune.

— Dar ea de ce ar fi făcut asta?

— Ai fi vrut să n-o facă?

Willa se uită la Arsinoe cu o privire intensă.

— Și, oricum, nu a spus. Din câte am înțeles, cei din familia Arron nu erau oameni prea blânzi. Iar când era la domnie, nu cred că i-a plăcut ce a văzut la consiliul toxicilor. Pe urmă, ea a văzut că Mirabella este regina viitoare, iar regina știe întotdeauna ce are. Așa că nu avea prea mare importanță dacă le sabota pe celelalte două.

— Le sabota pe celelalte două, repetă Arsinoe, și se strâmbă, mucalit.

— Regina Camille era o fată drăgălașă. Dar singura persoană pe care a iubit-o era regele ei consort. A fost bucuroasă că pleacă. A fost bucuroasă să-și încheie misiunea.

— Hm! face Arsinoe. Asta ar trebui să mă doară. Dar nu mă doare.

— Nu te doare pentru că ești o regină. Nu ești ca orice mamă sau ca orice fiică. Nu ești ca alte persoane.

Arsinoe ia un cuțit și începe să taie ceapa. I se făcuse foame, văzând-o pe Willa frământând aluatul.

— Și deci a plecat? o întreabă Arsinoe. Cu regele ei consort, să trăiască fericiți altundeva decât pe insulă?

— De unde să știu? Probabil. Ea asta a vrut. Dar se spune că reginele slabe nu trăiesc prea mult după nașterea tripleților. Viața unei regine e glorioasă și scurtă. Chiar dacă moare în Anul Ascensiunii. Așa stau lucrurile. Ne place sau nu, asta nu se va schimba.

— Reginele slabe, spune Arsinoe, înfigând cuțitul într-o ciupercă. Dar Mirabella va fi o regină care va domni până la cincizeci de ani. O să facă tripleții, apoi va pleca și când va muri va fi bătrână și maiestuoasă.

+

— Mă striviți între fundurile voastre, bombăne Caragh, și îl lovește ușor pe crupă pe calul murg cu care veniseră Joseph și Madrigal.

Acesta trebuia să împartă aceeași boxă cu calul lor, în micul grajd, și înghesuiala îi făcea agitați.

— Înainte îți foloseai harul, nu mâinile. Sau l-ai pierdut, fiindcă ai stat prea mult aici?

Caragh își încleștează fălcile și se uită în sus, la sora ei frumușică.

— Nu mi-am folosit niciodată harul pentru ceva așa de frivol cum e curățarea unei boxe.

Deschide poarta și iese, își reazemă grebla de perete, apoi se duce la iesle. Pune o găleată de grăunțe în fața calului negru și apoi îl bate ușor pe nas.

— Frivol, spune Madrigal.

Își suge obrazii, cu o expresie indignată.

— Nu, presupun că nu ai face asta. Frivolitatea este strict domeniul meu, nu?

— Nu am spus asta.

— Sigur că nu ai spus. Niciodată nu spui ceea ce crezi.

Caragh își încleștează fălcile. Întoarce capul spre calul negru și îi simte mirosul suflării, în timp ce mănâncă.

— N-am mai văzut un cal așa frumos de mult. Dar caii cu care ați venit i-ați închiriat de la Addie Lane? Nu arată rău deloc.

Madrigal își pune mâinile în șolduri. Bate din picior. Nu era nici de o săptămână la Black Cottage și deja o iritase la culme pe Caragh.

— Ce vrei, Madrigal?

— Vreau să am grijă de fata mea.

— Nu la asta m-am referit. Mă refer la momentul acesta. Vrei să-mi spui ceva?

Privirea îi alunecă spre pânțele lui Madrigal.

— Altceva decât că ești însărcinată, pentru că asta am observat deja.

Madrigal se uită spre talia ei. Sarcina nu e prea înaintată, dar talia i s-a îngroșat destul ca sora ei să își dea seama.

— Jules cred că se bucură că o să fie sora mai mare, continuă Caragh. Sunt foarte mândră s-o văd așa de puternică și de fericită. Iar Joseph... seamănă așa de mult cu Matthew. În prima clipă am fost gata să alerg la el să-i sar în brațe.

Madrigal înghite în sec. Murmură ceva printre buze.

— Maddie, vorbește mai tare.

— Nu-mi spune Maddie, se răstește ea.

Dar e ceva ce vrea să-i spună. Ceva neplăcut, judecând după felul în care stă acolo și desenează cu piciorul linii în praf.

— Copilul, spune ea. Este al lui Matthew.

Degetele lui Caragh se încleștează pe ușa grajdului. Toți caii se opresc din mâncat și se uită la ea, inclusiv catârul brun și arțăgos al lui Willa. Matthew. Matthew al ei. Dar nu mai e al ei.

— Voiam doar să-ți spun, zice Madrigal cu voce tremurătoare. N-am vrut să auzi asta de la Jules sau de la Joseph.

Se apropie cu pași ușori și șovăitori prin praf și prin paie.

— Caragh?

— Ce e?

— Spune ceva.

— Ce ai vrea să spun? Că am așteptat aici ca o proastă, deși știam că nu are rost? Că acolo lucrurile se schimbă, dar aici nu? Nu e nevoie să-ți spun asta. Când o să plec de aici o să fiu bătrână și cocoșată ca Willa. Și nu ai nevoie să-ți dau eu binecuvântare să trăiești tu viața în locul meu.

— Dar nu asta fac, spune Madrigal, în timp ce ogarul brun al lui Caragh începe să urle.

— Taci! Dacă urlă, înseamnă că vine cineva. Iar dacă vine cineva, înseamnă că trebuie să te ascunzi.

+

Bătrânul se apropie încet de Black Cottage, cu carul lui tras de ponei. Asta e bine, pentru că Arsinoe are timp destul să se instaleze confortabil în ascunzătoare, lângă fereastră. Trage cu ochiul pe geam și îi vede pe Jules și pe Joseph ascunzându-se repede în grajd. Cine știe unde o fi Madrigal.

Când bătrânul Worcester ajunge în fața casei, Willa îl ajută să descarce sacii de grâu, butoiășele cu vin și trei-patru colete. Stau de vorbă o veșnicie, după cum i se pare lui Arsinoe, apoi bătrânul își întoarce, în sfârșit, carul și pleacă. O mare parte din discuție se purtase în jurul unei scrisori pe care

el i-o dăduse bătrânei Willa. Aceasta stă în mijlocul mărfurilor și citește scrisoarea, iar și iar, până când Arsinoe își pierde răbdarea. Se ridică în picioare și sare pe geam.

— Willa? Ce e aia?

—

Willa intră în casă cu scrisoarea. Ceilalți ies din grajd precum veverițele din culcuș.

Arsinoe ia scrisoarea și o citește.

— Ce este? întreabă Jules, venind înăuntru.

— Un anunț, spune Arsinoe. Mirabella o provoacă pe Katharine la duel.

— Oare e înțelept? se întreabă Madrigal. O vânătoare e riscantă, dar un duel e și mai riscant. O demonstrație de atacuri frontale. Ar putea să moară amândouă.

— Zeița nu va permite ca amândouă să moară, spune Willa.

— De unde știi? o întreabă Joseph.

— Pentru că în lunga noastră istorie, nu a permis niciodată moartea tuturor reginelor. Și eu știu bine asta. Jumătate din volumele care sunt în biblioteca de aici sunt cărți de istorie a reginelor.

— Dar nu ar muri *toate* reginele, spune Jules. Dacă ar muri în duel și Mirabella, și Katharine, Arsinoe ar rămâne în viață.

Toți ochii se îndreaptă spre ea, și Arsinoe face un pas înapoi.

— Poate acesta e planul, spune Jules. Planul Zeiței.

Dar Willa respinge ideea cu un gest.

— Nu. Mirabella va fi regina încoronată. Regina Camille știa. Toată insula știa asta până de curând. Arsinoe a primit în dar viața, o viață secretă, de fugar. Atâta tot.

— Tu nu știi de câte ori a salvat-o, spune Joseph. A readus-o la viață. Doar ca să trăiască o viață de fugar? Nu pot să cred.

Arsinoe se strâmbă. Au înnebunit cu toții, de se uită așa la ea. Cu ochii cât farfuria și de două ori mai strălucitori decât ea.

Se uită peste capetele lor, la o tapiserie agățată de perete. E înfățișată acolo Vânătoarea Cerbilor, ritualul pe care îl susțin pețitorii la Festivalul Beltane, în Anul Încoronării. Sunt ilustrați tineri cu dinții înțeleștați și cu pumnale strălucitoare. Unul zace inert în prim-plan, iar cerbul vânat de tineri stă în genunchi. E așa de mult sânge, încât e de mirare că tapiserul a avut atâta fir roșu. Iar tânărul acela căzut ar putea fi Billy, sângărând de moarte pe sacrul pământ din Innisful.

— Tradițiile astea crude, spune ea încet.

— Arsinoe? întreabă Madrigal.

Mult timp visase o șansă ca asta. Să fugă. Să dispară. Dar întotdeauna zeița o mutase ca pe o piesă de șah și o adusese acolo unde voia ea. I-a dat-o chiar și pe Jules, pe Jules, care purta blestemul legiunii, pe Jules, despre care Luke spusese mereu că e lângă ea cu un scop. Dar care era scopul? Să îi câștige libertatea? Sau să îi câștige coroana?

Indiferent cum ar fi, Arsinoe a obosit să se mai gândească la asta. Înghite cu dificultate, simțindu-și toate cicatricile, de pe față până la coaste. De acum încolo, va face ce vrea ea.

— Trebuie să ne ducem la Indrid Down, spune ea.

— Da, spune Jules, plesnindu-și palmele. Mirabella și Katharine vor da ultimul lor spectacol, iar după ce vor cădea, tu vei fi acolo, așteptând.

— Nu, Jules. Willa are dreptate. Mirabella este regina aleasă. Iar eu cred că am fost cruțată ca să o pot ajuta.

O apucă pe Jules de umeri, mototolind în pumn hârtia prin care se anunța duelul.

— O să mă duc în capitală și o s-o ajut pe Mirabella să o doboare pe regina toxică.

Duelul Reginelor

Rolanth

Trăsurile din alaiul Mirabellei sunt decorate cu argint și pene negre. Stema albastră a elementalilor flutură pe steagurile negre ale reginei. Și sunt și trăsurile albe, trăsurile albe, trase de cai albi, pline de preotese, astfel încât toți cei din Indrid Down vor ști că templul e de partea ei.

— Sigur nu vrei să pleci pe mare? o întreabă Sara în timp ce îi pune în cufăr ultimele lucruri. Ar fi mai sigur.

— Ea ar fi intrat cu alai în orașul meu, spune Mirabella. Așa că voi intra și eu cu alai în orașul ei. Sara îi arată o rochie.

— Asta e bună pentru bal?

Mirabella abia dacă îi aruncă o privire. E o rochie lucioasă de satin, cu corsetul strâns și bretele late.

— E bună.

Se întoarce și se uită prin cameră. Camera din casa Westwood, care a fost a ei de când fusese adusă de la Black Cottage. Nu a rămas goală; nu a luat prea multe lucruri cu ea. Dar tot i se pare pustie, și are impresia că, dacă ar vorbi, s-ar stârni ecouri.

— Și bijuterii?

— Orice în afară de perle negre, spune ea. Am auzit că lui Katharine îi plac perlele negre, și nu vreau să arătăm la fel.

— Ar fi imposibil să arătați vreodată la fel, spune Billy.

Mirabella și Sara se întorc. Billy stă în cadrul ușii. Sara ridică o sprânceană, văzându-i cămașa purpurie. În capitală nu trebuie să poarte așa ceva, arătând că încă mai ține doliu după o regină moartă, când e logodit cu Mirabella. Dar nimeni n-o să-i spună să și-o scoată. Și purpuriul acela ar putea să le aducă simpatie din partea naturaliștilor.

Sara face o plecăciune și iese, ca să îi lase singuri.

— Cât va mai ține doliul? o întreabă Billy.

— Nu prea mult, răspunde Mirabella.

În curând lumânările și culoarea purpurie nu se vor mai vedea. Rugăciunile pentru Arsinoe din altar vor înceta. Despre reginele dispărute nu se mai vorbește după Anul Ascensiunii. În palatul Volroy nu există nicio sală în care să se găsească portretele lor. Nici măcar numele lor nu și-l mai amintește cineva.

— Ești gata? îl întreabă ea. Ai ținută de bal?

— Am. Deși nici nu-mi vine să cred că o să dansăm și o să petrecem cu o seară înainte ca tu s-o ucizi.

— Balul nu e altceva decât încercarea lui Katharine de a-și recăpăta controlul. Eu am propus un duel, așa că ea propune un bal. E destul de limpede. Și n-o va ajuta cu nimic.

Billy îi întinde o cutie lungă, dreptunghiulară.

— Ți-am adus ceva.

O deschide și scoate de acolo un colier scurt, din pietre negre și ovale, cu montură de argint. Pietrele strălucesc când el le ridică în lumină, iar Mirabella se întreabă de când le are, și dacă nu cumva erau pentru altcineva. Dar nu va strica momentul acesta, întrebându-l.

— Uite, spune el, și Mirabella își ridică părul, ca să îi pună colierul la gât.

— Sunt frumoase.

— Mult mai frumoase decât bijuteriile toxicei, spune el. Pot s-o îmbrace cât de frumos vor ei pe vrăjitoarea aia mică. Tot un monstru e.

— Nu pronunța cuvântul acesta, îl avertizează Mirabella. Noi nu spunem niciodată „vrăjitoare”.

Indiferent ce simțim noi față de Katharine, va trebui să fii prudent în capitală. Vreau să fii un rege-consort iubit de popor.

Billy scrâșnește din dinți.

— Desigur. Dar ce a făcut ea...

— Știu.

— O urăsc. Tu n-o urăști? A luat-o de lângă mine. De lângă noi.

Mâna lui Billy rămăsese pe umărul ei după ce îi pusese colierul, iar Mirabella o acoperă cu mâna ei.

— Am întâlnit-o pe Katharine înainte de Beltane, spune el. Tatăl meu voia să mă întâlnesc cu toate reginele înaintea celorlalți pețitori.

— La mine nu ai venit.

— O alesesem deja pe Arsinoe. Dar e ceva foarte ciudat. Când m-am întâlnit cu Katharine, mi s-a părut foarte drăguță. De-a dreptul inofensivă. Chiar mi s-a făcut milă de ea. Fata aceea nu seamăna deloc cu cea pe care am văzut-o la Wolf Spring. Dar presupun că atunci am văzut doar ce a vrut ea să văd.

— Probabil, spune Mirabella. Billy, înainte de a pleca, aș vrea să trimiți o scrisoare care să ajungă în capitală înaintea noastră.

— O scrisoare? Și ce să spun în ea?

— Să spui că vei fi regele meu consort și că nu o vei curta pe Katharine. Exprimă-te cum vrei tu. Dar vreau să mai dau o lovitură orgoliului ei înainte să ajungem la bal.

Indrid Down

Natalia și Genevieve înaintează cu pași repezi pe străzile aglomerate din capitală, după ce au supravegheat pregătirile făcute la arenă: gradenele reparate, scaune noi, un strat nou de vopsea pe balustradă și terenul mare de competiție acoperit cu iarbă lungă și rezistentă, curățată de toate pietricelele. De mult timp arena aceea nu mai fusese folosită pentru altceva decât bălciuri și carnavaluri. De mult timp pe insulă nu se mai văzuse un duel, sau de când vreo regină cu harul războiului venea să vadă un sport violent.

— Hotelurile nu vor avea destule camere, bombăne Genevieve. Vor fi instalate corturi pe marginea drumurilor. Oamenii vor dormi pe stradă.

— Doar pentru câteva zile. Dar cât vor sta aici, vor cheltui niște bani.

Peste tot în piața mare de pe High Street vitrinele magazinelor sunt pline de mărfuri proaspete. Toate aleile din spatele magazinelor sunt încărcate de care cu rațe aurii, afumate și lăzi de fructe ce urmează să fie descărcate. Comercianții non-toxici au ocazia să arate ce pot, și încă din zori se duc pe docurile din portul Bardon, unde se luptă cu comercianții toxici să pună mâna pe peștele proaspăt, înainte ca aceștia să-l otrăvească cu măselariță sau cu mătrăgună.

— Vor cheltui bani și vor face bani, spune Genevieve. Negustorii elementali își vor instala tarabe la care să-și vândă tablourile, țesăturile și bijuteriile lor de sticlă.

Natalia o privește în tăcere pe sora ei care bombăne nemulțumită. După terminarea duelului, Genevieve va etala cu siguranță una-două bijuterii elementale și vreo eșarfă nouă de mătase. Toată lumea știe că cele mai frumoase eșarfe se fac la Rolanth.

— N-am putea să ne oprim să mâncăm ceva? întreabă ea, întinzându-și gâtul spre magazinul ei preferat de brânzeturi.

— O să luăm ceaiul la Highbern. Dacă tot ne ducem acolo să finalizăm pregătirile pentru bal.

Natalia face un pas mare, peste un șanț și o trage de mânecă să se grăbească.

— Zâmbește. Nu trebuie să ne vadă lumea încruntate și tulburate.

— Dar suntem tulburate, spune Genevieve, destinzându-și fața. Duelul e un dezastru. Vor sta față

în față, închise acolo până când va muri una dintre ele. O să fie exact ca atunci când Anul Ascensiunii se încheie cu reginele închise în turnul de est. Adică exact ce am vrut noi să nu se întâmple!

— Ei bine, poate nici nu trebuia. Kat nu mai e regina slabă de altădată. Nu știu ce s-a întâmplat, dar acum parcă s-a trezit.

— Ba știi ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu vrei să-mi spui. Știi ce s-a întâmplat atunci, după ce a dispărut de la Beltane. Trebuie să știi.

— Nu știu.

— E așa de ciudată acum.

Ochii lui Genevieve se îngustează.

— Cu pumnalele alea pe care le aruncă și cu râsul acela nebunesc pe care îl are uneori. Mănâncă atâtea otrăvuri... și, efectiv, ai impresia că îi place să i se facă rău!

— Nu vorbi așa despre ea. Kat nu e ciudată.

— Nu e nici fiica ta, e o regină. Așa că nu-i mai spune „Kat”.

Natalia se oprește brusc, cu pumnii încheștați. Dacă nu ar fi fost pe strada aceea aglomerată, i-ar fi dat o palmă peste față.

Genevieve își drege glasul și lasă ochii în jos.

— Iartă-mă. E din pricina tensiunii cu duelul.

Natalia își reia mersul. Nu sunt departe de Highbern. Deja se văd steagurile fluturând deasupra clădirilor din fața lui.

— Nu-ți mai face atâtea griji, Genevieve, spune Natalia încet. Katharine a avut inteligența să ne dea ocazia să organizăm un bal. Măine-seară, Mirabella va fi aici, printre lume multă și mâncare, iar la sfârșitul balului nu va mai reprezenta o amenințare pentru duel.

— Ai de gând s-o otrăvești? o întreabă Genevieve, grăbind pasul după ea.

— Nu mortal. Doar s-o slăbesc, astfel încât lui Katharine să-i fie mai ușor în arenă. O s-o ucidă după bunul ei plac, în fața tuturor insularilor.

— Dar cum vei face asta? Știi că ai mare dexteritate în mâini, dar nu ne vor permite să ne apropiem. N-o să poți ajunge până la ea.

— Nici nu am nevoie, spune Natalia. De ce crezi că am păstrat alianța cu Chatworth atâta timp? De ce crezi că s-a strecurat în casa Westwood?

Își trage ușor umerii spre spate.

— El o va face.

— Nu poți să încredințezi o astfel de misiune unui continental! Și dacă bătrâna Luca l-a atras de partea ei?

— Imposibil. Templul nu are atâția bani. Mirabella își închipuie că va da atacul în capitală ca o furtună. Dar după ce am să intervin eu, nu va fi capabilă să producă nici măcar o ploaie.

Hotelul Highbern

Hotelul Highbern este o clădire impunătoare, mai mare și mai frumoasă decât toate clădirile din Rolanth. Plafoanele lui sunt foarte înalte, cu pătrate negre și aurii. Coloanele din sălile de bal sunt aurite, iar candelabrul este mai mare decât toate candelabrele pe care le văzuse până atunci Mirabella. În camerele lor găsesc paturi masive, cu saltele de puf și cuverturi brodate cu fir roșu și auriu.

— Ce loc plăcut! meditează Mirabella. Dacă nu aș fi venit aici să ucid sau să fiu ucisă.

Se așază pe un scaun de lângă fereastră și privește acoperișurile caselor. Indrid Down este un oraș foarte frumos, iar mirosurile rele, specifice unui oraș aglomerat, nu ajung până sus, așa că briza e proaspătă și caldă. Highbern se află situat chiar vizavi de turnul vestic al palatului Volroy, separat

numai de o stradă largă și o curte lungă, înconjurată de gard viu și plină de tufe de trandafiri și de liliac. În apropierea fortăreței, Mirabella distinge silueta unei cuști, aproape ascunsă de arbuști ornamentali. Înăuntru se zărește un morman imens de blană brună, nemișcată. Ursul lui Arsinoe. Până la urmă reușise să supraviețuiască și acum era toxicul surorii lor toxice. Ei, se va rezolva și asta, după ce Katharine va muri. Cu toate că Mirabella nu știe prea bine ce va face cu uriașul familiar.

Cineva bate la ușa dintre camera ei și sufragerie, iar ea își întoarce privirea de la fereastră.

— Mirabella, vino să te întremezi puțin! spune Billy, și vocea lui se aude înăbușit prin lemnul ușii. Am adus un platou de mâncare pe care, practic, nu a fost nevoie să o gătesc.

E de-a dreptul uimitor că n-a reușit să învețe să gătească mai bine. Chiar deloc.

Mirabella se duce la el în sufragerie, unde Billy tăia o felie de pâine și o unsese cu unt. Mai adusese compot de mere și o bucată de brânză cu mușegai albastru.

— Mi-e dor de șorțul tău, spune ea, și el râde.

Câteva clipe mănâncă amândoi în tăcere. La etaj e liniște, dar probabil jos e agitație mare, pentru că lumea se pregătește pentru balul de mâine-seară. Sara, Bree și Elizabeth sunt acolo, la fel Luca și stolul ei de preotese, care stau cu ochii pe toate mișcările făcute de clanul Arron.

— Ai văzut ursul? îl întreabă Mirabella cu glas scăzut.

— Îl cheamă Braddock, răspunde Billy, cu voce gravă. Și da, l-am văzut. Am traversat curtea și i-am dus câteva nuci glazurate pe care le-am cumpărat de la un negustor ambulant.

— Nu a încercat nimeni să te oprească?

— Nu au nici măcar gard în jurul cuștii. Presupun că nu-și închipuie că va fi cineva atât de idiot încât să bage mâna printre gratii. Poate că nici eu n-ar fi trebuit s-o fac.

— Nu fi caraghios. E tot familiarul ei, chiar dacă ea s-a dus. Își amintește de cei pe care ea i-a iubit.

Bucata de pâine pe care o ține Billy în mână rămâne la jumătatea drumului dinspre farfurie spre gură.

— O să-i dai drumul după ce se termină? întreabă el. În pădurile din Innisfuil, acolo unde l-a găsit?

— Asta și-ar fi dorit?

— Nu știu. Cred că da. Sau poate ar fi vrut să i-l dea lui Jules.

Billy își trece mâna apăsând peste față.

Mirabella inspiră adânc și se uită prin cameră. Este liniștită și elegantă, iar geamurile închise obturează zgomotele străzii și ale preoteselor înarmate care fac de pază pe holuri, câte două.

— În curând se va termina, spune ea. O noapte nedormită. Apoi balul. Și apoi duelul.

— Și apoi ești regină, spune Billy.

Mirabella nu mai spune nimic. Până acum, totul fusese grabă și determinare. Mobilizarea rapidă a preoteselor și a familiei Westwood și căutarea de modalități prin care s-o irite pe Katharine. Dar acum e aici, la numai câteva ore de împlinirea destinului, și siguranța ei începe să se clatine. Ce spunea Luca despre voia Zeiței? Că acum pare clară, iar în clipa următoare nu mai e nimic clar.

— Mirabella? Te simți bine?

— Nu chiar, spune ea.

— Poftim?

— După duel, voi fi regina prezumtivă. Oficial nu voi fi încoronată decât la primăvară, de Beltane. Deci mai ai de așteptat o toamnă și o iarnă lungă până să ajungi rege.

Billy își șterge buzele cu un șervet. Ar fi preferat să fie și mai mult. Până la încoronare, e posibil să înceapă să regrete înțelegerea pe care au făcut-o.

— Suntem prieteni, nu-i așa, Billy? Iar prietenia este o fundație solidă într-o căsnicie.

Șovăind, Billy întinde mâna peste masă, cu palma în sus. La fel de șovăitor, ea își pune mâna în

palma lui.

Nu simte nicio scânteie. Niciun fel de accelerare a pulsului. Când privește în ochii lui, nu e ca atunci când privește în ochii lui Joseph. Îi strânge mâna.

— Dar eu nu sunt ea, spune ea și oftează. Nu sunt Arsinoe, iar dacă la Beltane nu vei dori să iei parte la Vânătoarea Cerbilor și nu vei dori să fii rege...

El îi scutură ușor mâna.

— Nu te mai gândi acum la asta. E timp destul. Doar că. Nu credeam că se va mai organiza vânătoarea. Odată ce am anunțat că vom fi împreună.

— Va fi doar o formalitate. E posibil ca Nicolas Martell să vrea totuși să participe, să încerce să te ucidă ca să ajungă la coroană. Dar vom avea acolo preotese care te vor proteja.

— Ei, atunci e bine, spune el sarcastic.

Se întoarce spre fereastră.

— Ce se aude?

Se apropie amândoi de fereastră și privesc în jos. S-a adunat acolo o mare de oameni, atât de mulți încât blochează strada dintre Highbern și Volroy, iar strigătele vin de la oamenii de pe stradă și de la căruțașii care încearcă să-și facă loc printre ei. Cei din mijlocul străzii se uită în sus, spre etajul la care se află ea. O blestemă. Îi strigă să se întoarcă la Rolanth.

— Mira, spune Billy. Zâmbești.

— Da?

Privește în jos și începe să râdă.

— Dacă o asculți pe Luca, toată insula e sătulă de toxici și eu sunt salvarea așteptată de toți. Ce poveste!

— Pentru unii, așa e. Pentru mulți.

Își folosește harul. Sub ei, fețele oamenilor din mulțime se întunecă din cauza norilor care se adună peste hotel. Nu mai țipă nimeni. Ea aruncă niște fulgere prin aer, iar oamenii își feresc capetele și se țin unii de alții.

— Ce faci? Întreabă Billy.

— Nimic, răspunde ea. Vreau doar să fiu sigură că sunt conștienți că e aici regina elementală.

Conacul Greavesdrake

Pietyr se uită pe fereastră cu o privire plină de ostilitate, văzându-l pe Nicolas care trage cu arcul, de data asta călare. De fiecare dată când Nicolas trece în galop prin fața geamului, Katharine vede cum Pietyr îi dorește să cadă de pe cal. Și de fiecare dată când Nicolas trage, ea tresare, așteptându-se ca săgeata lui să treacă prin fereastră și să se înfigă în pieptul lui Pietyr.

— E ceva în neregulă cu el, Katharine, spune Pietyr. Nu pentru că e un continental.

— Pietyr! Pleacă de acolo!

— Ar trebui să scapi de el. Oricum, nu va fi niciodată regele tău consort; știi că Natalia vrea să-l alege pe tânărul Chatworth.

Katharine se strâmbă. Chatworth este acum cu Mirabella. Înainte fusese cu Arsinoe.

— Nu știu ce e în capul ei, spune Katharine. Cum ar fi să-l accept pe pețitorul surorilor mele? Și pe urmă, nici nu-mi place.

— Dar Nicolas îți place?

Și, când vede că ea nu răspunde:

— E absurd. Nu are cum să-ți placă Nicolas.

La început fusese amuzant să-l facă gelos pe Pietyr. Să-l facă să sufere. La urma urmei, și-o făcuse cu mâna lui. Dar gluma s-a îngroșat. E furios pe Nicolas, iar răceala acestuia o îngrijorează. În clipa în care va avea oarecare putere, va căuta să-i facă rău lui Pietyr, să-l umilească sau să-l

ucidă, nu știe prea bine, dar își dă seama că ar fi în stare de amândouă.

Acum sunt în sala de biliard, dar niciunul nu e atent la joc. Katharine lovește cu tacul și ascultă pocnetul bilelor, dar nu se uită unde ajung. Se uită la Pietyr, care stă îmbufnat. Chiar și îmbufnat e frumos.

— Nu îmi plac ideile pe care ți le bagă în cap. Te îndeamnă să fii necugetată!

Pietyr se desprinde de fereastră, ia tacul și îl înfinge furios în buzunarul mesei.

— Poate pe tine ar trebui să te trimit de aici, șoptește ea.

El doar se strâmbă și își încrucișează brațele la piept, ca și cum ea n-ar putea să vorbească serios.

— Nicolas e mult mai potrivit pentru mine acum, din mai multe puncte de vedere. E chiar mai bun decât tine.

El o privește în ochi.

— Kat. Nu e adevărat.

— Obiectivele noastre sunt mai apropiate. Mințile noastre sunt asemănătoare. Iar dacă mă voi decide s-o înfrunt pe Natalia, va fi un rege-consort puternic.

Înclină capul și încearcă să fie mai caldă.

— Nu a fost corect să te fac să intri în jocul acesta. Să te las să crezi că am putea fi din nou împreună. Că mai există o șansă.

Odinioară se gândea că îl va păstra pe Pietyr ca amant, indiferent cu cine s-ar căsători. Dar acela era un vis vechi, visat de o altă Katharine.

— Pietyr, aș vrea să pleci.

— Să plec? întreabă el. Unde să plec?

— Nu-mi pasă. Să pleci de aici. Înapoi, la țară. Dar trebuie să pleci, și trebuie să pleci acum.

În ochii lui albaștri se vede ceva care seamănă cu părerea de rău. Va începe să plângă? Dacă va începe să plângă, n-o să aibă inima să-l gonească. O să-l ia în brațe.

— De ce spui asta?

Când vede că nu răspunde, clatină din cap cu hotărâre.

— Nu pot să plec acum. Peste două zile urmează să participi la duel. Nu știi ce spui. Ascensiunea asta... te-a tulburat. Când o să-ți revii, o să-mi mulțumești că am rămas lângă tine.

Îi vorbește ca unui copil, iar ea aude șoapte în mintea ei. Șoapte furioase și dulci, iar degetele ei se apropie de gleznă, spre pumnul otrăvit pe care îl are în permanență acolo. Îl scoate din teacă aproape fără să-și dea seama ce face.

Pietyr s-a întors cu spatele la ea. O greșeală. Dar în ultima clipă se întoarce, și lama cuțitului, în loc să-i străpungă pielea, lovește în gol.

— Katharine!

— Am spus să pleci, deci pleci! spune ea.

— Kat, încetează!

Ea lovește din nou și nimerește în braț; țesătura cenușie a hainei începe să se înroșească. El se dă înapoi cu spatele, pe lângă masa de biliard și se lovește de bar, răsturnând tava pe care se afla coferul cu băutura preferată a Nataliei.

— E spre binele tău, spune ea cu tristețe. Aici ești în pericol.

— Nu-mi pasă. Nu am să te las, Kat. Și încă mă mai iubești, știu că mă iubești.

Katharine se oprește brusc.

— Dacă a mai rămas în mine ceva care să poată iubi, partea aceea te iubește, spune ea.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea ridică pumnul și începe să se taie pe față, de la linia părului, spre ureche, ca și cum ar fi desenat o mască. Sângele începe să curgă, roșu aprins, pe gâtul și pe corsetul rochiei.

— Katharine, șoptește el. Vai, Katharine a mea!

— Pietyr Renard, spune ea cu voce gravă. Nu am mai fost Katharine a ta de când m-ai aruncat în

Domeniul Breccia.

+

Pietyr iese împleticindu-se din conac, amețit. Katharine îi spusese să plece. Dar nu își luase nimic din lucrurile lui. Se duce repede în grajd și pune șaua pe cel mai bun cal de acolo. Mâinile îi tremură în timp ce leagă chingile. Nu are în minte decât imaginea ei, tăindu-se cu pumnalul.

— Nu e vina ei.

Scoate repede calul din boxă și încalecă.

— Este vina mea, și voi găsi o modalitate să îndrept lucrurile.

Pietyr lovește calul cu călcâiele și pornește în galop pe alee, grăbindu-se spre drumul care înconjoară capitala prin nord și ajunge la Pryn. Va călări până la lăsarea întunericului, apoi se va odihni și dimineată va schimba calul.

Va călări până la valea Innisfuil. Până în inima neagră și rece a insulei: Domeniul Breccia.

Drumul spre Indrid Down

— Jules, spune Arsinoe. Te uiți la harta aia de câteva ore. Înaintează cu toții pe cărările liniștite de la picioarele muntelui, toți călare pe cai, cu excepția lui Arsinoe, care a trebuit să ia catârul năvăș pe care îl avea Willa. Este o căldură lipicioasă, chiar dacă merg pe la umbră, dar Jules și Caragh insistă să-și țină toți pe cap gluga de la pelerină, în caz că trece cineva.

— Jules! E bine că ești naturalistă, altfel calul tău ar intra cu capul direct într-un copac, la cât ești de atentă.

Jules răspunde cu un mormăit, dar continuă să studieze harta capitalei.

— Las-o în pace, Arsinoe, spune Joseph, care călărește alături. Dacă studiază bine harta acum, când o să ajungem la Indrid Down va înainta pe străzi ca apa într-un râu. Și nu va mai trebui să studiem și noi.

— Ba ar trebui să studiezi și tu, bombăne Jules.

— Atunci dă-mi-o! spune el și întinde mâna.

Dar ea nu se îndură să i-o dea.

— Așa mă gândeam și eu.

— Asta ține de harul războiului? îl întreabă Arsinoe încet. Strategia? Planificarea?

Joseph ridică din umeri. Iar în șaua ei, Jules se încruntă. Nu știe nimeni. Sunt multe lucruri legate de harul războiului pe care nimeni nu le înțelege.

Arsinoe își dă gluga jos și își scutură părul scurt.

— Mi-e dor de briza golfului, spune ea.

— Pune-ți gluga la loc, spune Caragh, care venea în urmă cu iapa ei murgă de munte.

— Las-o să stea fără glugă, obiectează Madrigal.

Își dă și ea gluga jos și lasă capul pe spate, să simtă vântul.

— De când am plecat de la cabană nu am văzut pe nimeni. Drumurile astea sunt, practic, pustii, chiar tu ai spus asta.

— Asta nu înseamnă să fim imprudenți.

— Tu, oricum, n-ar fi trebuit să vii. O să avem cu toții necazuri dacă descoperă că ai plecat de la Black Cottage.

— Madrigal, spune Caragh calmă, suntem aici cu o regină despre care se presupune că e moartă și o fugară cu blestemul legiunii. Dacă ne prind, plecarea mea de la Black Cottage o să fie cea mai mică dintre infracțiuni.

Madrigal se strâmbă. Se întoarce în șa, spre Jules.

— Când ajungem la Indrid Down?

— Măine. Pe la prânz, probabil. Sau spre seară.

— E bine, spune Arsinoe. Vreau să mă duc să-l văd pe Braddock.

Jules lasă harta jos. Worcester nu le dăduse doar vestea duelului. Le mai povestise și de întoarcerea triumfală a lui Katharine în capitală, când făcuse paradă cu familiarul naturalistei dispărute.

— Știu că vrei, spune Jules. Dar nu putem risca. Când toată lumea va fi cu ochii la duel, Caragh și Madrigal se vor strecura la el și îl vor elibera. Și atunci o să-l poți vedea.

— Dar l-am lăsat acolo aproape mort, spune Arsinoe. Trebuie să-i explic de ce l-am lăsat să-l bage ea în cușcă.

De jos, Camden se ridică în două labe, se sprijină de genunchiul lui Arsinoe și apoi sare în șa lângă ea, oferindu-i tandrețea ei de pumă.

— Mersi, Cam, îi spune Arsinoe pumei care o lingea. Dar îl superi pe catâr.

Camden cascadează, fără să fie deranjată de loviturile supărate și ineficiente de copită ale catârului, și din când în când îl lovește cu coada peste față.

— Camden, poartă-te frumos cu catârul, spune Jules, apoi se uită la Arsinoe. Braddock e un urs bun. O să te ierte.

Arsinoe nu mai spune nimic și o lasă pe Jules să se concentreze asupra hărții. Ea va avea cele mai multe lucruri de făcut când vor ajunge în capitală. Ea va trebui să-și folosească harul războiului pentru a sabota armele otrăvite pe care le are Katharine, abătându-le de la țintă. Lui Arsinoe i se strânge stomacul numai când se gândește la asta.

Joseph îi vede expresia. E aproape de ea, și o atinge ușor cu genunchiul.

— O să fie bine, spune el.

Portul Bardon

În nordul portului Bardon, la țărmul unei plaje private care aparține familiei Arron este ancorată o corabie elegantă de pe continent. Pe corabie, Natalia stă în brațele lui William Chatworth, gata să adoarmă de la legănarea ei ușoară.

— Sunt surprins, spune el, pufăind din trabuc. Nu credeam că o să poți lipsi atât de mult. Când diseară e balul.

— Atât de mult.

Natalia râde, urmărind fumul care se înalță răsucindu-se în aer. Nu fusese chiar atât de mult. Dar fusese plăcut. Nu mai fuseseră împreună de luni de zile, și e surprinsă să constate că i-a fost dor de asta. Și de el, într-un fel.

Chatworth își scoate brațul de sub capul ei și stinge trabucul.

— Deci ai adus-o? întreabă el.

— Sigur că am adus-o. Acesta e și principalul motiv pentru care am venit.

Îi înmânează o sticlă pe care el o apucă delicat cu două degete.

— Nu te mai speria așa de ea, spune ea. Poți s-o bei pe toată, și nu mori. Și nu pățești nimic dacă ți se varsă pe mâini.

Se ridică în fund în patul acela micuț și întinde mâna după haine: o uniformă de servitoare cu care se îmbrăcase în trăsură cu care venise de la Greavesdrake.

— Dacă e așa de slabă, de ce ne mai complicăm?

— Ca măsură de siguranță. Îi va opri vântul elementalei. Katharine a mea vrea să aibă ocazia s-o umilească. Și o va avea.

Natalia se ridică în picioare și își încheie ultimii nasturi. Chatworth rămâne în pat, leneș și sigur pe el. Poate prea sigur pe el, se gândește ea pe neașteptate, pentru că, de fapt, în afară de lăudăroșenie și de bani, n-a demonstrat niciodată vreun talent.

— Dacă veți fi prinși... începe ea și se oprește. Să nu vă prindă.

— Nu-ți face griji. Toată lumea din campus are încredere în fiul meu. Iar Sara Westwood a început să aibă încredere și în mine.

— Da? Înseamnă că e mult mai proastă decât am crezut.

— Nu fi geloasă, spune el, dar gândește exact contrariul.

E un bărbat așa de vanitos și de frumos. Se întreabă dacă și fiul lui va ajunge să fie la fel de vanitos și de arogant ca el. Dacă va fi greu de dirijat atunci când va deveni rege-consort.

— Întoarce-te în pat.

— Nu e timp.

— Dar îmi placi atât de mult îmbrăcată așa.

Încearcă s-o tragă spre el, dar ea se îndepărtează și îl plesnește peste mâini cu șorțul din bumbac.

— Tu otrăvește-o pe răzgâiata aia de elementală și termină cu joaca!

Se întoarce și pleacă în hohotele lui de râs, ca să se strecoare pe doc și să ajungă acasă neobservată.

Balul Reginelor

Jules se răsuțește brusc, și un servitor care duce o tavă cu cofere de vin e gata să dea peste ea. Servitorul o face imbecilă, iar ea strânge din dinți și face o plecăciune. Trebuie să țină capul plecat. Ordinul lui Joseph, care i-a spus că ochii ei bicolori sunt mult prea ușor de remarcat, chiar dacă puma ei e închisă la loc sigur, într-un grajd din apropiere.

— S-a pus recompensă pe capul tău, spusesse el. Și orașul e plin de gardieni. Nici nu trebuia să te duci!

Dar Arsinoe nu ar fi putut să se liniștească dacă nu știa că măcar stă cineva cu ochii pe Mirabella, așa că Jules e aici.

Lasă capul în piept și înaintează pe coridoarele de lângă bucătăria apropiată de sala de bal din nordul hotelului. Mulți invitați sunt deja acolo, și mai mulți încă intră pe ușă în fiecare clipă. În fața intrării sunt o mulțime de oameni care cască gura la luxul dinăuntru și speră să zărească reginele. Dar nu va mai avea de ce să se teamă de privirile acestora când își vor face intrarea Mirabella și Katharine, care le vor capta toată atenția.

Jules cotește pe un coridor, iar tocurile ghetelor răsună puternic. Pavimentul din hotelul Highbern amplifică toate zgomotele, și, cu toate că holurile sunt largi și aerisite, fiindcă ușile din față se închid și se deschid întruna, lui Jules i se par sufocante. Nimic nu e prea aerisit în capitală, și lui Jules îi e dor de șesurile și țărmurile de acasă.

Se întoarce și se prefacă că aranjează o vază când trece pe lângă ea un alt servitor.

— Oricum nu se va întâmpla nimic aici, când mișună atâția oameni și preotese, murmură ea, înainte de a-și aminti că puma nu e acolo, ca să-i vorbească.

Trebuia să fi rămas cu Arsinoe și cu Joseph, sau să se fi dus la arenă cu mătușa Caragh și cu Madrigal. E gata să plece, când îi atrage atenția o mantie neagră care trece prin fața bucătăriilor.

— Asta ce mai e? șoptește ea și pornește în urma ei.

Mirabella și Billy așteaptă pe scara din fața intrării estice în sala de bal, două statui nemișcate în mijlocul haosului, în timp ce cameristele fac ultimele retușuri la machiajul reginei, îi așază faldurile rochiei și coada fracului lui Billy. Mâna Mirabellei se odihnește pe brațul îndoit al lui Billy.

N-are nicio îndoială că, pe o altă scară, Katharine se sprijină la fel de brațul lui Nicolas Martel.

Billy se uită la ea. Colierul cu pietre negre pe care i l-a oferit strălucește la gâtul ei, și Billy zâmbește. Viitorul ei rege-consort. Acum, într-adevăr, peșitorul ei.

De cealaltă parte a ușii masive din lemn, zgomotele balului se estompează și Mirabella aude vag vocea lui Luca anunțându-i intrarea.

— A venit timpul, îi șoptește Sara din spate, și ușa se deschide.

— Ar trebui să zâmbim și să dăm din cap? întreabă Billy. Cum trebuie să ne purtăm în fața unei mulțimi în care jumătate dintre oameni vor să te vadă moartă?

Mirabella râde. Râsul ei rupe tăcerea care se așternuse, și invitații încep să șușotească. Vorbesc în șoaptă despre rochia ei. Despre bijuteriile ei. Despre cât de bine îi stă alături de pețitorul ei. Billy o ajută să urce scările spre masa familiei Westwood, unde rămân în picioare în spatele scaunelor, așteptând-o pe Katharine.

Nu trebuie să aștepte mult. Când apare, invitații încep să vorbească mai încet, toxici sau non-toxici. Poalele rochiei flutură la pașii ei mari, iar buclele părului strălucesc. Nu mai pare micuță. Nu mai seamănă deloc cu fata palidă și subțirică pe care o zărise Mirabella pe faleză, când a revăzut-o pentru prima oară, la Debarcare.

— Regina moartă-vie, șoptesc oamenii.

Dar ea părea mai vie ca niciodată.

— Vrea coroana mai mult decât mine, spune Mirabella, uitându-se la Katharine care șoptește ceva zâmbind la urechea lui Nicolas.

— Nu contează, răspunde Billy rece. Nu o va avea.

Înainte să își ocupe locul împreună cu pețitorul ei între membrii clanului Arron, plini de șerpi și de scorpioni, Katharine se uită la Mirabella și îi face cu ochiul. Nicolas îi zâmbește lui Billy și scui-pă discret pe podea.

Billy își încheștează fâlcile.

— Ai dreptate, nu contează, spune Mirabella și îl strânge de mână.

— Bine, spune el, în timp ce își ocupă locurile pe scaun. Dar dacă el o să ia parte la Vânătoarea Cerbilor anul acesta, o să se trezească cu un picior în spate de la mine în mijlocul pădurii.

Ea nu are nicio îndoială că va fi așa. Billy seamănă atât de mult cu Arsinoe. Ce pereche reușită ar fi fost dacă ea ar fi trăit. Gândindu-se la Arsinoe, o privește pe Katharine cu atâta intensitate, încât hotelul Highbern este învăluit de o pală de vânt rece și puternică. Invitații, înăuntru, se cutremură și se feresc.

— Măine, îi spune Bree din colțul gurii. Păstrează-te pentru duel!

Își întinde piciorul lung peste fusta Sarei și o lovește pe sub masă pe Mirabella, iar aceasta își întoarce privirea de la ea și vântul se domolește.

Da. Măine.

Muzicanții încep să cânte. Ospătarii servesc ciorchini mici de struguri negri și cupe de vin. Se simte în aer entuziasmul. Oamenii sunt veseli, sărbătorești, și dacă mai au vreun alt sentiment, acela e de ușurare. O regină a fost ucisă, iar celelalte două sunt gata să-și revendice coroana. Lucrurile stăteau așa cum trebuie.

Bree se ridică de la masa lungă și îi ia de mâini pe Mirabella și pe Billy.

— Hai să dansăm!

Se duc pe ringul de dans, iar mulțimea se dă la o parte să le facă loc, iar preotesele care îi păzeau se adună la marginea podiumului. Bree rămâne doar o clipă, face zâmbind câteva piruete și apoi pleacă să-și caute un partener. Nu va întâmpina probleme să-l găsească. Bree este strălucitoare ca întotdeauna, iar rochia ei de bal este de departe cea mai frumoasă: fără umeri, neagră și împodobită cu pietricele de argint.

Billy dansează cu Mirabella, căutând să nu se îndepărteze prea mult de masa familiei Westwood.

— Ești un dansator foarte bun, spune Mirabella.

— Ar trebui să fii, după șase ani în care am fost obligat să iau lecții. Dansez ce vrei tu, știu toate dansurile potrivite ocaziilor formale.

— Probabil știi dansuri de care eu nici n-am auzit.

— Probabil. Dar nu-ți face griji. Sunt bun și ca profesor.

Ochii lui sunt calzi. Fermecători, cu pielea încrețită la colțuri. O clipă, are impresia că Arsinoe o

privește din spate, iar Billy greșește pasul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Nimic, răspunde el repede. Nimic. Doar că mi s-a părut că o văd... Nu contează.

Îl trage pe Billy mai aproape de ea și îl strânge în brațe.

— Cred că și eu pot s-o simt, șoptește ea.

Continuă să danseze, dar acum parcă au picioarele țepene. Când el o întoarce cu fața spre masa toxicilor, Mirabella îi aruncă o privire urâtă lui Katharine și speră că surioara ei simte ura lor.

— Uite, spune Billy când se întorc cu fața spre familia Westwood. A venit tata.

William Chatworth stă aplecat peste masă și vorbește cu Sara. S-a aplecat așa de tare, încât mâneca lui e gata să intre în cupele de vin.

— Nu mi-a zis că vine, spune Billy, și se învârt mai repede. Probabil e furios că nu l-am anunțat că ne-am logodit.

O trage violent într-o piruetă.

— Au!

— Vai! Scuză-mă, spune el.

Se uită cu ochii îngustați spre tatăl lui, care acum înconjoară masa pentru a se așeza pe scaunul Mirabellei, lângă Sara.

— Nimic nu mă tulbură mai mult ca el. Te-am lovit?

— Nu. Tu...

O clipă i se pare că are vedenii, dar acolo e Joseph.

Se uită la ei din mijlocul mulțimii.

— Ce faci acolo. Șoptește ea.

Joseph clatină din cap. Face un pas înapoi și dispare printre invitați, dar și Bree îl văzuse; se duce la el, îl ia de mână și îl târăște pe ringul de dans, spunându-i furioasă ceva la ureche.

— Bree, o strigă Mirabella, iar aceasta își strânge buzele într-o linie foarte serioasă, în stilul ei.

Înaintează dansând cu Joseph, mai aproape de ei.

— N-ar trebui să fie aici, șuieră Bree, ținându-l pe Joseph cu mâini de fier.

— De ce nu? întreabă Billy. E fratele meu vitreg, nu?

— Billy, spune Joseph.

Se uită în jur, discret. Are părul negru pieptănat pe spate, iar ochii albaștri ca furtuna pot s-o doboare pe Mirabella dintr-o privire.

— E și Jules pe undeva.

— Oh!

Billy o îndepărtează ușor pe Mirabella.

— Ce face aici? Când s-a întors?

— Nu pot să-ți explic acum. Și nu pot să mai stau. Te găsesc eu mai târziu.

O rotește ușor pe Bree, apoi se desprinde de ea și dispare în mulțime.

— Asta a fost ciudat, spune Mirabella.

— Mă duc să le spun preoteselor că a venit, șoptește Bree, dar Mirabella o oprește.

— Nu, Bree. Nu s-a întâmplat nimic. E inofensiv.

Bree nu pare convinsă, dar în final dă din cap și se duce să-și caute alt partener.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Arsinoe, spune Billy. Vreau să știu unde a dus-o Jules. Vreau să știu...

— Și eu, spune Mirabella și întoarce din nou capul să-i arunce o privire ostilă lui Katharine.

+

Jules prinde din urmă silueta învăluită în pelerină neagră, atunci când se oprește să se uite la ringul de dans din spatele faldurilor unei draperii care acoperă ușa. O prinde din spate, îi pune mâna la gură și o ridică așa de sus, încât, deși Jules e mai scundă, picioarele persoanei misterioase se zbat

neputincioase în aer.

— Ce crezi că faci aici? o întreabă ea, apoi îi dă gluga jos și o împinge pe Arsinoe într-un colț.

— Nu mai trage de mine, spune Arsinoe în șoaptă și o plesnește pe Jules peste umeri. O să ne prindă din cauza ta!

Își pune din nou gluga, ca să-și acopere fața.

— Voiam doar să văd.

— Ți-am spus să stai deoparte, că o supraveghez eu. Nu ai avut încredere în mine? Și cum ai reușit să te strecoari fără să te vadă Joseph?

— Ei, ca și cum ar fi prea greu, răspunde Arsinoe, sarcastic. Problema a fost să scap de Camden.

— Unde sunt ei acum?

— Aici, probabil. Mă caută.

Jules își strânge buzele. O ia de umăr pe Arsinoe și o împinge pe holul pustiu, spre una dintre ușile servitorilor, care dă în stradă.

— Ești necugetată, îi spune ea.

— Știu, dar.

Arsinoe se zbate să scape din strânsoarea ei.

— Nu mă face să folosesc harul războiului ca să te arunc afară de aici.

— N-ai îndrăzni, spune Arsinoe și zâmbește.

Dar zâmbetul nu durează mult.

— Ai văzut cum dansau? Mirabella și Billy?

Jules o apucă de umeri. Când o trage spre ușă, gestul ei e mult mai blând.

— Spui că Mirabella te iubește. Ei, și Billy te iubește. Ei sunt convinși că ai murit, Arsinoe.

Probabil că amândurora le e dor de tine.

— Dar el va fi rege-consort, nu-i așa? Iar dacă sunt considerată în continuare moartă pentru toată lumea, nu voi putea să... fug cu el... undeva.

Se uită în jos.

— Trebuia să fi fost în stare să-i spun, Jules.

— Știu că ți-e greu. Dar nu trebuie să fii văzută. La ce ar folosi? Deocamdată trebuie s-o ajutăm pe Mirabella să treacă de duel și pe urmă vom vedea ce facem.

— Bine, spune Arsinoe și se lasă condusă de Jules pe străzile întunecoase ale capitalei.

+

Katharine mijește ochii când se uită la Mirabella. Sora ei frumușică, atât de iubită de toată insula. Atât de plină de har. Pentru ea totul e simplu, niciodată nu a făcut vreun efort să aibă ceva. Niciodată nu a meritat să aibă.

Lângă ea, Nicolas o hrănește cu bucățele de mâncare și comentează întruna. Îi bâzâie în ureche ca o muscă. Katharine strivește un ciorchine de strugure în mână. Dar mânușa e atât de groasă, ca să-i acopere cicatricile otrăvite, încât nici măcar nu simte zeama care se scurge din el.

— Fă-o să se uite iar la mine, șoptește ea. Fă-o să-i pese.

Dar Mirabella nu se uită. Se duce să danseze cu tânărul Chatworth, țeapănă, de parcă ar avea un băț în fund.

— Ce ai spus, regină Katharine? o întreabă Nicolas.

— Nimic, răspunde ea.

Toată sala de bal e cu ochii pe Mirabella. Familia Arron nu a văzut niciodată atâtea capete întoarse.

— Trădători, șoptește ea.

Își trage scaunul și se ridică. Invitații sunt atât de distrași, încât ea poate trece neobservată printre ei.

Și trece.

+

Katharine apare pe neașteptate și se strecoară între Mirabella și Billy ca un șarpe, atât de repede, încât cei doi nu apucă să reacționeze. Se oprește totul. Arcușurile rămân în aer deasupra coardelor.

— Cântați! poruncește Katharine.

O prinde de mână pe Mirabella cu mâna înmănușată și o trage în mijlocul ringului de dans care începuse să se golească.

Muzica începe stângaci.

— Ce faci? o întreabă Mirabella, cu ochii mari.

— Dansez cu sora mea, răspunde Katharine. Deși n-aș numi mișcările tale chiar dans. Ai picioare de lemn?

Mirabella își încheștează fălcile. O prinde pe Katharine de mâna înmănușată.

— Ești așa de speriată.

Katharine îi zâmbește dulce.

— O regină aleasă nu ar fi așa de speriată.

— Nu sunt speriată. Sunt furioasă.

Katharine o trage mai aproape de ea pe Mirabella, rotindu-se încet pe lângă mese, pe lângă gurile căscate de uimire ale invitaților și servitorilor încremeniți cu tăvile în aer. După ce trec pe lângă masa familiei Westwood, Luca se ridică și pornește grăbită spre Natalia.

— Asta nu s-a terminat, Katharine.

— Atunci cum facem?

Katharine zâmbește. Lasă capul pe spate, ca să-i studieze fața și părul surorii ei.

— Ești frumoasă, surioară. Părul pieptănat atât de bine. Obrajii impecabili, fără machiaj sau pudră. Nicio cicatrice, nicio iritație, cu toate cadourile pe care ți le-am trimis. Spune-mi, niciunul nu a ajuns până la tine?

— A ajuns ceva la o preoteasă.

Katharine țâșâie dezaprobat.

— Biata de ea. Dar e vina ta, că le-ai permis să se bage în treburile noastre.

Face un pas în spate și o învârte. Numai ele dansează acum, iar orchestra cântă prost, pentru că și violoniștii stau cu ochii pe ele.

— Știi ce cred eu? o întreabă Katharine. Cred că ești o dezonoare. O risipă.

Își trece degetele peste venele Mirabellei, geloasă pe pielea ei neatinsă.

— Ești cea mai puternică, spune ea. Ai putea să fii aleasa. Dar de aproape ești o mare dezamăgire. Ochii tăi sunt speriați ca ochii unui cățel bătut, deși știi și eu, și știi și tu că în viața ta nu te-a bătut nimeni. Nu ca mine, care am fost îndopată cu otrăvuri care mă umpleau de bășici și mă făceau să vomit până la lacrimi.

— Tocmai de aceea am să înving, continuă ea, dansând. Oi fi eu mai slabă, dar sunt regină din cap până în picioare. Cu tot sângele și oasele mele moarte.

— Katharine, încetează!

Vocea Mirabellei e plină de milă. Iar când Katharine o trage mai aproape, are un frison.

— Știi ce le fac reginelor moarte, surioară? o întreabă Katharine. Știi ce fac cu trupurile lor?

Se oprește din farsa dansatului, rămâne nemișcată în mijlocul ringului de dans și o trage spre ea pe Mirabella până când ajung piept în piept și ochi în ochi.

— Le aruncă în Breccia, ca să le mănânce insula. Și vrei să-ți spun un secret?

Buzele lui Katharine se lipesc de urechea Mirabellei, aproape ca un sărut.

— Ele s-au săturat.

Domeniul Breccia

Pietyr înaintează încet cu iapa lui prin valea Innisfuil. Iapa e obosită. Și el. La ultima oprire a

trăsurii, înainte de a intra în trecătoare, dăduse în schimbul ei brățara lui de argint, și de când coborâse din trăsură nu mai dormise deloc. Aproape două zile pline în care a mers repede, cu trăsura și cu trei cai, dar a reușit. Sau cel puțin așa crede. La Innisfuil nu fusese decât de Beltane, iar acum, fără aglomerația aceea de corturi negre și albe, locul i se pare complet necunoscut.

Pietyr înaintează de-a lungul copacilor din sud. Nu îi vine să pătrundă printre ei. Deși soarele strălucește atât de tare, încât te orbește, valea nu pare deloc sigură și liniștită. Pare că îl urmărește, ca și cum abia așteaptă vizitatori.

Când intră în pădure, iapa se sperie și el descalecă. Dacă s-ar speria când ajung la Breccia, ar putea să cadă cu el cu tot în prăpastie. O trage delicat de frâu și o bate peste bot. Iepeii nu îi plac copacii aceștia în care nu e nicio pasăre, pădurile acestea în care nu se aude niciun sunet, cum nici lui nu îi plac.

Nu peste mult timp terenul se schimbă, iar iapa lui începe să bată cu copitele în pământul plin de pietre pe jumătate scufundate. Pietyr ridică privirea și vede Breccia, cu toate că putea să jure că nu era vizibilă cu o clipă în urmă.

Domeniul Breccia. O tăietură neagră și adâncă în inima insulei. E mai neagră decât pana corbului, mai neagră decât noaptea. E locul unde odinioară aruncau cadavrele reginelor dispărute, locul unde el a aruncat-o pe Kat a lui când credea că preotesele vor să-i taie capul.

Pietyr leagă frâul calului de o creangă joasă. Funia lungă, cu noduri solide, din sacul de la șa, a fost cumpărată de la un negustor de încredere din Prynn. Funia era grea, trăgea iapa într-o parte când mergeau. Avea multă, dar tot nu e sigur că avea destulă.

Studiază atent copacii, dar niciunul nu pare destul de puternic să lege funia de el. Nici măcar cei groși cât talia lui nu-i inspiră încredere, când se gândește la hăul care îl așteaptă. Ar fi preferat un copac gros cât calul lui. Se gândește să lege o funie suplimentară și de șa, dar dacă iapa ar lua-o la fugă, l-ar trage înapoi din prăpastie. Și pe urmă, i-ar trebui prea multe funii.

— Dă-i drumul odată, spune el tare și răgușit, ca să rupă tăcerea și să-și facă curaj. Nu am bătut atâta drum pentru nimic.

Îi prinde capul iepcii în mâini.

— Dacă am noroc, îi spune el, o să văd ce a văzut Kat.

Calul clipește. Nu trebuie să fii naturalist ca să-ți dai seama că ea știe că minte. Dacă are noroc, Pietyr nu va vedea și nu va simți absolut nimic.

Alege un copac și leagă funia de el, apoi desfășoară colacul până la gura prăpastiei. Sudoarea îi acoperă fruntea. Mâinile îi tremură. Este înspăimântat de o groapă. Ce ar mai râde Nicolas Martel dacă ar fi acolo!

Pietyr aruncă capătul funiei peste stânci, iar funia se tot desfășoară, secunde lungi. Nu o aude lovindu-se de fund. Dar simte că se oprește.

Poate că zvonurile sunt adevărate, și nu are fund.

După ce a aruncat funia se întoarce la cal și scoate din săculeț un mic felinar. Și-l leagă la brâu și își îndeasă în buzunar chibrituri. Apoi inspiră adânc, se apropie de buza prăpastiei și se lasă ușor pe margine.

Nodurile funiei îl ajută la coborâre. Nu îi alunecă picioarele, iar mâinile îi sunt puternice și sigure. Cu toate astea, nu își ia ochii de la peticul de cer albastru-alb de deasupra capului. Când peticul acela devine descurajant de mic și picioarele încep să-i obosească, se uită, în sfârșit, în jur, oprindu-se să se odihnească pe muchia unei crevase. Peretele este drept și stâncos. Nu își dă seama cum a reușit Katharine să oprească alunecarea.

Continuă să coboare adânc, mai adânc, în întuneric. Până când piciorul băjbâie după nodul următor, care nu mai există.

Mâinile lui Pietyr strâng funia cu putere, în timp ce încearcă să găsească cu piciorul nodul de dinainte. E greu să nu intri în panică, atunci când te gândești ce mult ai de urcat și ce mult mai e de

coborât, probabil. Și este atât de întuneric, că nu vede nici frânghia din fața lui.

Dintr-odată, simte peste umeri o pală de vânt. Tresare și se lovește dureros cu coapsa de stâncă. Dar e numai vânt, s-a strecurat aici de la suprafață. Ce contează că vântul acela miroase a mort și a putreziciune. Sau că atunci când el începe să rădă de prostia lui, nu se aude niciun ecou.

Nu e nimic aici, își spune în gând, simțind furnicături pe ceafă. Nu e nimeni aici, nu se uită nimeni la mine. E o pierdere de vreme.

Duce mâna la felinarul de la brâu. O să lumineze locul doar ca să se asigure, să vadă bine că e pustiu și că nu e nimic sub picioarele lui. Dacă cumva e aproape de fund? Oare o să vadă ce spune lumea? Cadavre de regine moarte de mult timp, grămezi de oase și rochii negre, putrede, schelete care să-l privească cu orbite goale, cu maxilare căscate.

Sau o va vedea pe Katharine, pe Katharine a lui, putrezind acolo unde el a aruncat-o, va vedea zgârieturile din piatră lăsate de creatura care i-a luat locul, și care s-a cățarat pe pereții prăpastiei, să iasă afară?

Nu, își spune el. E o prostie. Idei macabre provocate de frică.

Aprinde un chibrit.

Flacăra se aprinde greu, și Pietyr o apropie repede de felinar. Lumina galben-portocalie se reflectă pe hainele lui, pe funie și pe stâncă. Desface cu grijă felinarul de la brâu și îl întinde să se uite în jos, sub picioare.

Nu e nimic acolo. Niciun cadavru de regină. Niciun fund stâncos de prăpastie. E doar vid, iar asta e uimitor, având în vedere cât de mult coborâse. Funia de care ar mai fi avut nevoie să coboare și mai jos ar fi fost imposibil de cărat de iapa lui. Tot ce poate să facă e să arunce felinarul, ca să-și dea seama cât mai e până jos.

Înainte să-i dea drumul din mână, se aude un scrâșnet de piatră. Deloc subtil. S-a auzit aproape, dar nu se vede nimic.

E doar imaginația mea, își spune el. Apoi: O șopârlă. Sau o mișcare firească a pământului.

Un vânt urât mirositor îi răvășește părul. Îi înconjoară gâtul ca niște degete lipicioase.

— Cine e acolo?

O întrebare stupidă, și nu răspunde nimeni. Dar în mintea lui, Pietyr vede în întuneric niște dinți și un rânjet.

Își mișcă felinarul în toate părțile. Acum se aud mai multe zgomote: hârjăituri de piatră și trosnituri de oase.

— Nu e posibil! strigă el, fără să se mai rețină. Nu e nimic aici!

Dar toată lumea știe că Domeniul Breccia e mai mult decât o groapă goală. Cine știe ce s-a întâmplat cu reginele care au fost aruncate în întunericul acesta? În inima insulei, acolo unde e veșnic deschis ochiul Zeiței. Cine știe cum și-a ținut ea reginele, sau în ce le-a transformat.

Pietyr încearcă să-și potolească respirația precipitată.

— Ce i-ai făcut? Ce ai făcut cu Katharine a mea?

După ce îi rostește numele, aerul se încălzește. Katharine este una dintre ele. Una dintre cele căzute. Sunt aici secole de surori gata să-i asculte plânsetul și s-o legene cu brațe scheletice.

Dar totul este o minciună. Ajutorul dat de ele nu era pentru ea. Era pentru ele, ele se înfășuraseră în jurul ei ca iedera.

— Cine ești? strigă el, dar știe deja, așa că reginele care își fac veacul în Domeniul Breccia nu se mai obosesc să-i spună.

Ce a rămas din ele e mai oribil decât oasele albe și pielea lor cenușie. Sunt speranțele lor distruse. Aerul e plin de amărăciunea lor.

Pietyr se chinuie să urce înapoi pe frânghie. Trebuie să ajungă înapoi la Katharine.

— E vina mea, spune el și aruncă felinarul, ca să-și poată folosi ambele mâini la urcare.

Când felinarul cade, luminează în trecere un chip care se uită la el. O fracțiune de secundă, dar e

de ajuns ca el să înceapă să țipe, cu imaginea aceea zăbovind în întuneric. Pietyr se cațără cât poate de repede. Abia când simte oasele care îi ating glezna își dă seama că, de fapt, Katharine este regină, și, dacă ea a reușit să supraviețuiască după căderea în Domeniul Breccia, el e posibil să nu o facă.

Indrid Down

Marea arenă rotundă din Indrid Down se află la marginea orașului, în mijlocul unui vast spațiu deschis și poți fi foarte ușor văzut acolo. Dar pentru Jules și Arsinoe este destul de simplu să se strecoare înăuntru ca să le întâlnească pe Madrigal și Caragh după lăsarea nopții, venind prin latura sudică, plină de schele și de materiale de construcții.

— Crezi că ne-a văzut cineva? se întreabă Arsinoe, cu respirația tăiată.

— Șșșt! face Jules scrutând întunericul nopții, atentă la vreo mișcare.

— Nu mai fiți așa de alarmate, spune Madrigal, iar Arsinoe și Jules tresar speriate. Sunt puțini paznici și toți sunt postați sus. Sau patrulează prin vestiare. Haideți, spune ea, vă duc eu la Caragh.

Trec pe sub o schelă și Arsinoe se uită în sus cu mirare. Arena e imensă, chiar spectaculoasă, deși multe secțiuni din ea sunt în stare de degradare. O parte din zidul de nord e prăbușită complet, iar vechimea construcției se vede în crăpături și în muchiile zidului, mâncate de vreme.

— Unde e mătușa Caragh? întreabă Jules.

— Sub gradenele suplimentare, aproape de una dintre intrările spre teren. O să fie un loc bun.

Jules simte ceva și se oprește brusc, făcând-o pe Arsinoe să dea peste ea, exact în clipa în care Camden se repede la ele și începe să-și frece botul de fața lor, torcând.

— Bleah! face Arsinoe, adunându-și părul de pe buze. Credeam că e în grajd.

— Încearcă să-i spui și ei asta, spune Caragh.

Stă rezemată de o bârnă, degajată, cu brațele încrucișate la piept.

— Oricum, e mai bine s-o aducem aici la adăpostul întunericului. Măine ar fi trebuit s-o aducem cu vreun cărucior, ascunsă sub ceva.

Arsinoe se uită în jur, la ascunzătoarea lor și pipăie unul dintre suporturile de sub gradenele reparate în grabă.

— De ce aici? întreabă ea. Vizibilitatea ar fi mai bună din partea de vest.

— Tocmai de asta, spune Jules. Nimeni nu se va gândi să se strecoare aici ca să vadă duelul din cel mai prost loc.

Arsinoe împinge ușor grinda. Măine arena va fi plină ochi. Oamenii vor sta grămadă.

— Sper să nu cadă peste noi.

— Eu sper că Jules poate să facă ce spune.

Madrigal se uită spre teren și oftează.

— Nu trebuia să-ți legăm harul. Dacă l-ai fi avut în toți acești ani, acum ar fi fost simplu.

Arsinoe nu spune nimic, dar vede că mătușa Caragh strânge din buze. Legarea blestemului legiunii era posibil să fie singurul motiv pentru care Jules nu-și pierduse mințile. Era posibil ca din acest motiv să fie acum zdravănă la cap.

— Dacă nu crezi că poți, spune Arsinoe, sau dacă nu vrei s-o faci, putem să găsim o altă variantă.

— Nu, spune Jules. Pot s-o fac. Pot să-i controlez armele otrăvite ale lui Katharine suficient de mult ca Mirabella să aibă timp s-o ucidă. A fost ideea mea, e varianta prin care avem mai multe șanse să nu ne prindă. Nu putem să schimbăm acum planul.

Lui Arsinoe îi tremură stomacul de nervi. Oricum nu mai au timp să schimbe planul. Noaptea e târzie. Atât de târzie, încât mai e puțin până în zori. Jules nu-și folosisese prea des harul războiului, dar când a fost nevoită, acesta a funcționat. Și pe urmă, Mirabella e puternică. Duelul se va încheia

după un singur fulger.

Hotelul Highbern

Mirabella își scoate rochia de bal și se înfioară.

— E frig aici? întreabă ea.

— Uite, Mira, ia asta!

Elizabeth trage cuvertura de pe pat și o înfășoară bine pe Mirabella cu brațul bun.

— E mai bine?

— Da.

Dar în realitate are senzația că pătura a stat într-un morman de zăpadă, nu pe un pat de puf. Și o zgârie, parcă are ace. Inspiră, și are impresia că și aerul o zgârie.

— Ești așa de palidă!

Elizabeth îi pune mâna pe obraz și Mirabella scoate o exclamație de uimire. O brățară neagră, proaspăt tatuată, înconjoară încheietura lui Elizabeth. O vede și Bree și o apucă de braț. Îi tatuaseră brațul stâng, chiar deasupra ciotului. Depusese jurământul și acum devenise preoteasă.

— Stabilisem să ne spui. Am fi venit și noi acolo, spune Bree.

— Unde e Pepper?

Mirabella se uită la gluga lui Elizabeth și la părul ei lung și negru. Nu se gândise până acum că nu mai văzuse de mult timp ciocănitoarea vioaie. Își imaginase că e undeva, în copacii de lângă hotel.

— Nu mai e, șoptește Elizabeth. Rho m-a obligat să iau decizia. Îl ținea în pumnul ei.

Pe obraz i se prelinge o lacrimă.

— Cred că a știut că îl am de la început.

Mirabella tremură, în parte, de furie, iar furia aceea o înviorează o clipă și respiră mai ușor.

— Aș fi putut s-o împiedic, spune ea. O s-o împiedic.

— Nu.

Elizabeth își șterge obrazii cu mâneca robei.

— Oricum asta aș fi ales. Să fiu preoteasă.

Sara și Luca intră în cameră, Sara cu o tavă pe care se află un ceainic. Așază tava pe o măsuță rotundă.

— Probabil că ești teribil de tulburată după dansul acela, spune Sara și toarnă o ceașcă de ceai fierbinte. Ce spectacol! Regina Katharine are nervii tari.

— Da, spune Luca. Sunt convinsă că Natalia nu și-a imaginat că vom fi nevoite să vă despărțim ca pe doi copii care se ceartă pe jucării.

— Nu a fost o ceartă, spune Mirabella. Nu a fost nimic.

— Încearcă doar să te sperie.

Bree strâmbă din buze disprețuitor.

— Ca și cum ar putea.

Dar Katharine chiar o speriasc. Și judecând după fețele lor crispete și palide, și pe ele le speriasc.

Mirabella clipește des din ochi. Camera se învârtă cu ea. Apare și dispare. Sara îi întinde ceașca de ceai.

— Trebuie să stai jos, murmură ea.

Ceașca îi cade din mâini și se sparge la picioarele ei, iar ea se prăbușește pe podea.

— Mira! țipă Elizabeth.

Sara se retrage, ținându-se cu mâinile de cap.

— Otravă! strigă ea speriată. Unde e degustătorul? Unde e?

— Nu a fost vina lui, șoptește Mirabella.

Luca îngenunchează lângă ea și o cheamă disperată pe Rho. În mai puțin de un minut, preoteasa cu harul războiului securizează camera, trage obloanele la fereastră și dă porunci paznicilor.

— Cum s-a întâmplat? întreabă ea.

— Trebuie să fi fost Katharine, spune Luca. Probabil a avut ceva pe mânuși.

Luca îi ia mâinile Mirabellei și cercetează pielea, acolo unde Katharine ar fi putut s-o atingă în timpul dansului. Nu se vede nicio roșeață și nicio bășică. Niciun semn de iritație.

— Unde e Billy?

— A rămas acolo, spune Bree. Cu Joseph Sandrin.

— Trebuia s-o supravegheze, spune Sara printre dinți. S-o protejeze!

— La fel trebuia să facem și noi, spune Luca. Dar acum nu mai contează.

— Am trimis după tămaduitori, le spune Rho, din ușă.

— Nu mă doare nimic, spune Mirabella. Sunt doar slăbită. Poate nu e...

Se întrerupe.

— Poate nu e de fapt otravă.

Sara îi atinge obraji. Bree și Elizabeth plâng amândouă. Mirabella ar vrea să le spună să nu mai plângă. Să le spună că se simte bine.

Când sosesc tămaduitorii, o așază pe pat. Îi iau sânge de la mână și îi adușează respirația. O ciocănesc, o apasă, îi ridică pleoapele ca să vadă mișcarea ochilor.

— Starea nu se înrăutățește, murmură ei după un timp. Orice ar fi, nu progresează.

— Dar de ce ar otrăvi-o, dacă n-ar vrea s-o ucidă? întreabă Bree.

— Pentru că au ucis-o deja, spune încet Luca.

Sara îngenunchează lângă pat și îi ia mâna. Otrava nu acționează violent. Nu are convulsii și nici respirație grea.

— Lașii, mormăie Rho, din ușă, iar Mirabella aude ceva care se sparge, când preoteasa cu harul războiului își pierde cumpătul.

— Nu putem amâna duelul? întreabă Sara.

Marea Preoteasă clatină din cap. Nu se încălcase nicio regulă. Un toxic are dreptul să otrăvească cum vrea. Cum poate. Indiferent cum va trece Mirabella peste noaptea asta, mâine dimineață tot va fi prea slăbită ca să lupte. Va intra în arenă ca și cum n-ar avea niciun har.

— Eu sunt de vină, copila mea, spune Luca cu tristețe. Am lăsat garda jos.

Arena

Tribunele arenei se umplu rapid. Întâi apar negustorii ambulanți, chiar în zorii zilei, ca să prepare mâncărurile pe care le vor vinde la tarabele lor: frigărui de pui cu prune, alune dulci coapte, butoaie de vin și cidru rece. Multe dintre mâncărurile astea nu le-a încercat Arsinoe niciodată. Stomacul îi chiorăie. Imediat ce se adună destui oameni între care să se piardă, o trimite pe Madrigal cu bani suficienți ca să-i cumpere câte ceva din toate. Dar încă nu s-a întors.

— Ce mulți oameni! se miră Arsinoe, când gradenele improvizate încep să scârțâie deasupra lor. Îmbrăcați cu cele mai bune haine. Cu părul aranjat și fețele pictate, veniți aici să vadă cum moare o regină.

— Nu te mai gândi la asta, spune Jules, din umbra în care stă ascunsă cu Camden. Așa trebuie să fie. Iar când se va termina, insula va avea o regină elementală. Iar noi vom putea să plecăm.

— Ar trebui să plec doar eu, spune Arsinoe. Tu nu ar trebui să renunți la toate.

— La care toate? întreabă Jules. La un oraș care mă va hăitui din cauza harului războiului? Nici eu nu voi avea pace acum, că s-a aflat de blestemul legiunii.

— Nu toți vor face asta. Cait sau Ellis nu o vor face. Cu Madrigal și copilul ei, sora sau fratele tău, cum rămâne?

Jules lasă ochii în jos și Arsinoe își ține respirația. Nu știe ce o să facă dacă Jules se întoarce la Wolf Spring. Nu știe ce o să facă fără ea.

— Eu nu am avut alt drum decât alături de tine, spune Jules. Așa că voi rămâne cu tine până la sfârșit.

Zâmbește șagalnic.

— Sau până când blestemul mă va face să-mi pierd mințile.

Auzind pași care se apropie, se retrag amândouă în umbră, iar Arsinoe își trage peste ochi gluga de la pelerina subțire. Dar nu sunt decât Madrigal și Caragh. Plus, Joseph, pe care îl găsiseră bântuind prin arenă.

Madrigal îi întinde lui Arsinoe câteva frigărui cu diverse feluri de carne.

— Nu mai da și altora, o avertizează ea, când Arsinoe începe să mănânce. Unele sunt otrăvite.

— Te-a urmărit cineva? îl întreabă Jules pe Joseph.

— Nu, răspunde el. Am vrut să vin aseară, dar când mi-am dat seama că ai plecat de la bal era așa de târziu, încât m-am culcat în grajd. Și acum m-am strecurat printre oameni.

Privește mulțimea adunată în arenă.

— Sincer, nici nu cred că trebuia să ne ascundem. Azi toți se gândesc la un singur lucru, nu la noi.

Caragh se apleacă printre grinzi și se uită în tribune.

— Sunt foarte mulți toxici, spune ea. Foarte mulți elementali.

— Și aproape niciun naturalist, adaugă Madrigal. Nu că m-aș fi așteptat să bată drumul până aici.

— Jules, spune Caragh. Uită-te acolo.

Îi arată cu mâna. În partea de vest a arenei se vede un grup de oameni cu chipuri grave, cu niște pelerine tivite cu lână de un roșu aprins. Stau nemișcați, astfel încât ies în evidență prin calmul lor, în mijlocul aceluia haos.

— Cine sunt? întreabă Jules.

— Cred că sunt războinici. Din Bastian City.

— Se ocupă și de oracole? întreabă Arsinoe. N-ar putea să ne spună ce o să se întâmple ca să nu mai stăm în suspans?

Caragh zâmbește cu un colț al gurii.

Se întoarce la Madrigal și îi spune:

— Ar trebui să plecăm. Să ne întoarcem la Volroy, ca să ne pregătim să eliberăm ursul. O să-l dirijăm spre râu când orașul va fi aproape pustiu.

Madrigal se încruntă. E limpede că ar prefera să stea aici și să fie martoră la acțiune. Dar în final dă din cap și pleacă fără să se plângă.

— Crezi că vor reuși să-l elibereze fără să se omoare între ele? se întreabă Arsinoe cu glas tare, iar Joseph se apropie și se așază între ea și Jules. Le prinde pe amândouă de umeri.

— Unde ne ducem? întreabă el. După asta.

— Poate la Sunpool, spune Jules. Întotdeauna mi-am dorit să văd orașul. Și cum au atâtea oracole acolo, se știe deja că vom veni.

— Nu e finalul la care am sperat, spune Joseph, dar e mult mai bun decât cel de care ne-am temut. Nu va lipsi decât Billy.

Arsinoe încearcă să zâmbească. Să se bucure de acest vis cu ochii deschiși – ei trei, împreună. Dar un vis cu ochii deschiși e doar un vis. La Sunpool sau în altă parte tot vor fi vânați. Își vor trăi viața în secret, deghizați, mereu în mișcare, mereu pe fugă, și ce viață e asta? E mai bine decât să n-ai viață deloc, ar spune Jules, dar Arsinoe nu e prea convinsă.

Tribunele de deasupra lor se umplu de murmure când la galerie apar iluștrii invitați la duel: membrii consiliului și familia Arron.

— Nu mai e mult, Jules, spune Arsinoe. Ești pregătită?

Jules își trosnește degetele.

— Mai pregătită ca niciodată.

+

Katharine își strânge mai tare apărătoarea de piele de pe brațe. Arcul ei fusese întărit, iar tolba fusese umplută cu săgeți otrăvite, împodobite elegant cu pene albe și negre. La centură are cuțitele ei subțiri de aruncat, care fuseseră înmuiate așa de bine în curara, încât puteau doborî și un cal. Are și o sabie cu lama scurtă. Deși nu intenționează să se apropie atât de tare ca s-o folosească, este bună pentru o lovitură finală spectaculoasă.

— Iei arbaleta? o întreabă Natalia, încheindu-i nasturii de la vesta neagră de piele și netezindu-i mânecile cămășii.

— Nu. Am folosit-o deja cu Arsinoe. Surorile mele merită să aibă o moarte specială.

Natalia îi întinde cizmele înalte și ușoare. Fusta din piele neagră se termină chiar deasupra lor, iar camerista ei, Giselle, îi împletise părul și îl prinsese într-un coc. Nu va avea cozi lungi de care să poată fi trasă și nici nu îi va cădea părul în ochi.

— Pari așa de calmă, Natalia! observă Katharine. Atât de sigură pe tine!

— Întotdeauna sunt calmă și sigură pe mine.

Natalia îngenunchează să-i lege șireturile de la cizme. Când o aude fredonând, Katharine mijește ochii. Înainte de bal, Natalia era îngrozită. Se răstema la paznici și întreba de sute de ori unde e Pietyr. O schimbare atât de radicală, între ziua balului și cea de azi.

Un servitor intră purtând o tavă cu otrăvuri comestibile: fructe de mătrăgună și o tartă delicioasă cu ciuperci buricul-măslinului. Lapte proaspăt amestecat cu ageratina albă adusă de Nicolas.

— Katharine! o previne Natalia. Crezi că e bine?

— N-o să plec la duel flămândă.

— Atunci dă-mi voie să-ți aduc altceva.

Katharine își taie o felie mare de tartă și bea jumătate din paharul cu lapte.

— Durerea e ne semnificativă, o asigură ea, ștergându-și bărbia. Am suportat altele și mai mari.

Aruncă o boabă de mătrăgună în gură, în timp ce stomacul începe să se răscolească, apoi se uită la reflexia ei din oglindă. Nu e o fetiță care să se agațe de fusta Nataliei, plângând. Nu e o regină slabă, care să fie aruncată în Domeniul Breccia. Este gata de luptă. Și după ziua de azi va fi viitoarea regină încoronată.

+

Mirabella își revine după otrăvire mai repede decât ar fi sperat cineva, iar preotesele îi mulțumesc Zeiței cu rugăciuni. Totuși nu e destul de repede.

Dacă întinde mâna spre o lumânare, o aprinde, dar nu poate să îi facă o flacără mare. Cu apa n-are rost să încerce. Nu a îndrăznit să verifice fulgerul, și Luca spune că nici nu ar trebui, pentru că asta i-ar da prea mare satisfacție clanului Arron, dacă ar vedea o simplă ploaie deasupra arenei.

— Am senzația că am eșuat în misiunea mea, spune Billy, stând în picioare în spatele ei. Acum am eșuat în misiunea mea cu amândouă.

— Nu ai eșuat deloc. Nici cu mine. Și în mod sigur nici cu Arsinoe.

Tristețea care se citește în ochii apropiaților ei este greu de suportat pentru Mirabella. Nimeni nu își închipuise că ar putea să piardă duelul înainte de a începe.

— Mai devreme sau mai târziu, Billy, otrava își atinge ținta. Nu a fost vina ta.

Preotesele care o îmbracă cu rochia subțire de lână neagră încep să plângă. Rho îi încheie gulerul la spate și se apucă să-i strângă corsetul.

— Evit-o, îi șoptește preoteasa cu părul roșu. Folosește scutul ca să te aperi cât mai mult. Păstrează-ți harul pentru o singură lovitură bună.

Duelul Reginelor

Când începe duelul, toată asistența este în picioare și începe să strige, indiferent de afiliere.

Nimeni nu mai văzuse un duel până atunci. Aerul fierbe de surescitarea care e mai puternică decât aroma dulciurilor cu scorțișoară sau a frigăruilor.

Mirabella se îndreaptă spre mijlocul arenei. Vântul îi suflă părul de pe umeri, iar ea se preface că ar fi vântul ei, în timp ce spaima îi înecă inima ca o apă rece. Înainte de bal, cea mai mare teamă a ei era că ar putea să clacheze dacă se va uita în ochii lui Katharine. Ce naivă fusese!

Le face semn cu capul lui Luca și familiei Westwood, care stau în tribune. Ar fi vrut să le facă semn cu mâna, dar scutul strălucitor din argint pare că e mai greu decât ea.

+

— Când eram mică, te rugam să mă lași să mă joc aici, spune Katharine când stă împreună cu Natalia la intrarea în arenă. Dar niciodată nu m-ai lăsat. Îți aduci aminte?

— Îmi aduc aminte, răspunde Natalia. Dar acum nu e un joc, Kat.

Katharine pipăie cuțitele de aruncare pe care le are la centură și simte cum se balansează în spate sabia scurtă. Mulțimea izbucnește în urale când Mirabella își face intrarea, dar nu e nicio problemă. E ultima oară când cineva izbucnește în urale pentru ea.

— Biata Mirabella, spune Katharine. Așa de arogantă și de impulsivă. Să vină ea în orașul meu să mă provoace la duel. După ce se va termina, lumea va spune că a fost ridicolă.

Dar n-ar fi fost corect. Mirabella nu știa cine este Katharine în realitate. De unde să știe? Nici măcar Natalia nu știe, iar Katharine întotdeauna fusese convinsă că aceasta știe totul.

— Du-te și stai în tribună, spune Katharine. Vreau să intru singură.

Natalia strânge din buze, iar Katharine își îndulcește tonul.

— Nu vreau să pierzi nimic.

Natalia îi atinge ușor părul. Ochii ei îi urmăresc fiecare părticică a corpului: fața, mâinile, șireturile de la cizme, de parcă ar vrea să și le întipărească în minte.

Katharine e gata s-o împingă de lângă ea. Vrea să înceapă. Vrea ca mulțimea să izbucnească în urale pentru ea.

Natalia pleacă, iar Katharine așteaptă până când îi vede capul cu păr blond în tribună, apoi intră în arenă cu brațele ridicate.

Mulțimea urlă. De la cea mai bătrână femeie din tribună și până la copiii care privesc de la ferestre, toată lumea urlă. Numai preotesele rămân nemișcate și mute. Dar era și normal, sunt preotese.

Vuietul o umple de plăcere pe Katharine, dar plăcerea aceea nu e nimic în comparație cu plăcerea pe care o simte când se uită la Mirabella. Surioara ei frumușică și regală o privește cu ostilitate. Dar sub ostilitatea aceea spaima e atât de mare, încât lui Katharine i se pare că îi simte mirosul.

— Ai un scut foarte frumos, îi strigă ea, și mulțimea amuțește. Vei avea nevoie de el.

În cealaltă parte a arenei, Mirabella se crispează când Katharine își scoate arcul și fixează o săgeată. Trage, apoi se ferește ca să evite un eventual fulger. Dar nu vine niciunul. Se aude doar icnetul mulțimii, atunci când arcul se izbește de scut. Pune o altă săgeată și trage, iar Mirabella se lasă la pământ cu stângăcie. Katharine se ferește iar, anticipând un contraatac. Dar nici acum nu se întâmplă nimic.

Ceva nu e în regulă.

— Ce este, surioară? îi strigă ea. Oare marea elementală se teme de luptă?

Mirabella se uită la ea din spatele scutului.

— Asta ar fi într-adevăr ciudat, strigă și ea, deși vocea îi e cam slabă și ascuțită, când eu am fost cea care am lansat provocarea!

Katharine înaintează spre ea suspicioasă, până se apropie destul de mult încât să-i vadă picăturile de transpirație de pe frunte și respirația precipitată, prea greoaie pentru acest moment al luptei. Ochii ei seamănă cu ai unui câine încolțit.

Și se vede limpede că a fost otrăvită.

Katharine se întoarce spre tribună, unde Natalia urmărește lupta foarte încrezătoare, alături de membrii Consiliului Negru.

Deci de-asta nu erai tu îngrijorată. Nu a contat cât de multe făcuse în lunile care trecuseră de la Beltane. Pentru Natalia ea va fi întotdeauna o ratată.

Katharine aruncă arcul și tolba cu săgeți pe pământul proaspăt curățat.

Scoate de la centură un pumnal și își fixează ținta cu grijă. Mirabella nu se poate acoperi complet cu scutul pe care-l are.

Cu sora ei ghemuită și afectată de otravă, victoria nu va fi la fel de glorioasă pe cât plănuise Katharine. Dar rezultatul final va fi același.

Aruncă pumnalul.

Abia când cuțitul face pe neașteptate o deviere spre dreapta, Katharine începe să creadă că lupta ar putea fi totuși interesantă.

+

Mirabella reușește să evite un alt pumnal. Scândurile scârțâie și în capul lui Arsinoe începe să curgă praf când oamenii din tribune se agită în scaune să vadă mai bine.

— Tu ai fost? o întreabă ea pe Jules. Sau a aruncat prost?

— Nu știu, răspunde Jules iritată. Nu am făcut asta de prea multe ori.

În arenă, Mirabella se rostogolește și e gata să scape scutul din mână.

— Ce se întâmplă cu ea? întreabă Joseph din spatele lui Arsinoe. De ce nu atacă?

— Nu știu, spune Arsinoe.

Dar ceva nu e în regulă. Și mulțimea intuiește asta, și murmură nedumerită de fiecare dată când Mirabella se ferește, dar nu contraatacă.

— De ce nu face ceva? mormăie Jules, folosindu-și harul războiului ca să devieze un alt pumnal aruncat de Katharine.

Obrajii i s-au înroșit de efort și are părul ud la rădăcină.

— N-o să meargă dacă ea refuză s-o ucidă! Oi avea eu blestemul legiunii, dar nu pot să scot flăcări!

— Bună Zeiță, murmură Arsinoe când Katharine se întoarce să-și ia arcul.

Trage o săgeată și îi prinde faldurile rochiei Mirabellei de peretele de scândură al arenei.

— Mirabella a fost otrăvită.

+

Mirabella simte atingerea penelor pe picior când săgeata otrăvită trece pe lângă ea. Așa de aproape este de final. Sunetul pe care îl face săgeata când se înfîie în lemn îi îngheață oasele. Are impresia că săgeata i se înfîie în coapsă.

Lasă scutul și trage de rochie, încercând s-o smulgă de acolo. Dar e prinsă bine. Materialul rochiei e prea gros ca să-l poată rupe.

Mirabella intră în panică. Scoate un strigăt și cheamă vântul să o zboare pe Katharine în partea cealaltă a arenei. Dar nu vine decât o rafală puternică. O dezechilibrează pe Katharine, care cade într-un genunchi, dar nu o pune la pământ.

Katharine începe să râdă și scoate sabia prinsă în spate.

— Nu așa trebuia să fie, spune Mirabella.

— Biată surioară, spune Katharine. Le-ai auzit pe preotesele alea spunându-ți de atâtea ori că tu ești aleasa, încât ai ajuns să le crezi.

— Luca! strigă Mirabella. Bree! Elizabeth!

Se oprește și respiră precipitat, înfricoșată.

— Întoarceți-vă cu spatele! Întoarceți-vă, nu vă uitați!

Deasupra lor, cerul de vară e lipsit de nori și de furtuni. Ultimul cer pe care îl va mai vedea după

ce sora ei va ridica sabia. Cât de ciudat și de umilitor ca sora ei toxică s-o ucidă așa, într-un mod în care nici nu va conta dacă lama sabiei e otrăvită.

— Katharine! Pleacă de lângă ea!

Mirabella tresare, în timp ce Katharine e zburată prin aer și cade grămadă la pământ. Strigătul vine din tribuna de vizavi, iar Mirabella nu-și crede ochilor.

E Arsinoe. Arsinoe și Juillenne Milone.

+

Când Arsinoe vede sabia gata să cadă și să-i reteze capul Mirabellei, nu se mai gândește la nimic. Năvălește, pur și simplu, în arenă, iar Jules vine după ea. Jules vine după ea ca întotdeauna și își folosește harul războiului s-o zboare de acolo pe Katharine.

Mulțimea începe să țipe când o vede pe Arsinoe întoarsă din morți și abia atunci ea își dă seama ce a făcut.

Katharine se ridică în genunchi, cu buzele strâmbate într-o grimasă de uimire.

— Tu! țipă ea și întinde mâna spre ele. Iar tu!

— Da, iar eu, mormăie Jules.

Se așază în fața lui Arsinoe. Joseph și Camden aleargă la Mirabella.

Și apoi mulțimea prinde glas.

— E naturalista!

— Nu se poate, naturalista e moartă!

Arsinoe se mișcă de pe un picior pe altul. Nu au cum s-o confunde, așa, fără mască în fața orașului. Oamenii îi văd cicatricele săpate în obraz.

— Ești moartă! țipă Katharine. Te-am ucis!

— Trebuia să fi verificat, îi strigă Arsinoe. Săgeata otrăvită n-a trecut prin armura mea de piele.

Tribunele vuiesc de murmure șocate.

— Am văzut sângele! țipă ea strident, și înțepenește când vede că Jules își încleștează pumnii.

— Ai văzut ce am vrut noi să vezi.

— Arsinoe? întreabă Mirabella. Arsinoe, ești în viață?

Arsinoe se îndreaptă spre ea, fără s-o scape din ochi pe Katharine. Îi întinde mâna și Mirabella i-o strânge.

— Dar am văzut cum ai căzut... în pădure...

— Sunt o bună actriță. M-am născut pentru scenă.

Minciuna e riscantă; Katharine ar putea să-i ceară doar să le arate spatele, sau, pur și simplu, să-i ceară să-și ridice repede brațul, și atunci toxicitatea ei secretă ar ieși la iveală. Dar Katharine nu îndrăznește să facă nicio mișcare, și nici nu se va mișca atâta timp cât Jules e acolo.

— Dă-mi voie să te ajut.

Ajutată de Joseph, Arsinoe smulge rochia din săgeată, sfâșiind-o.

— Niciodată nu te-am văzut arătând așa de groaznic, spune Arsinoe, iar Mirabella începe să râdă. Și ești așa de înaltă. Dar mereu ai fost cea mai înaltă dintre noi.

Ochii Mirabellei capătă o expresie duioasă când o aude. Știe că Arsinoe își amintește de ea.

— Pentru că eu sunt cea mai mare, spune Mirabella, ridicând bărbia.

— Cu nici cinci minute mai mare, să-ți spună Willa.

Din mijlocul arenei, Jules începe să fluiera. Face un semn cu capul spre Katharine, apoi spre mulțime. Nu pot fugi prea ușor de acolo. Urechile lui Camden se mișcă în față și în spate, trădându-i frica lui Jules. Joseph se apropie de Arsinoe.

— Deci? întreabă el. Care e planul acum?

— Știi și tu care a fost planul, îi spune Arsinoe din colțul gurii. Planul na funcționat. De ce crezi că a trebuit să alergăm cu toții aici?

— Minunat, suspină Joseph.

— Gărzi!

Genevieve Arron strigă de la galerie, aplecată periculos de mult peste balustradă. Chiar și de la distanța aceea, de la jumătatea arenei, Arsinoe vede cum i s-au albit încheieturile.

— Duceți în temniță regina și naturalista fugară!

Arsinoe, Jules, Joseph și Mirabella formează un cerc când gărzile de la Volroy dau năvală în arenă. Nici măcar cu Jules și cu Camden alături nu au cum să treacă de ele. Și nu pot nici să fugă, decât, eventual, prin tribune, dar Mirabella e mult prea slăbită să se poată cățăra pe acolo.

— Arsinoe, spune Mirabella. Ai fi putut să scapi. Nu trebuia să încerci să mă salvezi.

— Nu cred că a fost vreodată vorba de a salva pe cineva, răspunde Arsinoe, întunecată. Pur și simplu nu am vrut să fiu ce credeau ei că sunt.

— Opriți-vă!

Katharine își flutură mâinile spre gărzi și spre cei din consiliu.

— Nu s-a terminat! Încă pot să leucid! Pot să leucid pe amândouă dacă o luați de aici pe asta – arată spre Jules, spumegând de furie – pe naturalista asta blestemată!

— Să nu te atingi de ea! se răstesc la unison Joseph și Arsinoe.

— S-a terminat! strigă Arsinoe către tribune. Nu poate să măucidă, indiferent ce crede ea. Iar eu refuz săucid pe cineva.

— Și eu la fel, adaugă Mirabella, iar Marea Preoteasă, care stă în picioare lângă Natalia Arron, închide ochii.

Luca înclină capul când Natalia îi șoptește ceva la ureche, apoi încuviințează. După care Natalia începe să șușotească cu cei din consiliu. Imediat, gardienii și preotesele dau fuga în arenă, separându-le pe Arsinoe și Mirabella de Katharine. Jules îi dă un pumn în ochi primului care se apropie și mai doboară la pământ încă trei.

— Nu te împotrivi, spune Arsinoe. S-a terminat, Jules. Dar voi găsi o modalitate să te scap.

— Dar tu ce faci? o întreabă Jules, în timp ce gărzile o prind cu mâini agitate.

Ea se uită urât la ei și se zbate, dar nu așa de tare cum știu și ei că ar putea.

— Arsinoe, tu ce faci?

Arsinoe se uită după ea când e scoasă din arenă împreună cu Joseph și cu Camden. Dar nu are niciun răspuns.

Volroy

Gardienii le duc la Volroy, după cum se aștepta Arsinoe. Dar în loc să ajungă în camera consiliului, ca să le arunce la picioarele Nataliei Arron și ale Marii Preotese Luca, sunt purtate rapid și fără vorbe la subsol, pentru a fi închise în temnițele adânci din castel.

— Nu puteți să ne lăsați aici, se împotrivește Arsinoe când ușile se închid. Trebuie să vorbim în fața consiliului! Mirabella, cheamă-le pe preotese.

Se întoarce spre ea, dar Mirabella se așază tăcută pe una dintre băncile din lemn. Cel puțin le-au închis în aceeași celulă, și o celulă destul de bună, cu patru pereți, o ușă cu fereastră zăbreliată și o mulțime de paie pe jos.

Coridorul răsună de strigăte și zgomote, iar Arsinoe se uită pe fereastră și îi vede trecând pe Jules și Joseph, sub escortă. Jules îl izbește cu putere de zid pe gardianul de lângă ea când Camden începe să scheaune. Biata pumă e aproape sufocată între doi pari lungi, legați de gâtul ei cu funii.

— Dați-i drumul pumei, le spune Arsinoe, și vă faceți viața mai ușoară! Gardienii se încruntă, dar dezleagă parii. Arsinoe simte furia clocotindu-i în gât când vede felina strecurându-se speriată printre picioarele lui Jules.

— O să fie bine, Jules! strigă ea. Joseph, ai grijă! N-o să stăm mult aici! Niciun răspuns. Doar zgomotul ghetelor care hârjâie pe podea, din ce în ce mai slab.

— Suntem un blestem pentru cei pe care îi iubim, spune Mirabella.

— Da. Dar ce ar trebui să facem? Să murim, așa cum ne spun ei? Arsinoe se îndepărtează de ușă și se așază pe bancă lângă sora ei.

— Cum te simți?

— Otrăvită. Dar presupun că știi cum e.

— De fapt... începe Arsinoe, dar se oprește, auzind vocea lui Billy.

— Lăsați-mă să trec, spune el răstit. Este logodnica mea. O voi vedea!

— La tine se referă? întreabă Arsinoe.

Mirabella râde încetișor.

— Nu, prostuțo. Bineînțeles că nu.

Arsinoe se repede la ușa celulei, își lipește palmele de ea, cu fața la gratii.

— Dați-vă la o parte, le poruncește ea gardienilor, și se miră când aceștia o ascultă.

Se pare că la Volroy reginele sunt regine, chiar și cele fugare.

— Arsinoe!

Billy dă fuga la ea. Degetele lui se prind de gratii și începe să zguduie ușa. O lovește cu picioarele.

— Gratii afurisite!

— Nu le lua în seamă.

Arsinoe îi acoperă degetele cu mâinile ei, iar el le privește fix, ca și cum nu i-ar veni să creadă că atingerea e adevărată.

— Trăiești, șoptește el, și zâmbetul lui parcă strălucește pe holul întunecat. Ar trebui să te strâng de gât.

— Noroc că nu poți să ajungi la gâtul meu, spune ea, și el începe să râdă. Îmi pare rău. Aș fi vrut să-ți spun, dar nu am avut cum.

— Nu mai contează.

Își strecoară mâna printre gratii și îi atinge fața.

— Cred că am reușit să bag pe toată lumea în încurcătură.

— Ca de obicei. Dar o să rezolvăm noi. Totul va fi bine. Acum că ești în viață.

— Îmi pare rău că ai crezut că am murit.

— Îmi pare rău că am acceptat să mă logodesc cu sora ta, spune el și o salută din cap pe Mirabella, peste umărul lui Arsinoe. Ce mai faci, Mira? Te ții bine?

— Foarte bine, spune Mirabella, și Arsinoe se îmbujorează.

Sora ei auzise tot ce îi spusese ea lui Billy. Dar mai contează? Nu poate să se abțină, iar Mirabella pare că e bucuroasă, cum stă așa, aplecată spre ei, ținându-și genunchii la piept ca un copil care ascultă o poveste înainte de culcare.

— Billy, șoptește Arsinoe așa de încet, încât el abia o aude. Mătușa lui Jules, Caragh, și Madrigal sunt în oraș. Caută-le la grajdurile de lângă hotelul Highbern sau în pădurea din sud, de lângă râu. Ne așteaptă acolo cu Braddock. Trimite-le vorbă lui Cait și lui Ellis. Trebuie să vină aici, să-i ajute pe Jules și pe Joseph, dacă nu pentru altceva.

— Așa voi face, îi promite el.

Se îndepărtează grăbit, iar lui Arsinoe îi vine să țipe. Se încleștează cu mâinile de gratii și strânge din dinți, ca să nu-l implore să rămână. Dar Billy se oprește și se întoarce.

— Te iubesc, spune el pe neașteptate. Trebuia să-ți fi spus. Poate nu am știut nici eu. Dar te iubesc. Și tu mă iubești. Spune-mi.

În prima clipă, Arsinoe doar clipește din ochi. Apoi începe să râdă.

— Continental. Nu poți să mă obligi s-o spun.

— Atunci să îmi spui când vei ieși de aici. Promite-mi.

— Promit.

Privirea ei se îndreaptă spre tavan.

— Ce se întâmplă acolo, în sala de consiliu?

— N-am aflat nimic până acum. Poate e semn bun.

Ezită să plece.

— Nu vreau să vă las aici. Pe niciuna.

— Știu. Dar deocamdată trebuie. Află tot ce poți despre Jules și Joseph, spune Arsinoe. Să nu-i lași fără ajutor.

— N-o să-i las.

Își strecoară degetele printre gratii și-i atinge din nou obrazul.

— Până diseară o să ieșiți de aici.

+

Natalia stă în picioare într-o nemișcare studiată, în sala de consiliu, așteptând sosirea Marii Preotese. Studiată, ca să nu pară înțepenită ca o pasăre zăpăcită și proastă, cum arată Sara Westwood.

— Regina Mirabella ar trebui să fie plasată într-o cameră izolată din Turnul de Est, spune Sara. Vocea îi tremură, și nu e prima oară când propune ca Mirabella să fie mutată.

— Nu e normal să stea într-o celulă!

— Reginele sunt în siguranță, păzite bine, răspunde Lucian Marlowe. Cu cât mai repede reușim să discutăm cu calm povestea asta, cu atât mai repede putem lua o hotărâre.

Se uită la Natalia, așteptând un ajutor de la ea, dar Natalia îl ținutuește cu privirea. Ce prost e, să încerce să convingă pe cineva din familia Westwood! El trebuia s-o ia de umeri și s-o dea afară pe ușă.

Și Luca unde o fi? Luca, Marea Preoteasă care are nevoie de o veșnicie să ajungă undeva, scuzându-se cu picioarele ei bătrâne. Dar toată lumea știe că e rapidă și agilă ca un șarpe când vrea ea.

Are impresia că mai trec o sută de ani până când aude foșnetul robei ei, iar Luca intră în cameră flancată de preoteasa aceea uriașă, cu părul roșu.

— În sfârșit, șoptește Genevieve, deschizând ușa preoteselor. Suntem toți aici, iar reginele sunt în celulă.

Reușește să se exprime în așa fel de parcă totul ieșise cum planificaseră. De parcă măcar ceva din toate astea fusese planificat.

Natalia este ultima care se așază și o face cu grație, deși ar fi fost bucuroasă să-i arunce pe geam pe toți cei din cameră.

— E ceva de neimaginat, spune Antonin, privindu-și fix mâinile. Atât de multă lume din tribune a auzit ce au spus. De parcă nu erau deja destule zvonuri despre reginele astea.

— Zvonuri? intervine Margaret Beaulin. Zvonurile s-au transformat de multă vreme în comentarii. Cu mult înainte de asta. Toate zvonurile au început cu micuța regină moartă-vie Katharine. Nu sunt regine adecvate, spun oamenii. Ceva nu e în regulă cu ele.

— Nu vorbi așa despre regine, șuieră Sara Westwood. Sunt sacre!

— Destul cu vorba!

Vărul Lucian își freacă tâmpilele cu degetele lui lungi.

— Singurul lucru care contează e ce facem noi. Și orice am face, trebuie s-o facem public. Katharine trebuie să le execute cu mâna ei. Fără să se vadă intervenția noastră.

— Să le execute? Asta nu s-a hotărât! Regina Mirabella n-a comis nicio crimă. Nu a fost părtașă la isprava naturalistei!

— Nu contează, mârâie Genevieve. Ai auzit ce a spus. Refuză s-o ucidă pe Arsinoe. Iar o regină care refuză să ucidă e vinovată de trădare.

— Pe cine trădează?

— Insula!

Sara se uită la Marea Preoteasă, așteptând ajutor. Dar Luca se uită numai la Natalia, iar Natalia se uită la ea, ca și cum doar ele două ar conta. Pentru că așa și era.

— Vreau să vorbesc cu Marea Preoteasă între patru ochi, spune Natalia.

— Surioară. Decizia asta ne privește pe toți.

— Într-adevăr. Iar după ce voi termina de vorbit cu Luca, vei fi de acord cu decizia noastră.

Acum, duceți-vă!

Genevieve închide gura. Se ridică de la masă și își arată nemulțumirea prin foșnetul puternic al rochiei. Pleacă, iar ceilalți ies după ea.

— Membrii consiliului știu, desigur, că nu trebuie să vorbească pe holuri, spune Luca, înainte de a se închide ușa în urma lor. Gardienii și servitorii au și acum urechi.

Renata Hargrove se strâmbă, după care trânteste ușa neagră și grea.

— Cum e posibil ca eu și Genevieve să avem același sânge? se întreabă Natalia și oftează din greu. Să cer un ceai?

— Nu. Dar nu mi-ar dispăcea un pahar din ce ai acolo.

Luca se uită peste umărul Nataliei spre colțul camerei, unde se vede o mică colecție de băuturi.

— Dacă nu sunt otrăvite.

— Nu pot fi otrăvite, când din consiliu fac parte Renata și Margaret.

Îi oferă lui Luca un pahar și stau amândouă la masa lungă din lemn lustruit a sălii de consiliu. Umăr lângă umăr, se uită amândouă la basoreliefurile din marmură albă și neagră care înconjoară camera, și care ilustrează harurile insulei laolaltă.

— Tu știi că acum ar fi imposibilă încoronarea Mirabellei, spune Natalia încet.

— Nu ar fi imposibilă, spune Luca, dar se uită în jos, la pahar. O să le mai dăm timp până la Beltane, așa cum e drept. Și dacă nici atunci nu o vor face, le închidem în turn.

Natalia golește paharul. Se duce să și-l umple, și vine înapoi cu toată sticla.

— Știi că nu se va permite asta. Nu când una dintre regine e dispusă s-o facă.

— Da, spune Luca. Regina ta moartă-vie. Ce fericită trebuie să fii.

Ochii bătrânei o sfredelesc. Ce oțel e în această Mare Preoteasă! Dar nici măcar oțelul nu poate sta în calea iubirii pentru o regină.

— Știu că nu vrei să moară Mirabella. Știu că pentru tine e mai mult decât o ambiție a templului.

Natalia lasă paharul jos și se uită fix la el.

— Știm amândouă câte am făcut pentru a ne asigura că Mirabella și Katharine rămân în viață.

— Toate planurile noastre, șoptește Luca. Toate pregătirile noastre. Toate au dat greș.

— Reginele acestea sunt incontrolabile. Impredictibile. Au luat decizia din mâinile noastre, poate fără să-și dea seama.

Se uită la Luca cum bea. Marea Preoteasă știe toate aceste lucruri. Nu e naivă.

— Nu așa aș fi vrut să obțină Katharine coroana.

Răspunsul lui Luca vine imediat.

— Dar vrei s-o obțină.

— Genevieve avea dreptate când a catalogat acțiunea lor drept trădare, spune Natalia. Și Antonin avea dreptate când spunea că lumea o să ajungă să se îndoiască de noi, indiferent cum se va termina. Deci eu aș putea să-ți permit să-ți faci din nou vocea auzită în acest consiliu. Poți alege pe cineva care să facă parte din consiliul lui Katharine. Coroana are nevoie de susținerea templului ca să potolească furtuna aceasta.

— Mă mituiești, spune Luca. În schimbul vieții Mirabellei!

— Nu e mită. Nu poate fi mită. Nimeni nu a câștigat aici, Luca. Dacă nu suntem alături, vom pierde și ce a mai rămas.

Stă perfect nemișcată și se lasă studiată de Luca. O lasă să încerce să-și dea seama dacă e sinceră

sau dacă minte. În cele din urmă, Marea Preoteasă va accepta. Oricum, Natalia îi făcuse propunerea asta numai din curtoazie. Mirabella va muri chiar dacă Luca acceptă să aibă sau nu de câștigat din moartea ei.

În cele din urmă, Luca dă din cap.

— Execuția lui Arsinoe nu trebuie să aibă loc în văzul lumii, spune ea. Deja ne-a provocat destule necazuri. Cine știe ce ar mai încerca să facă, dacă are ocazia.

— Sunt de acord, spune Natalia. Dar și eu sunt de părerea celor din consiliu. Cred că regina Katharine va trebui s-o execute în public măcar pe una dintre ele.

Luca se schimbă la față gândindu-se cum o să fie să prezideze execuția Mirabellei.

— Oamenii nu au avut parte de un duel, o presează Natalia. Nu putem să-i lăsăm să rămână cu imaginile astea.

— Va fi dificil ca Sara și familia Westwood să accepte așa ceva.

— Știu, răspunde Natalia. Dar îi poți convinge.

Natalia îi umple din nou paharul și îl împinge spre ea. Luca îl ia și îl dă peste cap. Când îl lasă jos, mâna îi tremură.

— Trei locuri în consiliu, spune ea. Trei persoane alese de mine.

— S-a făcut.

Natalia îi strânge mâna peste masă.

Biata bătrână Luca. Ochii îi sunt plini de suspiciune, ca și cum ar fi fost prea simplu. Ca și cum se gândea că ar fi putut să ceară și mai mult în schimbul reginei ei.

— Ordonă execuțiile, murmură Marea Preoteasă. Iar mâine-dimineață, Katharine va fi încoronată. Eu însămi o voi face.

Natalia respiră adânc. Ar fi putut să fie mai rău. Negocierile și discuțiile lor ar fi putut să dureze toată noaptea. Să-i asculte jelaniile Sarei Westwood.

— Ce ușurare, spune ea cu un ton mai cald, ca Marea noastră Preoteasă să aibă atâta tărie!

— Ah! face Luca. Natalia, taci, te rog!

Indrid Down

Madrigal și mătușa lui Jules, Caragh, nu sunt în grajdurile de lângă hotelul Highbern. Ar fi trebuit să-și dea seama, după ce trecuse prin curtea palatului Volroy și văzuse cușca lui Braddock goală. Dar Billy începe tot de acolo căutarea, cu speranță, știind că îi va fi mult mai greu să le găsească prin pădure.

În pădurile din sud, îi spusese Arsinoe. Lângă râu. Îl întreabă pe un negustor care vindea nuci cum se ajunge acolo și pornește spre păduri, strecurându-se printre copaci și din când în când încercând să fie cât mai zgomotos, ca să-l poată auzi ele. Rătăcește așa aproape toată după-amiaza. Până când transpiră și obosește.

Nu pot să stau aici în întuneric, își spune el și încearcă să înainteze prin tufișuri.

Braddock îl întâmpină ridicat în două labe, și Billy începe să țipe.

— Șșșt! Șșșt! șuieră Madrigal.

Îl lovește cu palma peste umăr, în timp ce inima lui bubuie, iar ursul se lasă în patru labe și începe să-i miroasă buzunarele.

— Ce ai? Și de ce a durat așa de mult? Unde e Jules?

— N-am putut să ajung s-o văd pe Jules, spune el repede. Am un mesaj de la Arsinoe.

Le povestește ce s-a întâmplat la duel și că reginele sunt acum în temniță. Chipurile lor sunt pline de groază.

— Nu știi ce s-a întâmplat cu Jules și Joseph după ce i-au închis, spune el. Dar cred că sunt bine. Deocamdată.

Madrigal începe să se plimbe, neliniștită.

— N-or să-i mai dea drumul. N-or să-i mai dea drumul niciodată lui Jules a mea, acum că au prins-o. Acum, că au aflat de blestemul legiunii. O vor condamna la moarte!

Femeia care este probabil mătușa Caragh se uită spre soarele care începea să apună, la lumina tot mai slabă. Seamănă puțin cu Madrigal, își spune el, la ochi și la forma feței. Dar restul trăsăturilor sunt ale bunicii Cait. Aceeași asprime și aceleași linii ferme. Are impresia că se uită la fotografia lui Cait de acum douăzeci de ani.

— Trebuie să mă întorc în oraș, spune Madrigal. Să văd ce se întâmplă.

— Stai aici, îi spune Caragh. Nu vreau să răscolesc capitala și după tine.

Pune mâna pe spatele lui Braddock, care îi adulmecă hainele lui Billy. E trist să-l vadă așa slăbit pe urs. Zilele petrecute în cușcă l-au înmuiat. Săgețile otrăvite ale toxicilor l-au înmuiat. Frica e o lecție pe care marii urși bruni nu prea o știu.

— Îmi pare rău, băiatule, îi spune Billy. Nu ți-am adus nimic.

— Nu e asta.

Caragh îl bate ușurel cu palma, afectuoasă.

— O caută pe Arsinoe. Știe că ai fost aproape de ea. Poate nu e familiarul ei, dar magia joasă pe care a folosit-o să-l lege de ea e foarte puternică.

Se uită la Madrigal și la cioara ei.

— Trebuie să le dăm de veste părinților noștri. Trimite-o pe Aria.

— Trebuie să facem mai mult decât atât, protestează Madrigal.

— O să facem.

— Ei, ce?

Dar Madrigal își ia totuși cioara în palmă și îi șoptește ceva, apoi o aruncă în aer.

— O să vorbesc cu tata, spune Billy. El ar putea să intervină pe lângă prietenii lui ca Jules și Joseph să fie eliberați. Iar Luca și cei de la templu cu siguranță le vor elibera pe Arsinoe și pe Mirabella în seara asta.

— Curios, spune Madrigal fără să se oprească din plimbarea nervoasă. Până acum nu mi s-a părut că ai fi idiot. Suntem în Indrid Down acum, Billy. Unde sunt stăpâni toxicii. Dacă tu crezi că nu vor profita de această oportunitate să scape de Arsinoe și de naturalista care poartă blestemul legiunii, te înșeli.

— N-ai de unde să știi.

— Nu. Are dreptate, spune Caragh și Madrigal clipește. Avem nevoie de un sprijin. Natalia Arron va încerca să facă ceva, dacă poate.

— Chiar dacă am pleca direct acolo, oprindu-ne doar să schimbăm caii, nimeni din Wolf Spring nu ar putea să ajungă aici la timp, spune Madrigal. Nici dacă i-ar aduce Matthew pe Whistler.

— Nu mă gândeam la Wolf Spring. Mă gândeam la Bastian City. La războinicii pe care i-am văzut azi în tribune. S-ar putea să mai fie încă aici. Poate îi găsim înainte de a pleca din capitală.

— De ce ne-ar ajuta? o întreabă Billy.

— Pentru Jules, exclamă Madrigal, bucuroasă. Nu face parte din neamul nostru. Este de-a lor.

— Eu tot cred că nu e cazul, spune Billy. Tatăl meu are influență aici. Are prieteni în clanurile Westwood și Arron. N-o să-l lase pe Joseph să putrezească în temniță. Mă duc la el, la hotelul Highbern, să aflu vești. El va rezolva problema. O să vedeți.

— Iar când o să-ți dai seama că n-o s-o facă, spune Caragh, să te întorci să ne ajuți. O să fim aici cu războinicii aceia cu mantii tivite cu roșu.

Celulele din Volroy

Jules stă cu obrazii lipiți de gratiile din mica celulă rece. E o schimbare plăcută, după ce a stat cu

fața lipită de zidurile aspre de piatră. Nu știe precis în ce parte a palatului Volroy se află, dar cu siguranță este undeva foarte jos. Mult mai jos decât celula în care sunt Arsinoe și Mirabella. Au coborât până aici o grămadă de scări. Și au încasat o grămadă de ghionturi.

Camden stă cu capul mare și greu pe piciorul ei. Jules o scarpină între urechi. Au dormit doar puțin, și nu își dă seama cât timp a trecut. De la oboseală au trecut la agitație și înapoi la oboseală.

— Ce face Cam? o întreabă Joseph din celula de alături.

— E agitată, răspunde Jules. Până acum ar fi trebuit să ajungem în fața consiliului.

— Poate vor să ne uite aici.

Vocea lui Joseph are un calm studiat.

— Poate vor să ne țină aici pentru totdeauna.

Jules simte în gât un ghem fierbinte. Să încerce numai. Cait nu va permite așa ceva. Nici mama lui Joseph. Cele două familii ar putea provoca un scandal zgomotos care ar destabiliza clanul Arron.

— Joseph, șoptește ea. Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta.

— Nu mi-aș dori să fiu în altă parte. Decât, poate, în celulă cu tine.

Jules zâmbește trist. Singura lor după-amiază petrecută împreună, în camera lui, pare să se fi întâmplat cu secole în urmă, iar asta o întristează, ca și cum amintirea aceea e dintr-un alt timp, înainte de Vânătoarea Reginelor, înainte ca Arsinoe să fie gata să moară, înainte ca toate să se termine îngrozitor de prost.

— Îmi pare rău că am plecat de lângă tine după... după Vânătoarea Reginelor. Îmi pare rău că am dispărut așa la Black Cottage.

— N-aveai încotro. Trebuia s-o salvezi pe Arsinoe. Ți-aș fi spus eu s-o faci dacă n-ai fi făcut-o tu.

— Știu. Dar m-am gândit tot timpul la tine, Joseph.

— Nu e nimic. Arsinoe e pe primul plan.

Râde.

— Am încetat să mai fiu gelos pe ea de la opt ani.

— Ai fost gelos doi ani de zile?

— Cam așa. Cam atât cred că mi-a luat ca să ajung s-o iubesc și eu.

Pentru că... tu ai fost mereu pentru mine cea mai importantă persoană. Presupun că toată lumea are o persoană importantă. Iar pentru mine, persoana aceea vei fi întotdeauna tu.

Oftează.

— Cel puțin pentru aceste ultime patruzeci și opt de ore.

— Nu vorbi așa, spune ea furioasă. O să ieșim de aici. Ziua aceea pe care am petrecut-o în dormitor. Nu va fi singura.

— Cea mai frumoasă zi din viața mea, șoptește el, și ea îl simte mișcându-se în celulă. Jules?

— Da?

— Dacă se întâmplă cumva. Dacă nu putem s-o salvăm pe Arsinoe. Vreau să vii cu mine. Să plecăm din Fennbryn. Aș putea să construiesc în altă parte o viață pentru noi, undeva unde nu vom vedea fantoma ei ori de câte ori ne uităm în jur.

Jules înghite în sec. Dacă nu o va putea salva pe Arsinoe, va vedea fantoma ei în fiecare zi. Indiferent unde s-ar afla.

— Arsinoe o să găsească o modalitate să scape de aici. Întotdeauna găsește.

— Știu, spune Joseph. Dar dacă nu găsește. Dacă nu poate. Vii cu mine?

Jules se uită jos, la Camden, care clipește la ea cu ochii galbeni-verzui plini de speranță.

— Da, Joseph. O să vin.

Hotelul Highbern

Billy așteaptă la hotelul Highbern, împreună cu tatăl lui, uitându-se pe geam cu brațele încrucișate la piept. Așteaptă de atât de mult timp, încât e gata să izbucnească. Ar vrea să se plimbe prin cameră, dar tatăl lui i-ar arunca privirea aceea dezamăgită. Așa că privește întruna palatul Volroy, cu gândul la Arsinoe care e ținută acolo captivă. Speră să le facă zile grele gardienilor.

Poate mătușa lui Jules, Caragh, avea dreptate, poate ar fi trebuit să rămână cu ele, să le ajute să-i mobilizeze pe războinici. A trecut mult prea mult timp de când n-au mai auzit nimic de la consiliu, și, fiind niște outsiders, el și tatăl lui oricum ar fi printre ultimii care află noutățile. Cerul s-a întunecat afară, a devenit cenușiu. Pădurile din depărtare se văd ca prin ceață. Caragh nu ar fi așteptat până acum. Planul lor deja începuse să se desfășoare, iar el va rămâne pe dinafară.

Caragh. Nu era deloc cum s-ar fi așteptat el, după ce îi auzise pe Joseph și Jules povestind cu atâta afecțiune despre ea. În mintea lui era o persoană blândă, caldă și plăcută, o femeie care e capabilă să renunțe la libertatea ei pentru un copil, chiar dacă acel copil nu e al ei. Dar femeia pe care a văzut-o era dură și hotărâtă. Poate șederea la Black Cottage a schimbat-o. Sau poate o femeie e mai complexă decât credea el până atunci.

Bătaia în ușă îl ia prin surprindere. Este mesagerul de la Volroy, deși nul văzuse venind. Tânărul îi înmânează tatălui său un plic sigilat, face o plecăciune și pleacă.

— Ce scrie? îl întreabă Billy pe tatăl lui, care citește.

Știa că Arsinoe nu va rămâne mult timp în celulă. Poate au și eliberat-o.

William bagă scrisoarea în buzunarul de la sacou. Fața lui nu trădează nicio emoție, niciun fel de interes. Aproape întotdeauna e așa, și lucrul acesta l-a neliniștit tot timpul pe Billy.

— Încoronarea e mâine, spune el.

— Ce încoronare?

— Încoronarea reginei, spune William, iritat. A reginei Katharine. Viitoarea ta soție.

Billy clipește din ochi. Nici nu poate procesa informația. Nu e viitoarea lui soție. Nu va fi niciodată.

— Dar Arsinoe? Dar Mirabella?

William ridică din umeri.

— Din ce am citit în scrisoare, e posibil ca fata aia din Wolf Spring să fi fost deja executată. Cealaltă va supraviețui până după încoronare – și după nunta voastră – pentru a fi executată public.

— Trebuie să oprești asta, spune Billy.

Tatăl lui ridică ochii spre el și Billy face un pas înapoi.

— Poți să faci un târg cu clanul Arron. Să le țină în viață pe Arsinoe și Mirabella, în secret. Știu că poți s-o faci. Știu că ai colaborat cu ei dinainte de a începe povestea asta.

— Stai calm. Știai că așa se va întâmpla.

— Acum e altceva.

— Într-adevăr. Am câștigat.

Tatăl lui se întoarce cu spatele. Billy vede, efectiv, cum tatăl a și uitat de el, cum i se umple capul de vise de mărire. De planuri pentru noi oportunități de înavuțire. Monopol comercial în insulă pentru generația viitoare. Și susținerea toxicilor, care îi vor reduce la tăcere pe toți concurenții care nu-i sunt lui pe plac.

— Te-ai descurcat bine, murmură tatăl lui, distras. Sunt mândru de tine, fiule.

— Și de când mi-am dorit asta, șoptește Billy. Dar de ce ești așa de mândru, tată, când n-am făcut altceva decât să încerc să te subminez? M- am îndrăgostit de altă regină decât cea care trebuia. Și nu am vrut s-o otrăvesc pe Mirabella, așa că a trebuit s-o otrăvești tu. Nu m-am gândit că o să faci asta, ca să fiu sincer. Nu m-am gândit până să spună Marea Preoteasă că regina Katharine nu a otrăvit-o prin atingere. Abia atunci mi-am amintit că ai stat la masa noastră în seara aceea.

— Nu am omorât-o. Și am păstrat alianța. Te-am făcut rege.

— Dacă accept.

Tatăl lui îl privește fix.

— Și voi accepta, continuă Billy. Dacă te duci acum la cei din familia Arron și le spui să oprească execuția lui Arsinoe.

— Uită de ea. E ca și moartă. Probabil e deja moartă.

— Ce te costă să încerci?

— Billy, spune William cu fermitate. O să faci cum spun eu.

— Nu!

— O să faci cum spun eu.

— Nu! țipă Billy, iar tatăl lui ridică mâna, ca și cum ar vrea să-l lovească.

Dar se oprește brusc, văzând că băiatul nici nu clipește. Billy nu observase până acum că tatăl lui nu mai e așa de mare cum era. Că trecuseră anii, și că acum, de fapt, el este mai înalt decât tatăl lui.

William se uită în jos, dezgustat, apoi se caută în haină după un trabuc.

— N-o să dai cu piciorul la toate pentru o fată, bombăne el.

— Te înșeli, tată, spune Billy, apoi se întoarce imediat și iese pe ușă.

Regina Încoronată

Încoronarea

Katharine stă pe podium și se studiază în oglindă, în timp ce Natalia îi strânge rochia în talie.

— Niște simpatizanți naturaliști au eliberat ursul, spune Natalia. Facem căutări în oraș, dar până acum nu l-am găsit.

— Lasă-l să se ducă, spune Katharine.

Ursul nu mai contează acum. Acum nu mai contează decât satinul negru care îi mângâie pielea. Și invitații care se adună în salonul privat din Volroy.

— Când m-ai îmbrăcat anul trecut, de ziua mea, te gândeai că o să ajungem aici? La câteva momente înainte de încoronare.

— Sigur că mă gândeam, Kat, spune Natalia.

Dar Katharine știe adevărul. Pe toți îi luase prin surprindere.

Natalia o ajută să coboare de pe podium, iar Katharine face o piruetă. Rochia este simplă, dar elegantă. Nu poartă nicio bijuterie, iar părul lăsat pe spate nu are nicio podoabă. Pare ciudat de inocentă. Aproape ca fetița care era ea odinioară.

— Ești frumoasă, regină Katharine.

Natalia îi aranjează părul pe umeri.

— Mă întreb cum de nu e Pietyr aici să te vadă. Îmi pare rău pentru el.

Katharine se încruntă.

— Ei bine, spune ea, n-o să simt lipsa unui invitat când am așa de mulți.

Și refuză să se gândească la Pietyr într-o zi ca asta. În curând va fi încoronată. Apoi o va ucide pe sora ei, Arsinoe, de data aceasta o va ucide cu adevărat, fără scăpare. Și apoi se va căsători.

Își aranjează pe degete mânușile simple, negre, și zâmbește.

— Deci nu ești dezamăgită? o întreabă Natalia. Că suntem nevoiți să facem toate astea în grabă?

— Deloc, răspunde Katharine. Mă interesează doar că o facem.

Încoronarea lui Katharine e restrânsă, după standardele obișnuite. Publicului nu îi este permis să asiste. Doar membrii Consiliului Negru, preotesele de la templu și familia Arron. E o ceremonie solemnă, la care nu se vede nicio bucurie pe chipurile preoteselor. Nu e nicio bucurie nici pe chipurile celor din clanul Arron. Doar nervozitate. La ceremonialul de încoronare din primăvară, în timpul Festivalului Beltane, o să fie mai bine.

Marea Preoteasă Luca prezidează ceremonia, cu spatele drept și surprinzător de impunătoare în robele ei albe, mai ales pentru cineva de vârsta ei. Începe să citească decretul emis în colaborare de consiliu și de templu: Katharine va fi încoronată, iar Arsinoe și Mirabella vor fi executate de ea. În decret, numele surorilor ei nu sunt menționate. După ziua de azi, nimeni nu le va mai menționa numele.

Aerul din cameră este rece și stătut când Katharine îngenunchează în fața Marii Preotese. Luca va așeza coroana cu mâna ei pe capul reginei, unificând simbolic templul și consiliul.

Katharine face eforturi să nu rânjească. Nu poate fi ușor pentru femeia aceea mândră să admită că a greșit.

Când Luca lasă capul în jos să se roage, Katharine își privește invitații. Nicolas, cu zâmbetul lui tainic. William Chatworth, tatăl peștorului pe care Natalia spune că trebuie să-l aleagă. Genevieve, cu ochii ei violeți, de oțel. Și Natalia.

Rugăciunea se încheie și preotesele se ridică. Îi oferă lui Katharine apă dintr-un cofer de argint. Se spune că apa e adusă din râul Cro, care izvorăște din vârful muntelui Horn. Dar dacă ar fi așa, Katharine nu își dă seama cum au putut s-o aducă așa de repede. Poate au întotdeauna un cofer pregătit. Dar nu contează. Bea, și apa i se scurge pe bărbie, rece ca gheața, iar Katharine observă cu surprindere că șefa preoteselor din Indrid Down, Cora, este cea care ține coferul.

— Ridică-te, regină Katharine! spune Luca și întinde mâinile cu palmele în sus. Fiică a Zeiței. Fiică a insulei.

Mâinile ei sunt unse cu ulei aromat și cu puțin sânge. La o încoronare normală, sângele ar fi fost luat de la cerbul ucis în timpul Vânătorii. Katharine se întreabă de unde or fi luat acum sângele. S-ar fi oferit să-i taie ea gâtul ursului lui Arsinoe, dacă cineva nu i-ar fi dat drumul.

În afară de cele câteva cuvinte rostite de Luca, încoronarea se desfășoară pe tăcute. Nu i se cer legăminte sau jurăminte. O regină e făcută din insulă și insula e făcută din regină. Nu au dreptul și nici nu au nevoie să îi ceară să jure.

Marea Preoteasă întinde mâna spre dispozitivul de lemn pentru tatuare, care are în vârf mai multe ace scurte.

Coroana tatuată nu s-a mai făcut de generații. A fost ideea Nataliei. Poate o idee proastă, se gândește Katharine, văzând cum îi tremură mâinile bătrânei Luca. Va avea noroc dacă coroana n-o să-i fie desenată în zigzag pe toată fruntea.

— Nu-ți face griji, șoptește Luca, de parcă i-ar fi citit gândurile. Și acum tatuez brățările preoteselor mele.

Apropie dispozitivul de fruntea lui Katharine.

Prima atingere o șochează. Și nu are timp să-și revină, că vine încă una, și încă una, o secvență de durere care pare că nu se mai sfârșește, când Luca o înțeapă cu acele din care iese tuș negru, chiar la rădăcina părului.

Durează mult. O groază de timp și de durere, dar este o coroană care nu se va șterge niciodată și care nu va putea fi luată de pe capul ei pentru a fi dată altcuiva.

— Ridică-te, Katharine, spune Luca. Regină încoronată a insulei Fennbirn.

Katharine se ridică și adunarea începe să aplaude, până când Katharine ridică mâna.

— Vreau să-mi aleg regele-consort, spune ea.

— Cum dorești, spune Luca. Pe cine vrei să alegi?

— Îl aleg pe...

Katharine se uită la William Chatworth. I se pare că arată ca un porc, prea arogant și prea sigur pe el, când fiul lui nici nu s-a obosit să vină aici. Natalia trebuie să fie nebună ca să i-l recomande. Dar nu Natalia e regină.

— Îl aleg pe Nicolas Martel.

Celulele Din Volroy

Arsinoe se dă întruna cu capul de zidul de piatră, de ceea ce par a fi multe ore. Dar nu ai cum să știi cu siguranță. Singura modalitate de a înregistra trecerea timpului este schimbarea gărzilor.

— Te simți mai bine? o întreabă ea pe Mirabella.

Mirabella își trage picioarele sub fustă și se prinde cu mâna de călcâi, la marginea băncii de lemn.

— Mă simt chiar bine, de fapt. Ce otravă o fi fost, se pare că nu mai acționează. Se pare că nu au vrut să mă ucidă.

— Sigur că nu, spune Arsinoe. Voia să te ucidă ea.

Oftează și se lasă pe spate. Arată cu mâna spre ușa din lemn.

— Atunci n-ai putea să dai foc la ușă ca să ieșim de aici?

— Nu. Lemnul e prea gros. Ar trebui să chem un foc așa de puternic, încât ne-ar arde și pe noi.

Dacă n-am muri asfixiate cu fum înainte.

Arsinoe se uită la sora ei. Mirabella își scosese jacheta ușoară și rămăsese într-o bustieră strâmtă cu bretele late. Probabil e adevărat ce se spune, că elementalii nu simt curentul sau umezeala.

— De ce ți-au pus fustă? întreabă Arsinoe. Nu știau că te îmbracă pentru un duel?

— Sunt încălțată cu cizme, răspunde Mirabella. Și nu mi-au pus jupon sau corset.

Întoarce capul spre Arsinoe cu un zâmbet obosit.

— Aparențele, aparențele.

Arsinoe râde.

— Cel puțin după ce o să murim nu o să mai avem parte de astea.

— Deci tu crezi că o să murim? o întreabă Mirabella, și Arsinoe ridică o sprânceană.

Trebuie să-și amintească mereu că sora ei nu fusese crescută ca ea. Mirabella fusese tratată ca o regină. Probabil i se pare imposibil să moară.

Arsinoe oftează.

— Nu cred că îmi vor da drumul, ca să le mai dau bătaie de cap. Dar tu o ai pe Marea Preoteasă. Și familia Westwood. Ei sunt inteligenți, poate vor negocia să te salveze pe tine, oferindu-mă pe mine la schimb. Dar nu vreau să mă gândesc ce le vor face lui Jules și lui Joseph.

— Nu le vor face nimic, spune Mirabella, și în celulă se aud pârâituri.

Arsinoe își privește uimită brațul, văzând cum i se ridică părul.

— Promiți? o întreabă ea. Dacă ieși de aici, promiți că o să ai grijă de ei?

— Sigur că da.

Arsinoe se ridică și își îndreaptă spatele.

— Bine. Pentru că e numai vina mea, să știi. Din cauza mea a fost exilat Joseph timp de cinci ani. Din cauza mea Jules a fost otrăvită după Beltane. Până și Camden a fost mutilată tot din cauza mea de ursul acela bătrân și bolnav.

— Ei nu văd așa lucrurile.

— Sigur că nu. Sunt prea buni.

Pe coridor se aud pași. Ar putea fi Billy, care se întoarce să-i spună că le vor elibera ca să se ucidă în altă zi. Chiar și dacă să le închidă împreună în turn ar fi preferabil.

La fereștrica zăbreliată a ușii de lemn apare fața lui Katharine.

— Surioarelor, spune ea.

Ochii ei frumoși, cu gene negre, privesc când la Arsinoe, când la Mirabella, care se ridică repede și își scutură praful de pe rochie.

Arsinoe o așteaptă pe Katharine să vorbească. Dar ea stă, pur și simplu, în fața celulei lor și zâmbește. Ca și cum așteaptă ceva. Mirabella scoate o exclamație de uimire.

— Ce e? întreabă Arsinoe.

— Fruntea ei, șoptește Mirabella. Uită-te la fruntea ei.

Arsinoe își îngustează ochii și privește atent printre gratii.

Pe fruntea lui Katharine, chiar sub linia părului, fusese tatuată o linie subțire și neagră.

— Voiam să vă arăt și vouă, spune Katharine, plină de seninătate. Ca să nu mai fie nicio confuzie. Ca să nu vă mai spună minciuni unii și alții. Voiam să-mi vedeți coroana cu ochii voștri.

Arsinoe înghite în sec.

— Asta e o coroană? întreabă ea. Am crezut că ai căzut cu fața pe niște cărbuni.

Katharine începe să râdă.

— Glumește cât vrei. Dar s-a terminat. Și, în parte, ție îți datorez asta. Mulțumită mărețelor voastre declarații de compasiune, consiliul și templul și-au dat seama că nu au de ales. Refuzul vostru de a uide i-a făcut să vadă, în sfârșit, că eu sunt singura regină adevărată din această generație.

Arsinoe se strâmbă. Probabil că ar trebui să fie îngrozită, dar e numai iritată. Aproape furioasă. Biata Mirabella ai zice că e bolnavă de când a văzut coroana tatuată pe fruntea lui Katharine.

— Singura regină adevărată, se stropșește Arsinoe. Singura ucigașă.

— Dar nu a fost mereu așa, spune Mirabella. Nu ai fost așa mereu, Katharine. Erai o dulce. Obişnuiam să...

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată, o întrerupe Katharine. Trebuia să fie una dintre noi. Așa e regula jocului. Așa suntem noi.

— Să fie ca tine, atunci, spune Arsinoe. Scoate-ne din celulă și du-ne înapoi pe arenă. Să vedem cine rămâne în viață.

Katharine țâțâie dezaprobator.

— Mă tem că nu se va întâmpla așa, surioară. Amândouă ați avut nenumărate ocazii.

— Ai venit aici numai să te lauzi? o întreabă Mirabella. Unde este Marea Preoteasă? Sau Sara Westwood? Unde e familia Milone, pentru Arsinoe? Ar trebui să-i vedem dacă într-adevăr s-a întâmplat asta.

— Da, spune Arsinoe și face semn cu mâna. Să vină ei să ne dea vestea. Ar trebui să pleci, regină Katharine. Și dacă mai vii – Arsinoe se ridică în vârful picioarelor, s-o vadă mai bine – adu și o lădiță ca să te sui pe ea.

Ochii lui Katharine se întunecă așa de tare, încât Arsinoe se lasă pe toată talpa. Încă o dată se gândește că ceva nu e în regulă cu Katharine. Că e ceva ciudat. Și nu-și dă seama de ce, dar e convinsă că nici cei din familia Arron nu știu ce e cu ea.

— Deschide ușa! poruncește Katharine.

Un zăngănit de chei, ușa se deschide și noua regină intră în celulă.

— M-ați înțeles greșit, le spune ea, iar Arsinoe și Mirabella se dau în spate când gardienii năvălesc în celulă.

O împing pe Mirabella la perete, apoi o apucă strâns de brațe pe Arsinoe.

— Nu am venit să vă dau vestea! Am venit să vă pecetluiesc soarta.

— Ce tot spui acolo?

Arsinoe se zbate în mâinile gardienilor.

— Pe insulă, numai reginele pot uide regine, spune Katharine cu glas dulce. Asta nu se poate schimba doar pentru că voi două vreți să trădați aceste drepturi primite prin naștere. Tu, Arsinoe, ești regină. Așa că nu poți fi executată decât de o alta ca tine.

Bagă mâna în mâneca rochiei și scoate de acolo un flaconaș de sticlă, cu dop, în care se află un lichid chihlimbariu.

— Gârzi, imobilizați-o pe regina Mirabella!

Mirabella strânge din dinți. Toate torțele de pe coridor au acum flacăra până la tavan.

— Spune-i să stea potolită, i se adresează Katharine lui Arsinoe. Dacă nu cumva vrei să vin înapoi cu capul blestematei și al pumei ei.

Flacăra torțelor scade, iar fierbințeala din cameră se domolește când Mirabella încetează să se zbată.

— Soarta voastră nu se va schimba dacă vă împotriviți, continuă Katharine. Dar soarta prietenilor voștri încă nu s-a decis.

— Vrei să ne otrăvești, spune Arsinoe, calmă.

— Da. Dar numai pe tine, deocamdată. Regina Mirabella va fi executată mâine, în piața publică. Katharine zâmbește cu răutate.

— Pentru că așa dorește Marea Preoteasă.

— Nu! țipă Mirabella. Minți!

Poate Katharine nu mințea, dar cu siguranță era crudă. Arsinoe se uită prin ușa deschisă, pe hol. Jules și Joseph nu pot fi prea departe. Dar sunt atâtea celule în care puteau fi duși. Și sunt o mulțime de gardieni. Gardieni solizi și înarmați. Nu poate decât să sperie că Mirabella e mai puternică decât ei. Altă șansă nu vor mai avea.

— Haideți, să terminăm odată, spune Katharine. În seara asta trebuie să mă și căsătoresc.

— Nu te împotrivi, îi spune Arsinoe Mirabellei. Pentru Jules și Joseph.

— Nu! Arsinoe, nu! protestează Mirabella, dar gardienii o lipesc cu spatele de perete.

Arsinoe se uită la otrava din mâna lui Katharine. Se străduiește să-și țină ochii larg deschiși. Trage adânc aer în piept o dată și încă o dată. E greu să nu pară speriată. Este speriată. Dar nu de conținutul sticlutei.

Katharine scoate dopul și Arsinoe se preface că-și pierde cumpătul și se zbate, încercând să se elibereze, cu picioarele afundate în paie de pe podea. Ochii lui Katharine au o veselie malefică, iar Arsinoe abia așteaptă ca ea să-și pună în aplicare planul. Aproape că ar merita să vadă ce față va face când va vedea că bea otrava și nu moare.

— Dați-i capul pe spate!

Arsinoe se zbate și țipă. Își strânge buzele când Katharine se apleacă spre ea să-i toarne otrava în gură, așa că aceasta e silită s-o forțeze, apucând-o de obraji cu degetele înmănușate.

Otrava e uleioasă. Amară la gust. Miroase puternic a plante. Îi pătrunde în gură și i se scurge pe gât, atât de multă, încât aproape se înecă și scuipă, iar gardienii se dau speriați la o parte. O aude pe Mirabella țipând în celălalt capăt al celei și simte cum se cutremură podeaua când un fulger imens lovește fortăreața.

Katharine începe să țipe. Se îndepărtează de Arsinoe și fuge spre ușă, acoperindu-și capul cu mâinile.

— Tu, spune ea, arătând spre Mirabella. Va trebui să te slăbesc înainte de execuție. N-o să mai poți da spectacole, ca să distragi atenția oamenilor.

— Așa ești de speriată? strigă Mirabella, cu vocea înăbușită de plâns.

Trece printre gardieni și cade în genunchi lângă Arsinoe, care tușește și e scuturată de convulsii.

Katharina privește până când Arsinoe nu mai face nicio mișcare. Cu trupul Mirabellei apăsându-i pieptul, Arsinoe închide ochii.

— Nu sunt speriată, spune Katharine. Și nu sunt nici lipsită de milă.

Se întoarce spre gardieni.

— Lăsați-o să jelească întâi moarta, și apoi luați cadavrul. Pe urmă să-l pregătiți de vizionare. La execuția de mâine vreau să fie expus în piață. Și apoi vor avea ocazia să zacă una lângă alta.

Mirabella trage în poala ei trupul inert al lui Arsinoe. Plânge așa de tare, încât răsună tot holul când pașii escortei lui Katharine nu se mai aud.

Dar și așa Arsinoe mai așteaptă, iar când nu se mai aude chiar nimic în afară de plânsul Mirabellei, deschide ochii, în sfârșit.

Nunta

În timp ce Nicolas depune jurământul în fața Marii Preotese, mintea lui Katharine răătăcește. Nu că nu s-ar bucura că se căsătorește cu el. Se bucură. Dar are sentimentul că a ajuns la deznodământ, după bucuria intensă pe care a avut-o când i-a fost tatuată coroana pe frunte. După bucuria pe care a avut-o când i-a turnat otravă pe gât surorii ei înspăimântate. Așteptase de atâta timp clipa asta. Aproape că îi venea să facă o piruetă când își amintea cum se zbătuse Arsinoe și cum urlase Mirabella.

Își ia o poziție relaxată, dar apoi o vede pe Natalia uitându-se la ea și își îndreaptă umerii. Numai că sunt așa de multe jurăminte. Nicolas nu e regină, și trebuie să jure, să jure și iar să jure că va fi devotat.

Numai Natalia și membrii Consiliului Negru sunt de față la nuntă, în afară de Luca și de câteva preotese. Camera mică și întunecoasă din Turnul de Est este luminată de trei candelabre înalte. Trebuia să fi deschis cineva fereastra. Fumul sacru îi provoacă tuse.

— Bea și vei fi uns, spune Luca.

Îi dau să bea din cupa ei de încoronare, după care îl ung cu sânge și cu ulei. Bietul Nicolas. Încearcă din răputeri să se comporte degajat. Dar se uită întruna la ea, ca și cum s-ar aștepta să vină lângă el, în loc să stea deoparte. Nu i-a spus nimeni că un rege-consort are nunta mai degrabă cu Zeița decât cu regina. Că ea nici măcar nu-l va atinge. Că nici măcar nu se vor săruta.

Katharine îl studiază la lumina candelabrelor. E tare frumos, și se potrivește bine cu ea. Dar nu e Pietyr.

Simte în stomac un ghem tare și rece. Pietyr a încercat s-o omoare. Dar numai pentru că a crezut că va fi oricum ucisă, și într-un mod oribil, cu pumnale zimțate și cu străini care o vor tăia în bucăți.

Sigur, ar fi putut s-o ascundă, în loc să facă asta. Dar nu e stilul Arron. Cei din familia Arron ori câștigă, ori pierd. Totul sau nimic. Iar Katharine nu se așteptase ca el să fie altfel.

În cele din urmă, Nicolas își termină jurămintele și i se permite să se întoarcă cu fața spre regină. Preotesele se pleacă în fața ei. Chiar și Luca. Apoi ies din cameră, urmate de membrii consiliului. Natalia pleacă fără să o privească în ochi, furioasă și acum pentru alegerea ei. Dar Natalia e ca o mamă pentru ea și nu va păstra furia prea mult timp.

Nicolas îi ia mâna înmănușată.

— Asta a fost tot? întreabă el. Am crezut că or să-mi ia sânge sau că-mi vor face vreun semn pe piept cu fierul înroșit. Am crezut că ne vor lega pe amândoi cu vreo funie.

— Așa se face în țara ta?

— Nu. În țara mea am fi jurat amândoi. Iar mireasa mea ar fi fost îmbrăcată în alb.

— N-ar fi fost îmbrăcată în alb dacă ar fi fost regină, spune Katharine.

Nicolas îi duce mâna la buze. O sărută cu atâta patimă, încât dinții ating materialul mănușii. Curtea pe care i-o făcuse el fusese plină de respect. Nici măcar n-o sărutase direct pe gură. Dar când o trage spre el, strivind-o la pieptul lui, își strecoară mâna în părul ei și o prinde de ceafa. Nu e nici delicat, și nici timid.

Katharine ridică coatele și se eliberează din brațele lui.

— Nu acum, spune ea.

— Cum adică, nu acum? Suntem căsătoriți. Ești a mea.

— Ne aparținem unul celuilalt, îl corectează ea.

Întinde din nou brațele spre ea, dar Katharine se îndepărtează repede, cu rochia foșnind precum coada unui șarpe cu clopoței.

— Vreau să o văd pe Natalia. Nu-mi place când e furioasă pe mine.

— Te duci mai târziu la ea. Nu-mi place să aștept. Vreau să te dezbraci de hainele astea. Să ne dezbrăcăm amândoi.

Ochii lui o măsoară cu lăcomie.

— Am avut răbdare, dar acum suntem aici, în castelul nostru.

— Ai avut răbdare, îi spune ea. Dar noaptea nunții noastre nu va fi aici. Cu atâta grabă și cu atâtea evenimente neașteptate nu a fost timp pentru pregătirea unui dormitor în Turnul de Vest. Acolo e plin de mobilă acoperită cu pânze prăfuite. Și de preotese care tușesc încercând să curețe pânzele de păianjen.

— Atunci unde? Și când?

— În apartamentele mele de la Greavesdrake. Natalia a pregătit o trăsură care să ne ducă acolo.

+

Când deschide cineva ușa de la biroul Nataliei aflat sus, în Turnul de Est, ea se așteaptă să fie vreun servitor. Vreun băiat bun și atent care să-i aducă o ceașcă de ceai fierbinte cu otravă. Dar nu e niciun servitor. E William Chatworth.

— Nu acum, William, îi spune ea și se întoarce la scrisul ei.

O altă scrisoare către fratele ei, Christophe, în care îl întreba ce mai știe de Pietyr și îi povestea ce se întâmplase. Poate că vestea asta îl va trezi, în sfârșit, pe fratele ei și va binevoi să iasă de sub soția aia a lui, să lase casa de la țară și să vină înapoi în capitală, unde îi e locul.

— Ba acum.

William înaintează hotărât în cameră și își toarnă un pahar din băutura ei atât de repede, încât ea abia apucă să i-l zboare din mână.

— E otrăvit, îi spune ea și se uită amândoi la mizeria de cioburi și lichid de pe jos. Cu mătrăgună și boabe de soc.

Chatworth respiră adânc. Strânge pumnii, apoi îi desface, își ia avânt și o lovește pe Natalia peste față.

Capul ei zboară într-o parte. Face un pas înapoi, mai mult din cauza șocului. Mai mult șocul decât durerea o face să lăcrimeze.

— Poate ar fi trebuit să te las să bei, spune ea.

Lovitura primită a fost puternică, iar acum scuipă puțin sânge la picioarele lui.

— Dar văd că ești deja beat.

— Ți-ai căsătorit pușlama cu Martel.

— N-am putut face nimic. Ai fost și tu acolo. A făcut alegerea în fața tuturor. Poate dacă fiul tău s-ar fi deranjat să-și facă apariția...

— Poți să zici că s-a răzgândit. Că a fost supărată pe el că nu a venit la încoronare.

— Nu pot, spune Natalia, calmă. Este regină. Și am fost nevoiți să ne mișcăm repede. Suntem într-o situație precară.

— Anulează totul.

— Ți-am spus că nu pot.

Natalia se strâmbă, iritată de respirația lui de om beat și de preocupările lui continentale. Ochii lui, care în mod normal sunt frumoși și limpezi, arată acum tulburi și umflați. Nu îi place când îl vede așa. Deși probabil așa e în realitate. Furios, și urât, și mărunț.

— S-au căsătorit. El se pregătește să se ducă în dormitorul ei.

— Ce importanță are? Poate să se culce cu el acum și mai târziu să se căsătorească cu Billy. Reginele voastre nu sunt niște doamne. Niciuna dintre voi nu știe să fie o soție adevărată. Fiul meu va trebui s-o învețe.

— N-o s-o învețe nimic, izbucnește Natalia. Acum pleacă, William. Ești beat.

Dar Chatworth nu pleacă. Se înroșește la față și când vorbește îi sar stropi de salivă din gură.

— Cinci ani i-am dat să mănânce lui Joseph Sandrin ca să-i obțin lui Billy un loc pe insula

Fennbirn. Să-i dau o coroană. Am otrăvit-o pe elementală. Și înainte de ea, pe fata aia din Wolf Spring.

— Nu vom uita asta.

Natalia îi întoarce spatele. O greșală, poate, dar nu mai suportă să-l mai vadă.

— Îți voi oferi pe cât se poate un procent mare din comerțul nostru; nu cred că familia lui Nicolas va fi prea generoasă. Nu îți lipsește decât titlul, dar așa vei putea să-l ai aproape pe fiul tău. Cu siguranță asta te bucură.

El amuțește, iar Natalia se întoarce la scrisoarea ei. Măinile pe care le simte în jurul gâtului sunt o surpriză așa de mare, încât nici măcar nu țipă.

E puternic și atât de furios, încât în câteva clipe ochii Nataliei se încetoșează. Se agață cu mâinile de degetele lui, apoi de marginea mesei, căutând ajutor. Nu are la îndemână decât un pressepapier de sticlă, un obiect frumos, liliachiu, rotunjit și nu foarte mare. Un dar de la Genevieve. Îl ia și întinde mâna în spate cât poate de mult, nimerindu-l în cap.

Lovitura nu este prea puternică, dar îl dezechilibrează, iar ea cade la pământ, icnind. Încearcă să strige după ajutor, dar din gât nu iese decât un hârâit. Apoi William o lovește cu piciorul în burtă, și ea simte cum i se încordează toți mușchii.

O lovește. Și iar o lovește. Fără o vorbă. Ea se uită la ochii lui de om beat, înroșiți, și nu aude altceva decât bătăile inimii ei și respirația lui greoaie.

Nu se poate să sfârșesc așa, își spune ea. Sunt Natalia Arron.

Ridică brațele și lovește disperată cu ele.

— Kat, rostește ea gâfâind. Katharine.

Și apoi mâinile lui Chatworth se strâng din nou în jurul gâtului ei, și lumea Nataliei se întunecă.

+

Rho trece pragul biroului și îl găsește pe continental aplecat deasupra Nataliei.

— E vina ta, mormăie el și scuipe trupul nemișcat. Trebuia să faci ce stabilisem...

Se întrerupe brusc când Rho intră în cameră. Ea trece repede pe lângă el și îngenunchează să-i ia pulsul Nataliei, cu toate că știe că este un gest inutil. Are gâtul zdrobit. Ochii sunt roșii din cauza vaselor sparte de sânge.

— Fă curățenie, spune continentalul. Fă curățenie și adu-mi pe altcineva cu care să pot să discut.

Rho se ridică în picioare. Se uită în ochii lui. Și fără o vorbă, scoate pumnalul cu lamă zimțată și i-l înfige adânc între coaste. Expresia care se așterne pe fața lui când ea îl taie de la plămâni la inimă este un deliciu pentru vechiul ei har al războiului. Dacă nu ar fi fost jurămintele pe care le făcuse la templu, prin care se lega să nu se folosească de harul ei, l-ar fi zburat numai cu puterea minții. L-ar fi izbit de pereți așa de tare, încât ar fi ricoșat.

— Tu. Geme el. Tu.

— Nu trebuia să o atingi, continentalule.

Își scoate pumnalul. El face câțiva pași împleticiți în spate, vrând să-și acopere cu mâna sângele care țâșnea. Apoi se prăvălește pe covor, mort.

Rho își curăță de sânge pumnalul de roba ei. Sângele acela va rămâne acolo cine știe cât timp, invizibil, blazonul ei tainic. Strigă după ajutor, și două inițiate se apropie în fugă.

Când ajung la ușă încep să geamă și își acoperă gura cu mâinile.

— Înfășurați-l în covor, spune Rho. Și aruncați-l în râu!

Durează mult ca să facă ce le-a spus, dar sunt noi și ea încearcă să aibă răbdare cu ele.

— Dar. Doamna Arron? întreabă inițiată mai înaltă, după ce își recapătă vocea.

Rho se uită la cadavrul Nataliei. Le-a făcut atâtea neazuri de-a lungul anilor. Dar Natalia era de-a insulei. De-a Zeiței, la fel ca Rho. Iar în final murise ca aliat.

— Duceți-vă și căutați-o pe sora ei! Aduceți-o aici și spuneți-i ce s-a întâmplat. Cu delicatețe.

Celulele din Volroy

— Tot nu pricep, șoptește Mirabella. Deci Katharine chiar te-a lovit cu săgeata otrăvită?

— Exact, spune Arsinoe, zăcând și acum pe podeaua din celulă, prefăcându-se că e moartă.

— Dar nu ai murit din cauza otrăvii pentru că otrava nu te-a putut ucide... Chiar ai avut o armură de piele groasă pe sub haine?

— Nu.

— Atunci cum de n-ai murit din cauza răni?

— Mulțumește-te cu faptul că nu am murit, șoptește Arsinoe. Acum continuă să plângi.

Mirabella se uită peste umăr. Spre deosebire de Arsinoe, ea nu are talent actoricesc. Plânsul ei prefăcut seamănă cu sunetul pe care îl făcea o focă pe care Arsinoe și Jules o găsiseră odată în port cu dureri de burtă și niște gaze oribile.

— Nu așa de tare, șuieră ea. Nu vrem să te lase să jelești așa toată noaptea! Doar atât cât să te audă. Și să creadă că am murit.

Mirabella se preface că se smiorcăie, de data asta mai încet, și Arsinoe închide ochii. Trebuie să încerce să aibă răbdare. La urma urmei, primele lacrimi vărsate de Mirabella fuseseră adevărate, înainte să se uite la ea și să vadă că Arsinoe zâmbește.

Mirabella se oprește și Arsinoe deschide ochii.

— Au încoronat-o, șoptește Mirabella. Nu-mi vine să cred că au încoronat-o.

— Și au ordonat execuția ta, adaugă Arsinoe. Bună Zeiță. Chiar te-au făcut să îți dorești să fii regină, nu-i așa? Ți-au ținut în față coroana ca pe un premiu.

— Sunt furioasă din cauza execuției, spune Mirabella și se strâmbă. Dar trebuie să existe o explicație. Cum de le-a permis Luca.

— Fiindcă nu le-am dat de ales.

Arsinoe îi strânge mâna surorii ei.

— Dar acum trebuie să fii curajoasă. Nu pot să ies de aici fără tine.

— Să ieșim de aici ca să ne ducem unde? întrebă Mirabella cu amărăciune. Eu nu mă mai întorc la Rolanth, la templul care era dispus să mă ucidă. Nici dacă o aruncă în temniță pe Katharine. Nici măcar dacă ar spune că poți să trăiești și tu.

— Ceea ce nu vor spune niciodată, mormăie Arsinoe.

Acum sunt fugare. Exilate. Arsinoe nu se poate întoarce la Wolf Spring, așa cum nici Mirabella nu se poate întoarce la Rolanth. Nu poate să se întoarcă la familia Milone, ca să le facă și mai multe necazuri.

— Insula și-a încoronat regina, spune Arsinoe. O altă toxică, și nici măcar cea mai puternică din casta ei.

Pufnește.

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu nu mai vreau să am de a face cu ei.

— Nici eu, confirmă Mirabella. Deci ce facem? Măine vom sta umăr lângă umăr ca să fim executate?

— Nu. N-ai deloc spirit de revoltă.

Arsinoe o lovește ușor peste braț. Apoi se întinde pe spate, dând cu capul de podeaua acoperită cu paie.

— Insula și-a încoronat regina, murmură Mirabella. Ai dreptate. Deci asta poate nu înseamnă că s-a terminat cu noi, poate că doar a terminat ea cu noi. Poate ne lasă să plecăm.

Arsinoe se uită la ea cu speranță. Dar e o speranță fugară.

— Am încercat să plec. De două ori.

— Dar n-ai încercat cu mine.

E adevărat. Harul Mirabellei e așa de puternic, încât ar putea sfâșia ceața. Și oricum, ar fi mai

bună o moarte pe mare, decât o moarte în mâinile clanului Arron.

Mirabella îi întinde mâna.

— Bine, spune Arsinoe și i-o strânge.

Zâmbește până când aude pași pe coridor. Apoi rămâne nemișcată. Sunt multe lucruri care trebuie să iasă bine, ca să poată scăpa de aici. Dar e singura lor șansă.

Cheia se răsucesc în broască. Ușa se dă de perete. Gardienii intră în celulă, scuzându-se în șoaptă. Pentru ei și pentru toți gardienii pe care i-ar putea întâlni, Arsinoe și Mirabella sunt tot regine, iar surorile vor folosi asta în avantajul lor.

— Iartă-ne, regină Mirabella. Dar trebuie s-o luăm de aici.

— Nu!

Mirabella se aruncă la pieptul lui Arsinoe.

— Mai lăsați-mă câteva clipe!

Arsinoe ar fi vrut să deschidă ochii să vadă câți gardieni au venit. După pași, bănuia că nu sunt mai mult de trei.

— Haide! Cu cât stai mai mult cu ea, cu atât mai greu va fi.

Mirabella se înfurie așa de tare, încât lui Arsinoe îi vine să râdă. Dar acum joacă mult mai credibil.

— Dați-o la o parte pe regina Mirabella! spune un gardian, iar Mirabella începe să țipe și să se zbată, provocând o zarvă generală.

Gardienii o ridică de brațe pe Arsinoe, iar ea își lasă capul să cadă pe spate. Așteaptă până când ei o ridică suficient de mult ca să poată sta în picioare, apoi își încearcă norocul.

Își smucește brațul drept și îl pocnește pe gardian drept în față. Acesta se prăbușește la pământ ca un sac de cartofi. Jules ar fi mândră de ea. Arsinoe își pregătește și brațul stâng, iar norocul îi surâde în continuare. Șocul provocat de învierea ei îi slăbise strânsoarea celui alt gardian, așa că îl lovește și pe el.

Ultimul gardian, cel care o ținea pe Mirabella, se holbează uluit la Arsinoe. E un băiat firav, nu mai mare decât fratele lui Joseph, Jonah.

— Ce... se bâlbâie el. Cum?

Îi dă drumul Mirabellei și face câțiva pași, dezorientat.

Arsinoe își îndreaptă umerii și se pregătește de luptă înainte ca el să-și revină și să îi alerteze pe ceilalți gardieni.

Dar, spre uimirea ei, Mirabella își împreunează degetele și le aruncă brusc spre el, lovindu-l în ceafa. Băiatul se prăbușește la podea.

— Vai! exclamă Mirabella în surdină.

— Bine zis, „vai”, spune Arsinoe.

Se apleacă și ia cheile de la șeful gardienilor și felinarul pe care îl așezaseră lângă ușă.

— Acum rupe niște fâșii din fusta ta să le punem căluș la gură și să plecăm de aici.

+

Ultima cină luată de Jules și Joseph este bună. Gardienii fuseseră drăguți și le aduseseră friptură de rață, pâine și brânză moale. Ba chiar și o pungă cu nuci glazurate, cumpărate de la un negustor ambulant.

— Nu pot să mănânc, spune Jules și aude cum Joseph aruncă pe jos farfuria de metal.

— Nici eu, răspunde el. Ce mai contează friptura de rață când mâine-dimineață o să fim morți? Ia-o tu. Pentru Cam.

Jules împinge farfuria spre puma care stă cu capul pe genunchiul ei. Camden nici măcar nu o miroase.

— Nici ea nu vrea.

Îi mângâie capul mare și auriu. Nu îi vine să creadă că își vor petrece așa ultimele ore din viață.

Are simțurile amorțite. Nici măcar nu îi e frică. N-a mai fost capabilă să simtă nimic de când gardianul a venit să-i spună că Arsinoe a fost executată. Și că dimineață ei vor fi legați de niște stâlpi și vor fi executați, apoi vor fi lăsați acolo ca să-i vadă Mirabella.

Îl aude pe Joseph mișcându-se în celulă, apropiindu-se de gratii.

— Mă tot gândesc ce ar fi trebuit să facem, spune el. Ce altceva am fi putut să facem. Dar poate nu aveam altă variantă. Uneori pierzi, pur și simplu. Până la urmă, cineva trebuie să piardă.

— O vreau pe Cait, spune Jules, cu vocea înăbușită de lacrimi. Și pe Ellis.

O vrea pe mătușa Caragh și chiar pe Madrigal.

— Știu, spune Joseph. Și eu îi vreau. Aș vrea să fim oriunde în altă parte decât în măruntaiele acestui castel. Dar Camden e aici. Și eu sunt aici. Nu plânge, Jules!

— Trebuie să-ți spun ceva.

Își șterge obrazii.

— Trebuie să-ți spun ce mi-a zis Arsinoe. Despre magia joasă.

— Ce magie joasă?

— În noaptea în care te întorceai, a făcut un farmec de dragoste pentru noi. Dar nu l-a făcut cum trebuie. A greșit ceva, și ea crede că de asta... de asta tu și Mirabella.

Se oprește. Joseph tace mult timp.

— Joseph? Nu ai nimic de spus?

— Ce să spun, Jules? Întreabă el încet.

— Păi. Tu crezi că de asta s-a întâmplat? Arsinoe face o magie joasă foarte puternică. Ar fi putut să fie asta. Chiar ar fi putut.

— Știu ce încerci să faci.

— Ce?

— Încerci să mă ierți, spune el, și din vocea lui ea simte că el zâmbește.

—

Nu vrei ca mâine, când mergem acolo, să mă urăști.

— Nu te urăsc.

— Sper că nu mă urăști. Dar ceea ce s-a întâmplat cu Mirabella este vina mea. Poate că magia joasă ne-a făcut să ne întâlnim, poate a condus la întâlnirea noastră, dar asta nu mă dezvinovățește, Jules. Am făcut o greșeală. Îmi doresc să n-o fi făcut-o, dar asta nu schimbă cu nimic trecutul.

Jules știe toate aceste lucruri în străfundul sufletului. Dar într-un fel se simte mai eliberată, acum, că o spusese el.

— Ei, în fine, spune ea cu falsă voioșie. Încercam și eu să te faci să te simți mai bine, dacă tot urmează să murim.

Joseph râde.

— Ce mult te iubesc, Jules!

Se aud pași răsunând pe coridor și Jules își șterge lacrimile cu mâneca. Niciun gardian sau vreo patrulă n-o să vadă lacrimi pe fața ei. Niciodată.

— Ce-o mai fi acum? se întreabă Joseph.

Jules se crispează auzind un zgomot, ca și cum ar fi căzut un trup. Camden ciulește urechile și se ridică în picioare, dând din coadă.

— Jules! șuieră Arsinoe. Jules, ești acolo?

— Arsinoe!

Jules și Camden se reped la gratiile ușii, în timp ce Arsinoe aleargă spre ei. Se îmbrățișează cum pot, cu mâinile și cu labele. Camden toarce și o linge pe față.

— Camden, bleah!

Arsinoe zâmbește și își șterge obrazii.

— Aș fi în stare să te ling și eu așa. Sunt așa de fericită să te văd!

Jules râsuflă ușurată.

— Am crezut că ai murit. Am crezut că te-au ucis.

— Păi au încercat. Dar au încercat varianta greșită. Au trimis-o pe sora aia a mea să mă otrăvească.

Arsinoe încearcă tot felul de chei până când o găsește pe cea potrivită. Apoi îi aruncă inelul cu chei Mirabellei, ca să deschidă ușa lui Joseph.

— Tu și Cam sunteți bine?

—

Jules iese din celulă exact în clipa în care Joseph se aruncă spre ele, și le sărută pe rând: fată, fată, pumă.

— Suntem bine.

— Bine. Acum trebuie să ieșim de aici. Ești destul de tare? Poți să te bați?

Jules își încheștează pumnii.

— Asta-i o întrebare prostească.

Se uită în lungul coridorului, la Mirabella, și o salută din cap. Apoi se desprinde din brațele prietenei ei și o lasă pe Arsinoe să pornească în frunte.

Conacul Greavesdrake

Nicolas o ajută să coboare din trăsură, iar Katharine aruncă o privire nervoasă spre lumina care se vede la dormitorul ei. Cameristele îi pregătiseră camera, așezaseră vase cu flori otrăvite și lumânări parfumate de ceară. Aranjaseră patul.

Katharine respiră adânc. Niciodată nu i s-a părut așa de scurt drumul cu trăsura din oraș.

Nicolas o trage de mână pe aleea care duce spre casă și valetul Nataliei le deschide ușa.

— Edmund, spune ea. Natalia e acasă?

— Nu s-a întors încă de la Volroy, regina mea, răspunde el. Dar totul a fost pregătit așa cum s-a poruncit.

— Foarte bine.

Katharine mai trage puțin de timp, în timp ce valetul îi scoate pelerina. Aerul pe care îl simte pe umeri o face să se simtă dezgolită.

— Deși mă așteptam să fie aici... dacă nu ea, atunci Genevieve... cu toate că presupun că ar trebui să mă bucur că nu e ea aici.

— Ajunge! spune Nicolas și o trage spre el s-o sărute pe gât.

Ia un felinar de pe masa din hol și o trage repede după el.

Când trec pe lângă camerele de pe coridor, Katharine este cuprinsă de o tristețe neașteptată. În curând își va lua rămas-bun de la Greavesdrake, de la podelele vechi și scârțâitoare și de la camerele umbroase, pline de colțuri reci. După noaptea de azi, nu se va mai întoarce aici. Nu așa cum vine acum. Greavesdrake nu va mai fi casa ei.

— Nicolas, mergi mai încet. O să-mi scrântesc gleznel!

— N-o să le scrânțești.

Râde.

Casa pare foarte pustie. Unde sunt cameristele care chicoteau, unde sunt servitorii care spionau? Nu se aude nici măcar foșnetul fustelor vreunei fete care se grăbește să se ferească din calea lor. Ajung la dormitor și Nicolas o împinge atât de grăbit înăuntru, încât e gata să cadă.

Înăuntru, camera e luminată plăcut de lumânări. Pe covoare și pe pat sunt împrăștiate petale roșii de trandafir. Își imaginase de multe ori noaptea asta. Dar niciodată nu și-l imaginase pe Nicolas alături.

O întoarce cu fața spre el. Respirația ei e deja precipitată.

— Nu știi de ce sunt așa de agitată.

— Nu trebuie să fii.

O sărută.

Nu e ca sărutul lui Pietyr. Nu e ca și cum s-ar sparge un baraj. O să-i trebuiască ceva timp să se obișnuiască, dar măcar are buzele moi. El îi scoate mânușile.

— Cicatricele astea.

Se uită la mâinile ei.

— Se vor vindeca?

— Nu știi, răspunde ea și vrea să-și retragă mâinile.

Dar în loc să fie dezgustat, se pare că vederea acelor cicatrice îl excită și mai tare. Le mușcă și le mângâie cu limba. O sărută pe gât, pe claviculă, și gesturile lui sunt agresive, ca și cum nunta îl făcuse îndrăzneț. Auzise că uneori continentalii sunt așa. Deși nu mai știa de la cine. Poate de la Pietyr, pe vremea când el îi făcea educație. Sau de la Genevieve, care voia s-o sperie.

Nicolas își scoate cămașa și începe să-i descheie nasturii de la rochie.

Katharine se îndepărtează.

— Stai! Așteaptă!

Se plimbă prin anticameră și prin dormitor. Totul se întâmplase așa de repede. Duelul, încoronarea ei, otrăvirea lui Arsinoe. Abia dacă avusese timp să respire, iar acum are impresia că din cauza acelor respirații ratate i se strânge gâtul.

— Ce să aștept? întreabă Nicolas.

Se duce după ea și o sărută pe umăr. Ceva mai delicat de data asta. Ea închide ochii.

Dimineață totul se va termina. O va executa pe Mirabella și vuietul din sângele ei se va opri. Reginele moarte din Domeniul Breccia vor fi mulțumite. Dar chiar și când se abandonează în brațele regelui ei consort simte cum trag de ea, cum o înghesuie. O fac mai puternică și n-o lasă niciodată singură.

Pietyr, n-ar fi trebuit să te gonesc, își spune ea în gând, și tresare simțind pe gât sărutările umede ale lui Nicolas.

Nicolas se oprește. O trage spre el și îi ridică bărbia, ca să-l privească în ochi.

— Te gândești la el? o întreabă.

— Nu, minte ea.

— Bine.

O ridică în brațe și o duce în pat.

— Pentru că el nu e aici.

Volroy

Arsinoe simte cum îi zvâcnește sângele în urechi în timp ce urcă pe treptele din Volroy. Se simte mai în siguranță acum, că e aici și Jules, chiar dacă merge ea în față. Într-un fel, sperase că după ce îi va elibera, Jules va prelua controlul. Dar vor scăpa de aici oricum.

Ajung la etajul superior și Arsinoe se lipește de perete. Este ultima poartă. Își amintește de vasul metalic pentru cărbuni din mijlocul camerei din care fuseseră duși în celulă. Se apleacă în față o fracțiune de secundă și apoi se lipește iar de perete. Sunt atât de mulți gardieni. Cel puțin zece. Unii sunt așezați la o masă lungă. Alții stau rezemați de perete. Trei dintre ei se află chiar lângă holul spre care dă poarta. Toți sunt înarmați cu bâte și pumnale. Doi dintre ei au arbaletе.

Arsinoe se întoarce spre ceilalți și ridică zece degete. Jules dă din cap. Joseph și Mirabella sunt palizi la față. Dar nu au pe unde s-o ia, decât pe acolo.

Arsinoe respiră adânc. Speră că toți știu ce au de făcut. Și că pot s-o facă.

Năvălește în cameră și se duce spre cel mai apropiat gardian, izbindu-l cu umărul în piept așa de

tare, încât aude un pâraie. Probabil e un lucru bun, fiindcă gardianul se îndoaie de mijloc și cade la podea fără să încerce măcar să o lovească.

— Regina cu cicatrice! Reginele!

Gardienii de lângă poartă încep să strige. Scaunele se răstoarnă în timp ce gardienii de la masă se ridică. Ezită să ridice armele împotriva reginelor. Mai ales împotriva celei care se pare că poate să se întoarcă din morți.

Jules intră în fugă din întunericul holului și îl trânteste la pământ pe un gardian cu arbaletă. Camden îl țintuiește la pământ, mărâind, pe celălalt, iar Joseph îi smulge arma din mână.

— Liniște! Nu mișcă nimeni! ordonă Arsinoe cu mâinile întinse. Duceți-vă în mijlocul camerei. Așezați-vă pe burtă!

Un gardian care purta insignă de căpitan clatină din cap.

— Nu putem să vă lăsăm să ieșiți, regina mea, spune el.

— Puteți, și o să ne lăsați, spune Arsinoe.

Dar mâna căpitanului se îndreaptă spre sabia cu lamă scurtă. O scoate, se întoarce cu spatele la Arsinoe, vrând să-l lovească pe Joseph. O mișcare proastă. Harul de războinic pe care îl are Jules nu lasă sabia să cadă, iar Joseph trage instinctiv cu arbaleta. Săgeata se înfige adânc în pieptul căpitanului.

Când își văd căpitanul scuipând sânge, ceilalți gardieni devin frenetici. Arsinoe e împinsă imediat și trebuie să se ferească pentru a evita lovitura unei bâte negre, lăcuite. Zgomotul pe care îl face bâta, lovindu-se de zid, o amețește. Ar fi putut să fie capul ei sfărâmat. Aplecată așa, ia pumnalul de la centura gardianului și i-l înfige în picior, apoi în umăr, după ce acesta cade.

O altă bâta o nimereste în spate. Vede în ochi o lumină strălucitoare, apoi întuneric, și se prăbușește la podea.

E prea mult zgomot. Prea multă luptă. Cineva o calcă pe mână și i-o strivește. Mirabella țipă.

— Jules? geme Arsinoe. Unde e Jules?

Trosnesc oase, și gardianul care o lovise pe Arsinoe cade mort la pământ. Cineva bagă mâna sub ea și o ridică.

— Sunt aici, Arsinoe, spune Jules. Sunt aici.

Arsinoe se întoarce să se uite la ea și face ochii mari.

— Jules, ferește-te!

Dar înainte ca pumnalul să cadă asupra ei, gardianul care o ataca e cuprins de flăcări. Chipul Mirabellei e plin de furie, iar focul ei e așa de fierbinte, încât gardianul nu apucă să urle decât o clipă. Ea domolește focul când aerul se umple de duhoarea de carne arsă. Jules începe să tușească din cauza fumului și trage o săgeată în pieptul gardianului muribund, să-i scurteze chinul.

— Trebuia s-o fac, spune Mirabella. Eu...

Camden, care probabil o păzea, se duce să se frece de picioarele lui Jules.

Arsinoe se uită în jur. S-a întâmplat așa de repede. Toți gardienii sunt acum morți sau inconștienți. Camera e plină de un fum scârbos. Joseph pune un genunchi la podea și gâfâie după efortul luptei.

— Să plecăm de aici, mormăie Arsinoe.

Joseph se ridică, având în partea dreaptă o pată de sânge întunecat.

— Joseph!

Jules își trage brațul de sub Arsinoe, se duce la el și apasă cu putere rana. Mirabella rupe mai multe fâșii din rochie, ca să-l bandajeze.

— N-am nimic, spune el. E doar o tăietură. Nici măcar nu e prea adâncă.

Jules îi ridică cămașa. Împreună cu Mirabella, îi înfășoară rana strâns, cu atât de mult material, încât acum Mirabellei i se văd picioarele deasupra cizmelor înalte.

— N-am nimic, Jules.

Joseph îi atinge fața. Mâna îi tremură.

— Știu, răspunde ea. O să fii bine, imediat ce te scoatem de aici.

Așază mâna lui Joseph pe gâtul ei și îi face semn lui Arsinoe.

— Bine, spune Arsinoe.

Dar înghite greu, cu ochii la el. Vor mai fi o grămadă de gardieni de înfruntat când vor ajunge sus, în palat.

Ia o torță de pe perete și o bătă de la un gardian căzut.

— Mirabella, stai în spatele meu, spune Jules. Nu trebuie să fii în față ca să-ți folosești harul, nu? Mirabella clatină din cap.

Pătrund pe ultima dintre porți încercând să facă zgomot cât mai puțin și încep să urce scările spre parter. Când ajung sus, Arsinoe lasă deoparte torța, ca lumina ei să nu îi dea de gol.

Acolo sunt sigur mulți gardieni. Probabil și multe preotese. Va trebui să scape de toți și vor avea nevoie și de ajutorul Zeiței să iasă din Volroy, dar și așa probabil vor fi opriți imediat în curte.

Cotesc la marginea scărilor, gata de luptă. Dar nu e nimeni acolo. Numai lumânările care luminează slab în sfeșnicele de perete. Și apoi văd cadavrele.

O mulțime de gardieni morți sunt căzuți la podea. De sub mese, dintre ușile deschise pe jumătate, se ivesc mâini și picioare.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă Joseph, iar Jules se lasă la pământ, văzând vreo zece siluete înfășurate în pelerine apărând cu armele ridicate.

Vântul se întetește, în timp ce Mirabella cheamă forțele naturii.

— Stai, stai!

Cel care se află în fruntea siluetelor cu pelerină își scoate gluga și Arsinoe lasă jos bâta.

— Billy! strigă ea și aleargă în brațele lui.

— Arsinoe!

O ridică de la pământ. O strânge așa de tare, încât abia mai poate să respire, îi sărută părul și cicatricile de pe față.

— Ești bine? o întreabă el. Mi-a fost groază că o să ajungem prea târziu.

— Sunt bine, spune Arsinoe, radioasă. Cine „o să ajungem”?

O fată cu pelerina tivită cu roșu face un pas în față.

— Îmi amintesc de tine, spune Arsinoe. De la arenă. Ai fost la duel.

Se uită la ceilalți, la cei care făcuseră ravagii printre gardienii de la etaj, deși nici măcar zece nu erau.

Fata o privește cu respect și face o mică plecăciune.

— Suntem războinici din Bastian City, spune ea, și arată spre Jules. Și am venit pentru ea.

Conacul Greavesdrake

Katharine se trezește în noapte simțindu-l pe Nicolas cum se zbate și icnește chinuit de un coșmar. Întinde mâna spre el și îl atinge pe umăr, iar el se liniștește.

Camera e plină de umbre. Lumânările și lămpile s-au stins sau au fost stinse, nu-și mai amintește. Ce își amintește însă o face să se îmbujoreze. Nicolas era atât de diferit de Pietyr! Dar nu mai puțin pasional. La sfârșit o ținuse strâns lipită de el.

Se întoarce spre el și își strecoară mâna pe sub pătură.

— Nicolas? Dormi?

El nu se mișcă. Regele ei consort e epuizat. Își trece degetele peste pieptul lui, cu un gest jucăuș.

Degetele simt un lichid cald. La început e scârbită, gândindu-se că e salivă. Dar apoi recunoaște mirosul din aer. Mirosul de sânge așa de cald și așa de neașteptat.

Katharine se ridică în fund. Se întinde spre noptieră după lumânare și chibrituri. Îi tremură

măinile când aprinde lumânarea, chiar dacă știe ce va vedea.

Nicolas zace mort lângă ea, plin de sânge. S-a adunat într-o baltă pe pieptul lui, s-a infiltrat în țesătura cămășii și a colorat cearșaful în roșu aprins. I-a curs din gură și din nas. Chiar și din ochi. Venele îi sunt umflate și au o sinistru culoare violet, aproape peste tot unde l-a atins ea.

Katharine se așază în genunchi și se uită la proaspătul ei soț. Bietul Nicolas! Bietul băiețuș continental, care nu are rezistență în fața toxinelor! Se uită în jos, la pielea ei, la mâinile ei, la corpul ei plin de otravă. Probabil că toxinele din ea sunt într-adevăr foarte puternice dacă au un efect atât de rapid.

Bietul Nicolas! S-a culcat cu o regină și a murit pentru asta.

Pe pavajul aleii se aud copite de cai. Katharine se dă repede jos din pat și își trage pe umeri un halat.

Natalia. Natalia mă va ajuta.

Își înfășoară cămașa de noapte mototolită și plină de sânge, respiră precipitat și începe să plângă. Îi atinge obrazul lui Nicolas, care deja începe să se răcească, și apoi îl acoperă cu cearșaful. Nu poate să vină Natalia și să-l vadă așa.

— Îmi pare rău, șoptește ea când aude pași pe hol.

— Kat? spune Pietyr și bate la ușă. Am văzut de afară lumânarea aprinsă. Ești trează?

— Pietyr! strigă Katharine.

Aleargă la el și i se lipește de piept când intră pe ușă.

— Tremuri. Ce s-a...

Katharine închide ochii. El văzuse. Văzuse ce a făcut. Își întoarce privirea spre ea. În lumina slabă și palidă abia poate să distingă coroana de tuș de pe fruntea ei. O atinge ușor cu degetul.

— Deci ai făcut-o, spune el, trist. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Cuvintele ies din gura ei ca un torent. Farsa duelului. Încoronarea.

Asasinarea lui Arsinoe. Noaptea nunții și regele-consort care zace mort în patul ei. După ce termină, așteaptă, fiind sigură că el o va îndepărta.

— Dulcea mea Katharine, spune el și îi șterge lacrimile de pe obraji.

— Cum poți să spui asta?

Degetele ei au lăsat dungi roșii pe cămașa lui. I se desprinde din brațe și revine în dormitor, unde e patul pe care se zărește silueta lui Nicolas, cu spatele și picioarele în balta de sânge.

— L-am omorât. Doar prin atingere. Ceva nu e în regulă cu mine!

Pietyr trece pe lângă ea. Ia de pe masă o lampă și dă cearșaful la o parte.

Katharine se întoarce cu spatele când vede ce culoare cenușie a căpătat pielea lui Nicolas și cum i s-au înfundat ochii în cap. Pietyr îi ridică un braț și îi inspectează degetele.

— Ce multă otravă! murmură el.

Ea este, practic, făcută din otravă. Este așa cum îi spuneau ei, regina moartă-vie.

Ea începe să-și zgârie fața, dezgustată, își freacă nervoasă coroana proaspăt tatuată până când aceasta se face roșie de sânge.

Pietyr pune lampa jos și vine la ea. Îi imobilizează brațele.

— Încetează! Ești regină. Ești încoronată. Și nimic din toată povestea asta n-a fost din vina ta.

— Nu ești surprins, spune Katharine. De ce?

Pietyr o privește adânc în ochi mult timp. Aproape ca și cum s-ar aștepta să găsească acolo pe altcineva.

— Pentru că, după ce m-ai gonit, m-am dus la Domeniul Breccia. Am coborât în prăpastie.

Degetele lui se înfig în carnea ei și ea își dă seama că sunt reci.

— Ce îți amintești, de fapt, Kat? Din căderea ta?

— De când m-ai împins tu, spune ea și își smulge mâinile din degetele lui.

Lasă ochii în jos.

— Și nu îmi amintesc nimic.

— Nimic, repetă Pietyr. Poate că nu. Sau poate minți. Ce am văzut eu acolo, sau ce am crezut că văd acolo m-a făcut să țin așa cum nu am mai ținut de când eram copil.

Își ridică privirea spre el. Pietyr știe.

Reginele moarte se frământaseră timp de secole, mânioase de nedreptatea care li se făcuse, înainte ca Pietyr să le-o arunce pe ea în brațe. Că și-au putut vărsa dorințele în ea, că au umplut-o cu ambiția lor și cu puterea lor sinistă, este vina lui.

— Măcar nu m-am mai temut pentru tine, spune el încet. Bătrânele surori nu ar fi permis niciodată să fii ucisă. Nu când tu erai mijlocul prin care ele puteau ajunge la coroană. Afară din groapă.

— Dar totul a fost în zadar.

Se uită disperată la Nicolas, care se făcea cenușiu sub cearșaf. Devenise ea însăși otravă. Niciun continental nu s-ar fi putut culca cu ea și apoi să supraviețuiască. Niciun copil conceput cu un continental n-ar fi putut supraviețui atât cât ar fi trebuit în pântecul ei.

— Nu pot să port tripleții, șoptește ea. Nu pot fi regină.

Începe să plângă, și Pietyr o trage spre el.

— Natalia. Ce dezamăgită va fi! Ce dezamăgit trebuie să fii și tu... dezgustat...

— Niciodată.

Pietyr îi sărută coroana mânjită cu sânge. O sărută pe obraji și îi șterge lacrimile cu sărutările lui.

— Pietyr. Sunt otravă.

— Iar eu sunt toxic. Și niciodată nu mi-ai fost mai scumpă ca acum.

Ridică ușor capul, auzind o trăsură care se apropie și o strânge mai tare la piept.

— Am greșit cândva față de tine. Te-am trădat. Dar nu o să se mai repete. De acum înainte te voi proteja, Katharine, indiferent ce se va întâmpla.

Indrid Down

Războinicii în pelerine tivite cu roșu sunt conduși de o fată pe nume Emilia Vatroș și de tatăl ei. Fata are niște ochi rapizi dar calmi ca ai unei păsări de pradă, și Jules o simpatizează pe loc.

— De ce ne ajutăți, de fapt? o întreabă Jules.

— Exact pentru ce am spus, răspunde fata, iar Madrigal o susține.

— Nu a fost greu deloc să-i conving să vină. Pentru tine și veniseră în capitală.

— Oricum trebuia s-o trimiteți la noi, spune tatăl Emiliei, uitându-se la Madrigal. Trebuia s-o lăsați să aleagă dacă vrea să fie a noastră sau a voastră.

— Era a mea, spune Madrigal. Eu i-am dat naștere.

— Zeița crede altceva.

— De unde știi tu ce crede Zeița? izbucnește Madrigal, dar Jules îi face semn să tacă.

Tatăl Emiliei stă la fel de drept precum Cait, cu părul lui castaniu-închis și cu câteva riduri pe față. Iar dacă Madrigal îl provoacă la discuții, or să stea aici, în întuneric, ciorovăindu-se până la răsăritul soarelui, și atunci tot grupul lor va fi descoperit.

— Atunci, să-i dăm drumul, spune Arsinoe.

Doi războinici se apropie de Jules și i-l iau de pe umeri pe Joseph. Ea se uită la Arsinoe, și aceasta încuviințează din cap. Acum vor accepta ajutorul lor, iar întrebările le vor pune mai târziu.

Încet și rapid, se strecoară pe coridoarele de la etajul principal al palatului, se furișează prin foișor și prin curtea interioară, ajung la poarta exterioară arcuită și se lipesc de zidurile întunecate.

Jules înghite greu, cu nervozitate. Emilia o luase cu ea în față, și nu poate să scape de senzația că i se verifică harul războiului.

— Uite-i acolo, șoptește Emilia, și Jules se desprinde de zidul porții să vadă la ce se uită: patru

fascicule de lumină care se zăresc în întuneric, de la patrulele care cercetează zona.

— Patru lumini, spune Jules. Patru gardieni între noi și ieșirea din curte.

— Da. Îi vezi?

Jules se apleacă în față și aruncă o privire în sus, spre parapet. Vede doi dintre ei.

— Unde?

— Ceilalți doi sunt lângă gardul viu. Sunt mult prea aproape unul de celălalt ca să-i putem anihila pe rând. Cel care va muri ultimul va apuca să strige și să dea alarma.

Emilia își scoate arcul.

— N-am putea aștepta până pleacă? întreabă Jules. Și după aia să ne strecurăm spre pădure?

Odată ce ar ajunge pe străzile întunecoase, ar fi simplu. Jules își amintește bine harta orașului Indrid Down. Ar trebui doar să alerge vreo douăzeci de minute ca să ajungă la o pajiște și apoi la adăpostul copacilor.

— Am așteptat prea mult și așa. E uimitor că încă nu a trezit cineva toată garda.

Emilia pune o săgeată în arc și fluieră. De partea cealaltă, un alt războinic face la fel. Amândoi iau la țintă gardienii care stau de vorbă lângă gard.

— Dirijează-mi săgeata, șoptește Emilia.

— Ce? Nu pot!

Emilia zâmbește.

— Ba da, poți, spune ea. Dar e în regulă. Pot să nimeresc și fără ajutorul tău.

Alt fluierat și săgețile zboară. Gardienii se prăvălesc la pământ fără niciun sunet.

— Hei! șoptește Jules și o apucă de braț pe Emilia. Nu mai face asta. Sunt și reginele cu noi. Nu mai pierde timpul jucându-te cu mine!

Emilia lasă capul pe umăr. Apoi ochii i se îndreaptă repede spre parapet când aude un fluierat.

— La parapet! Ne-au văzut!

Jules ridică privirea exact când unul dintre gardieni eliberează o săgeată. Tresare și se concentrează puternic, iar săgeata se izbește de zid, în dreapta Emiliei.

— Fugiți, acum!

Jules îi face semn cu mâna lui Arsinoe. O iau la fugă prin curte. Gardienii de pe parapet i-au alertat pe ceilalți și săgețile se înfig în pământ printre ei, mult prea aproape după gustul lui Jules. Se întoarce și se concentrează, deviind cât mai multe posibil. Încordată, cu sângele bubuindu-i în urechi, efortul este epuizant.

Un războinic de lângă ea eliberează o săgeată și Jules vede un gardian prăvălindu-se peste parapet.

— Jules! strigă Arsinoe. Haide!

Jules și Emilia se întorc și o iau la fugă, acoperite de ceilalți războinici. Când ajung în dreptul gardienilor căzuți lângă gard, unul dintre ei ridică brațul și o apucă pe Jules de gleznă. Ea cade cu fața în jos pe alee, se întoarce, gata să lovească, dar Emilia sare pe pieptul lui. Îi prinde capul cu brațul și îi sucește gâtul.

— Acum e mort, spune ea. Să mergem!

Reginele fugare și grupul de salvatori se împrăștie pe străzile orașului. Cum toți cunosc bine planul capitalei, se întâlnesc pe una dintre străzi, alergând cu respirația tăiată și fără zgomot până ajung la pajiște, după care se despart în grupuri de câte doi și trei, ca să se piardă precum picăturile de cerneală în apă.

— Te-ai descurcat foarte bine acolo, zâmbește Emilia. Nici nu vreau să mă gândesc de câte săgeți otrăvite ar fi avut nevoie călăul tău ca să te doboare.

— Cum poți să-i spui asta și să zâmbești? întreabă Arsinoe.

— Cum poți să vorbești, pur și simplu? întreabă și Billy, gâfâind.

El îl cară acum în spate pe Joseph și abia reușește să fugă.

Jules vrea să se apropie de el, dar Joseph îi face semn cu mâna.

— Sunt bine, Jules, sunt bine.

Ea se apropie și îl sărută pe față. Obrajii îi sunt reci și acoperiți de sudoare.

— Trebuie să îl ducem la un tămăduitor.

— Noi am venit cu barca, spune tatăl Emiliei. Îl putem duce unde vreți.

Conacul Greavesdrake

Ușa de la camera lui Katharine se deschide, dar persoana care năvălește înăuntru nu e cine credeau ei. Nu e Natalia. Este Genevieve.

— Iartă-mă, regină Katharine. Nu aș vrea să deranjez, dar am crezut că trebuie să știi...

Genevieve se oprește când îl vede pe Pietyr ținând-o în brațe. Apoi rămâne cu gura căscată văzându-l pe Nicolas mort în pat.

— Ce.

Genevieve trece grăbită pe lângă cei doi și se uită în jos la cadavru. Nu întreabă cine l-a otrăvit. Era și ea toxică și știa destule ca să-și dea seama ce s-a întâmplat.

— Katharine, ce ai făcut?

— Nu am vrut! țipă ea.

— O să fie bine, șoptește Pietyr cu fața ascunsă în părul ei.

— Cum să fie bine? întreabă Genevieve, cu o privire înnebunită în ochii ei liliachii. Am transformat-o în otravă!

— Am transformat-o în regină încoronată, spune Pietyr.

— Nu, spune Katharine. Cum aș putea fi regină, Pietyr, dacă nu pot avea un rege-consort? Dacă nu voi putea da naștere unor tripleți?

— Otrava ar putea să dispară în timp, spune Pietyr, dar în vocea lui se simte îndoiala.

Genevieve se reazemă de pat. Măinile îi alunecă într-o baltă de sânge rece, iar ea începe să se scuture, stropind cearșaful. Când se apleacă spre masa pe care e lampa, căutând ceva să se șteargă, i se vede fața umflată de plâns.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Katharine.

Genevieve își lasă mâinile în poală. Pare că se micșorează chiar sub ochii lor.

— Natalia e moartă. Ucisă.

Katharine îngheață. Nu poate fi adevărat. Natalia, ucisă? Nu ar îndrăzni nimeni să facă așa ceva. Nu ar putea nimeni să facă așa ceva.

— Trebuie să fie o greșală, spune Pietyr. Cine? Cine a făcut-o?

— Nu contează cine. Suntem distruși. Terminați.

Degetele lui Genevieve apucă strâns marginile cearșafului, tremurând.

— Uitați-vă la acest rege mort! Templul nu va accepta asta. Nici consiliul...

Se uită în jur disperată, ca și cum s-ar aștepta s-o vadă pe undeva pe Natalia.

— Ce putem să facem? Trebuie să oprim execuția Mirabellei! Trebuie să-i dăm ei coroana! Ce vor mai râde cei din familia Westwood.

— Încetează!

Pietyr se repede la ea. O apucă pe Genevieve de braț și o ridică în picioare.

— Spune-ne ce s-a întâmplat cu Natalia. Acum!

— William Chatworth a strangulat-o, spune Genevieve. Preoteasa războinică l-a găsit și i-a înfipt cuțitul în piept. Dar era prea târziu.

O lacrimă mare se rostogolește pe obrazul lui Katharine. Prea târziu. Iar ucigașul e mort și el, așa că nu se mai poate răzbuna, nu poate să-l otrăvească zile și săptămâni la rând, cum ar merita. I-ar fi făcut un amestec care să-i dea spasme așa de mari, încât și-ar fi rupt singur spatele.

Katharine se apucă cu mâna de burtă. Atâta durere și atâta furie fierb în ea, încât simte că până și reginele moarte tremură.

— Natalia, șoptește ea. Mama mea.

— Unde e? întreabă Pietyr. Vrem s-o vedem.

— E la Volroy, vegheată de preotese. Poate vă lasă să intrați.

Genevieve își șterge lacrimile.

— Înainte s-o execute pe Katharine pentru blasfemie.

— Ești o rușine, spune Pietyr pe neașteptate.

Se uitase pe geam spre Volroy cât timp vorbise ea. Acum o împinge pe Genevieve pe pat, lângă regele mort.

— Nimeni n-o s-o execute pe regina noastră. Niciun Arron adevărat nu ar permite așa ceva.

Genevieve sare în picioare, cu pumnii tremurând.

— Natalia e moartă! țipă ea. Nu ai auzit ce am spus?

Afară, sub fereastră, un zgomot de potcoave anunță sosirea unui alt călăreț. E un mesager.

— Au scăpat! țipă el intrând în casă. Reginele! Au evadat din celulă și au dispărut!

— Reginele? întreabă Katharine. Cum adică „reginele”? Pe Arsinoe am otrăvit-o cu mâna mea.

— Ce ne facem? se vaită Genevieve. Eu nu sunt Natalia... eu nu pot să...

— Taci, Genevieve, și ascultă-mă, spune Pietyr. Kat, ascultă. Nimeni nu are voie să intre aici, ați înțeles? Nimeni nu trebuie să vadă cadavrul.

— Dar ce facem cu el? întreabă Katharine. Cu regele?

— O să inventăm o poveste.

Pietyr îi prinde obrații în palme.

— Iar tu vei fi regina încoronată, așa cum am stabilit.

Se uită la Genevieve.

— Așa cum am promis.

Își îndreaptă hainele și își netezește părul. Se duce la ușă.

— O s-o găsim pe Mirabella. Și pe Arsinoe, dacă într-adevăr mai e în viață. Și o să le ucidem.

Dacă nu va mai fi nicio regină, templul nu va avea de ales.

— Nu înțeleg, spune Genevieve. Dacă nu poate avea tripleți.

— Asta nu contează.

Pietyr închide ușa și răsucesce cheia în broască.

— Katharine va fi regina încoronată, spune el. Numai că va fi ultima regină.

Pădurile din Indrid Down

Ursul lui Arsinoe, ridicat în două labe, întâmpină grupul. Nu îi cunoaște pe oamenii cu pelerine tivite cu roșu și scuipe spre ei defensiv când aceștia se apropie. Arsinoe se oprește exact la pieptul lui. Nu mai are suflu ca să-i rostească numele, dar nasul lui adulmecă aerul entuziast și se lasă cu etichete pe umerii ei, acoperind-o cu blana lui și rostogolind-o pe jos.

— Braddock! spune ea când își recapătă suflul. Ești teafăr!

E teafăr, dar nu mai e la fel. E numai blană și oase. Toxicii aceia n-au știut cum trebuie să-l hrănească.

— N-ar trebui să rămânem prea mult aici, spune Emilia, uitându-se cu subînțeles spre regine.

E mai obișnuită să dea ordine, decât să primească, Arsinoe a văzut asta din prima clipă.

— Jules!

— Caragh!

Jules se îmbrățișează cu mătușa ei, sub greutatea brațului lui Joseph. A fost nevoie să-l sprijine amândoi, și ea, și Billy, ca să ajungă în pădure.

— Poți să-l ajuți? o întreabă Jules, dar Joseph se eliberează din mâinile lor.

— Sunt bine, spune el. Doar să-mi legați rana mai strâns.

Arsinoe se ridică în picioare. Îl întoarce pe Joseph în lumina lunii și îl plesnește peste mână când el vrea s-o oprească. Ea îi scoate bandajul. Caragh se apleacă și se uită la rană doar un moment, apoi se ridică.

— Vezi? zâmbește Joseph. Nu e nimic. O zgârietură.

Ochii lui Caragh sunt mari și blânzi.

— Bine, spune Jules și îl sărută apăsător.

Îi scapă un suspin când îl ia de mână și îl ridică. Dar numai un suspin. Își lipește fruntea de a lui.

Arsinoe se întoarce spre Mirabella. Evident că ascultase ce se vorbea. Își lovea buzele cu degetele.

— Dacă l-am duce înapoi în oraș? întreabă Arsinoe. E Indrid Down. Aici sunt cei mai buni tămăduitori. Sunt sigură.

— Nu, spune Joseph. Sunt bine. Vin cu voi, oriunde. Deci, unde mergem?

Arsinoe îi atinge fața. O să-și revină. Trebuie să-și revină. Joseph Sandrin e jumătatea lui Jules.

— Pe continent sunt medici, sugerează Billy. Medici buni. Chirurghi, mult mai buni decât aici. Și e un drum scurt de făcut prin ceață. Apoi ne întorcem și vă găsim, adaugă el când Joseph dă să protesteze.

— Nu, spune Arsinoe. E foarte bine. Tot acolo ne duceam și noi.

Toată lumea se întoarce să se uite la ea. Chiar și Mirabella.

— Ați putea să vă întoarceți în orașele voastre, sugerează Madrigal. Să strângeți întăriri. Nimeni nu va susține vreo decizie a consiliului prin care să vă execute.

— Putem să vă luăm cu noi, spune Emilia. Putem să vă ascundem în Bastian City. Ai fi primită cu brațele deschise, Juillenne. Tu și toți pe care vrei tu să-i protejezi.

Jules se uită de la Emilia la Arsinoe. Apoi privește în jos.

Înainte de a începe Ascensiunea, Arsinoe fusese mereu convinsă că va găsi o modalitate de a se întoarce la Wolf Spring. Că toată nebunia acelui an va trece și situația va reveni la normal. Că își va petrece zilele în casa Milone, cu Jules. Că își va petrece nopțile lângă un foc cald la Lion's Head, cu Billy și cu Joseph. Cu Cait și cu Ellis. Cu Luke și cu cocoșul lui frumos, Hank. Dar viața aceea, timpul acela plăcut, familiar și drag, se duse.

Alianța dintre regine ar fi putut să dureze destul cât s-o doboare pe Katharine. Dar după aceea, oamenii vor dori să o ia de la început. Să fie ori Mirabella, ori ea. Una s-o ucidă pe cealaltă. Așa cum a fost întotdeauna.

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întreabă Arsinoe pe sora ei.

— Nu mă mai întorc, răspunde Mirabella solemn. Consiliul a decis moartea mea, iar templul a fost de acord. Și Luca a fost de partea lor.

Arsinoe respiră adânc. Există o regină pe tron. Insula nu mai are nevoie de ele. Trebuie să le lase să plece. Trebuie.

— Deci pornim spre portul Bardon, spune Arsinoe. Furăm o corabie suficient de mare în care să încăpăm toți și plecăm departe de insula asta uitată de Zeiță.

Portul Bardon

Jules îi ajută pe războinici să cheme mica ambarcațiune cu care veniseră din portul Bardon. Nu este grozavă, abia încap cu toții pe ea, și nicidecum nu este atât de solidă încât să se poată avânta pe valurile tumultuoase ale mării, dar urcă la bordul ei. Acum Jules stă lângă războinici și împreună împing pe apă ambarcațiunea cu puterea minții. Joseph începe să râdă când o vede pe Camden, care stă la picioarele lui Jules, concentrându-se și ea cu mintea ei de pumă pentru deplasarea bărcii.

— Ia uită-te la puma noastră, îi spune el lui Arsinoe, care stă lângă el, presându-i rana cu mâna. S-a făcut mai puternică decât noi.

— Nu e adevărat.

Dar până la urmă s-ar putea să fie așa. Puma și Joseph alergaseră amândoi după Jules, încă de când erau mici.

El râde iar, apoi se crispează de durere.

— Stai! spune Arsinoe. Dă-mi voie să te leg mai strâns.

— Nu, Arsinoe. E în regulă.

— Joseph, bandajul e plin de sânge. Ar fi trebuit să rămâi acolo cu mătușa Caragh. Să căutați un tămăduitor.

— Și să ratez toată aventura?

Zâmbește cu zâmbetul acela pieziș, marca Joseph.

— Te strâmbi de durere.

— Da. Mă doare într-o parte, fiindcă am o gaură acolo. Când ajungem pe continent, Billy o să mă ducă la doctor. Și acolo o să mă coasă așa cum trebuie.

Ambarcațiunea continuă să înainteze în lumina lunii, tăind apele întunecate ale râului. Arsinoe privește în urmă. Câțiva războinici au rămas acolo, ca să le acopere plecarea, în caz că vor fi urmăriți. Caragh și Braddock au rămas și ei.

— Ar fi fost imposibil să-l urcăm și pe Braddock în barcă, Arsinoe, îi spune Joseph, ghicindu-i gândurile.

— Știu.

— L-ai salvat. Iar Caragh va avea grijă de el la Black Cottage.

Pești de râu și fructe de pădure pentru tot restul vieții. Și va fi în siguranță. Dar ea nu-l va mai vedea niciodată.

Jules îi lasă pe războinici și vine la ei. Îi atinge obrazul lui Joseph, iar Camden se urcă cu labele pe el, să-i țină cald.

— Joseph e bine?

— Joseph este totuși conștient și poate să răspundă și singur, spune el.

— Nu mai e mult, spune Jules și privește ușor îngrijorată apele râului, pentru că ambarcațiunea pare să prindă viteză.

Dacă războinicii sesizează și ei acest lucru, nu lasă să se vadă, dar Madrigal, Mirabella și Billy se uită peste umăr.

— E bine, spune Joseph. Pescarii se trezesc devreme. Dacă e să furăm o barcă, nu avem prea mult timp.

Ajung la gura de vărsare a râului și portul Bardon se deschide în fața lor. Ambarcațiunile ancorate acolo sunt mult mai mari față de bărcile din golful Sealhead. Catargele lor se ridică deasupra ceții matinale. Sunt ambarcațiuni puternice, care pot ajunge până în larg cu baleniere mai mici legate de ele. Sunt mult prea mari pentru a fi manevrate de un echipaj așa de lipsit de experiență ca al lor, dar aici intervine Mirabella. Și vor avea nevoie de o corabie solidă, în cazul în care marea va hotărî să se lupte cu ei.

Barca lor acostează fără zgomot la cel mai apropiat doc, tulburând numai vreo doi pescăruși care dorm acolo.

— Încet, încet, spune Madrigal, ajutând-o pe Mirabella să coboare. Nu cunoaștem docurile, și luna nu luminează prea mult.

Billy le ajută pe Arsinoe și pe Jules să-l ridice pe Joseph și face o grimasă când vede sângele. Arsinoe îi zâmbește încurajator.

— O să fie bine.

— Sper. Reginele au metoda lor de a rezolva lucrurile. În regulă, Joseph. Nu te mocăi. Ești mai

puternic decât pari cu silueta ta subțirică.

Îl ia din mâinile fetelor și îl ajută să coboare schiopătând pe doc.

— Ești gata, Jules? întrebă Arsinoe.

Dar Jules se întoarce spre Madrigal, spre Emilia și spre războinici.

— Sunt chiar în spatele tău, spune ea.

+

Jules se uită cum prietenii ei se strecoară pe docuri. În ceața groasă a dimineții, siluetele lor par magice, ca niște spiriduși care apar și dispar.

— Nu te duci cu ei, nu e așa, Jules? o întreabă Madrigal.

Își ține mâna pe burtă, mereu e îngrijorată de soarta copilului ei nenăscut. Jules întinde mâna și îi atinge pânțele.

— Încearcă să faci pace cu mătușa Caragh. Este sora ta. Și acum este moașă. Poate să te ajute.

— Pace. Poate n-o să fie pace, dar voi naște copilul acesta la Black Cottage, dacă vii cu mine, spune Madrigal, dar Jules nu răspunde.

Ar fi mai bine să plece. Pentru Wolf Spring. Dacă nu mai e ea, Consiliul Negru ar putea să-i lase în pace. Zeița știe că vor avea multe de tras după această Ascensiune dezastruoasă.

— Ar trebui să rămâi cu noi, spune Emilia. Lasă-le pe regine să plece cu continentalii.

— Sunt gardianul ei.

Privirea lui Jules o urmărește pe Arsinoe în port.

— Și voi rămâne gardianul ei. Până la capăt.

— Aici este capătul, spune Emilia. Nu și pentru tine. Presimt că vei avea un viitor măreț, Juillenne Milone.

Îi întinde o mână tare ca piatra. Războinicii le săriseră în ajutor doar pentru că era una de-a lor. Ar fi luat-o la ei, chiar și pe Camden ar fi luat-o. Iar lui Jules i-ar fi plăcut să vadă sălile din Bastian City.

— Mărețul meu destin va fi să am grijă de ea.

Pe docuri, Arsinoe o ține de mână pe Mirabella, ghidând-o. Afecțiunea dintre ele este atât de simplă și de firească, încât Jules simte un junghi în piept. Locul ei nu mai e acum așa de aproape de Arsinoe, de când a apărut Mirabella. Arsinoe nu mai are nevoie de ea ca înainte.

— Nu pot s-o las singură, spune ea. Mai sunt încă lupte de purtat.

Se întoarce cu fața spre războinici și spre mama ei.

— Și nici pe Joseph nu pot să-l las.

Ochii Emiliei strălucesc. Dar își ține gura, iar Jules și Camden sar din barcă. Ambarcațiunea se clatină, eliberată de greutatea lor.

— Când lupta ta se va sfârși, spune Emilia, noi vom fi aici. Până atunci, rămâi cu bine. Ai grijă de regina ta.

Se uită în jos la Camden, zâmbindu-i în lumina lunii.

— Și de pisica ta.

Emilia împinge barca de la mal și ambarcațiunea pornește încet, alăturându-se celorlalți războinici. Madrigal se plimbă pe marginea ei, dar nu există pericolul să sară în apă. Își lipește palma de gură, într-un sărut, apoi o flutură spre Jules. Poate plânge, dar chiar dacă e așa, Jules nu poate să vadă din cauza ceții.

Mirabella așteaptă neliniștită, în timp ce Billy și Arsinoe desfac funiile cu care e legată corabia. E tristă, e îngrijorată, dar în străfundul sufletului e plină de nerăbdare. Se pregătește să înfrunte valurile și negurile și pe Zeița care le-ar vrea moarte; exact așa cum îi spusese atunci Luca. Acum e limpede, și ea se află acolo unde trebuie.

— Sigur corabia asta nu e prea mare pentru tine? o întreabă Joseph, cu un braț sprijinit pe umerii ei.

— Nu s-a construit încă o corabie prea mare pentru mine.

În întineric se aud zgomote de pași, și de labe, și Jules se strecoară pe sub celălalt braț al lui Joseph.

— Dă-mi voie să te ajut, spune ea și, împreună cu Mirabella, îl duc peste pasarelă, spre corabie. Îl lasă jos, lângă balustrada de pe puntea principală.

— Poți să-l fixezi bine? o întreabă Mirabella.

— Poți să ne scoți din ceață? o întreabă la rândul ei Jules și începe să-l lege cu niște funii.

Mirabella începe să împingă vântul și curenții, și corabia se înclină în față. Jules e gata să-și piardă echilibrul și se uită la ea acru. Dar apoi zâmbește.

Billy și Arsinoe pregătesc pânzele, iar Mirabella se duce pe puntea din față. Se mai uită o dată spre țărm, la insulă. Chiar dacă ar fi câștigat coroana și ar fi domnit acolo, până la urmă tot ar fi trebuit să plece. Dar niciodată nu se gândise că va fi așa. Ca o regină fugară și fără măcar să-și ia rămas-bun de la dragile ei Bree și Elizabeth.

— Ești gata? întreabă Arsinoe, cu respirația întretăiată de la manevrarea funiilor.

Billy e la cârmă cu ea, s-o ajute. Dar nu va trebui prea mult ajutor.

— Oamenii pe care îi lăsăm în urmă, spune Mirabella. Oare vor avea grijă unii de alții?

— Sper, răspunde Arsinoe. Așa cred.

Mirabella se întoarce spre lumina cenușie a dimineții.

— Atunci, da. Sunt gata.

Volroy

Sus, în Turnul de Vest, Katharine și Pietyr așteaptă vești despre reginele fugare. Este acolo și Marea Preoteasă, și membrii Consiliului Negru, ca să nu mai vorbim de un stol de preotese și de Sara Westwood. Le-ar fi permis să fie acolo și lui Cait sau lui Madrigal Milone, dacă vreuna dintre ele s-ar fi obosit să vină în oraș pentru duel.

— Unde este regele tău consort? o întreabă Marea Preoteasă Luca, iar Genevieve începe să privească înspăimântată în toate părțile.

Pietyr o să-i lipească ochii ăia ca să nu-i dea de gol.

— La Greavesdrake, Mare Preoteasă, răspunde Katharine. Se odihnește.

Grupul acesta e uimitor de calm. Așteaptă ca sedați, cu ceva care ar semăna cu răbdarea. Dar nu e răbdare. Este șoc. Reginele lor fugare evadaseră din celulă, și toată lumea de aici simte locul gol în care ar trebui să fie Natalia Arron.

— Așa ceva ar fi fost bine să nu se întâmple, spune Antonin, așezat la o masă neagră, ovală, cu capul sprijinit în mâini. Două regine toxice în aceeași generație. Regina Arsinoe ar fi trebuit să vină la noi. Noi ar fi trebuit s-o creștem.

— Alături de tine, regină Katharine, spune repede Genevieve, iar Antonin ridică capul.

— Desigur că alături de ea.

Katharine zâmbește cu buzele lipite. Desigur. Dar se pare că Arsinoe era o toxică mai puternică decât ea. Dacă ar fi fost crescute împreună, Katharine ar fi trăit doar până când Mirabella ar fi fost ucisă. Apoi s-ar fi trezit cu lama ascuțită a unui pumnal în față. Posibil un cuțit la capătul căruia ar fi fost un Arron.

Katharine se întoarce spre ușă. Apare un mesager, și toată lumea se ridică de pe scaun.

— Ce vești ai despre Mirabella? întreabă cu o voce ascuțită Luca. Ce vești ai despre regine?

— Am ajuns prea târziu, spune băiatul cu răsuflarea tăiată. Au fugit cu o barcă.

— Și nu v-ați dus după ele? izbucnește Pietyr, dar bietul băiat lasă privirea în pământ.

— N-ar fi fost de prea mare folos, dacă e Mirabella pe punte, răspunde Luca pentru el. Cu vântul și curenții ei n-ar fi putut să-i prindă nimeni.

— Cu un har așa de puternic, i-ar fi scufundat pe toți, adaugă Sara Westwood și Katharine mijește ochii.

— În ce direcție au plecat? întreabă Luca.

Katharine traversează camera, îndreptându-se spre fereastra de la răsărit. De acolo se vede bine portul și marea. Dar nu se vede nicio ambarcațiune care să se îndrepte spre Rolanth. Nu se vede niciun fel de ambarcațiune.

— Au plecat drept înainte, Mare Preoteasă, spune băiatul. Drept înainte și ușor spre est.

— Trebuie să le găsim, spune Pietyr. Să le oprim.

Când vede că nu se grăbește nimeni să facă vreo mișcare, se întoarce spre ei, furios.

— Voi le-ați decis soarta! N-are nimeni de gând să pună în practică decretul?

Katharine își lipește palmele de pervazul rece de piatră. Pe frunte, coroana ei zgâriată fusese ștearsă de sânge, curățată, și acum se vedea din nou doar banda simplă, neagră. Privește fără țință în depărtare și simte în oasele ei murmurul reginelor moarte. Ea făcuse ce au dorit ele. Devenise ce au dorit ele.

La orizontul orașului ei, lumina dimineții începe să crească. Se reflectă în clădirile negre și pe străzile pietruite, colorându-le în portocaliu și roz. Katharine privește peste insulă, la apele sclipitoare. În depărtare, cerul a rămas întunecat. Se adună nori de furtună, și când ascultă cu mai multă atenție, aude pocniturile slabe ale fulgerelor.

— Nu-ți face griji, Pietyr, spune ea, și discuțiile încetează.

Se întoarce spre ei și le zâmbește cu un zâmbet de regină, cu siguranță de regină. Apoi își întoarce din nou privirea spre mare, la confruntarea care urmează să aibă loc acolo.

— Niciuna dintre surorile mele nu se va mai întoarce vreodată pe insulă. Coroana și tronul îmi aparțin.

Marea

Arsinoe se apropie de balustradă și privește țărmul care se îndepărtează tot mai mult. Dacă reușesc să treacă de pânza de ceață, vor vedea cum insula se face tot mai mică, întâi ca o siluetă, apoi ca un punct, până când va dispărea complet.

Ceva moale îi atinge umărul. Camden se suie cu label pe balustradă și mârâie la valuri. Arsinoe îi smotocește capul mare și o dă jos de acolo, s-o ducă la Jules.

Joseph îi zâmbește din brațele ei.

— Iată-ne din nou aici, spune el. Noi trei și o barcă.

Arsinoe încearcă să râdă. Dar el este așa de palid! Bandajele improvizate sunt pline de sânge.

— Ar trebui să o ducem jos pe Cam, îi spune ea lui Jules. Undeva, la adăpost, sau într-o ladă, înainte să înceapă furtuna.

— Vrei să faci tu asta? o întreabă Jules.

Nu vrea să-l lase pe Joseph. Nu înainte de a găsi un tămăduitor pe continent.

Arsinoe duce puma sub punte, ca să-i găsească un loc.

— Du-o într-o cabină, spune Billy, care vine după ea. E locul cel mai sigur.

Găsesc împreună cea mai bună cabină, iar Arsinoe sărută felina pe frunte, înainte de a închide ușa.

— Cât durează să ajungem pe continent?

— Cred că depinde de Mirabella, nu? Și de ceață. Cum să spun, nici nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat data trecută...

Înainte să mai spună vreo prostie, Arsinoe îl ia de gât și îl sărută. El e uimit și cam rigid, dar de data asta e mai bine, nu mai are gura plină de otravă. Se lipește de pieptul lui. Billy o îmbrățișează strâns. E mai bine decât multe alte lucruri.

— Ar trebui să ne întoarcem pe punte, spune ea, îndepărtându-se.

— Da. Să ne întoarcem, murmură el și urcă scările în urma ei.

Au lăsat mult în urmă portul Bardon. Gardienii din orașul alarmat ajunseseră prea târziu și se opriseră cu caii lor la malul apei. Niciunul nu sa obosit să dezlege vreo barcă și să pornească în urmărirea lor, știind că n-o s-o poată prinde din urmă pe Mirabella. Iar acum, lumina dimineții aruncă pe ape mii de scânteii galbene, iar marea e calmă.

Poate chiar li s-a permis să plece, și ceața se va da la o parte ca o draperie trasă de cineva.

+

La început, vântul le ridică gulerele și le aruncă părul în ochi. Cât timp cerul rămâne senin, se prefac că e un simplu vânt. Un vânt bun, care le umflă pânzele. Când primul val de ceață coboară deasupra valurilor, încearcă să creadă că e doar ceață, sau spumă. Dar nu peste mult timp ceața se face zid, iar furtuna se face uragan. Este Zeița, care se apropie amenințător.

— Crezi că vrea, totuși, să ne țină aici? strigă Arsinoe spre Mirabella, stând alături pe punte.

Mirabella ține brațele întinse lateral, încercând să se concentreze.

— Poate e un test.

Nu spune niciunul că ar trebui să se întoarcă. Dar toți sunt speriați. Plasa de ceață atârână greu deasupra apei, albă și atât de densă.

— Nu-ți fie frică! strigă Mirabella.

— Ție ți-e ușor să vorbești! Nu știi cum e să încerci să treci prin ea.

Cum te îneacă și te răsuțește!

Mirabella o ia de mână pe Arsinoe.

— Ești gata, surioară?

— Sunt gata. Trecem prin ea! Sau ne scufundăm!

Mirabella împinge vântul în pânze atât de tare, încât corabia face un salt înainte ca un cal năruș. E cea mai frumoasă furtună pe care o văzuse Mirabella. I-ar fi plăcut la nebunie, dacă nu ar fi încercat să le stea în cale.

— Du-te și stai cu ei, îi spune ea lui Arsinoe.

— Ești sigură?

— Da. Du-te la ei și ține-te bine de ceva.

Se uită la fața îngrozită a surorii ei, în timp ce apa mării se ridică peste balustradă. Zâmbește.

— Eventual te ții bine de Billy.

Arsinoe își ia ochii de la furtună și reușește să râdă.

— Dacă zici tu.

Mirabella o privește cum se îndepărtează. Jules îl ține în brațe pe Joseph, care este legat cu funii, ud până la piele și arată jalnic. Arsinoe se duce lângă Billy la cârmă și se agață de ea, în timp ce corabia se ridică și cade pe valuri.

Mirabella își îndreaptă din nou atenția spre furtună. Electricitatea din aer freamătă prin venele ei de elemental. Lumina zorilor a dispărut. Acum e întuneric. Valurile îi ridică doar pentru a-i trânti înapoi cu putere, și primul fulger brăzdează cerul.

Plasa de ceață înghite corabia și încearcă s-o întoarcă spre port cu degete albe și dense. Mirabella le împinge cu putere; cu ajutorul vântului, dă ceața la o parte. Cheamă mai multă ploaie și mai multe fulgere care să danseze împreună cu furtuna insulei.

Dacă Zeița chiar voia s-o țină acolo, atunci n-ar fi trebuit să aleagă o furtună pentru a face asta.

+

Sub furtuna dezlănțuită este întuneric ca noaptea. Numai fulgerele le luminează drumul, și este înspăimântător, pentru că fulgerele sunt aproape neîntrerupte. Arsinoe nu mai văzuse până atunci fulgere care lovesc alte fulgere, și nici nu și-ar dori să mai vadă vreodată, după ce se va termina toată povestea.

Împreună, ea și Billy se chinuie să țină cârma nemișcată, o manevrează și în același timp se țin

de ea, ca să nu fie zburați peste bord de valuri. Joseph și Jules stau ghemuiți în apropiere de balustradă, ținându-se bine de frânghii. Mirabella stă singură pe puntea din față, folosind o furtună pentru contracararea altei furtuni.

— Nu știi cât timp mai rezistăm așa, îi strigă Billy între două tunete. Nu știi cât mai rezistă ea!

Dinții lui Arsinoe clănțane de umezeală și de vânt, clănțane așa de tare că nici nu poate răspunde.

Se înalță pe un val și apoi cad în hău. Își mușcă buzele și simte gust de sare caldă, dar nu știe dacă e sânge sau apă de mare. Un val înclină corabia așa de tare spre tribord, încât pentru un moment teribil are impresia că nu se vor mai redresa. Dar se redresează. Abia are timp să ofteze ușurată, că îi lovește un alt val, cu atâta forță, încât crede că s-au lovit de un zid.

— Te simți bine? strigă Billy, iar ea dă din cap, tușind.

E așa de multă apă și așa de frig! Își șterge sarea care i-a intrat în ochi. Mirabella stă tot dreaptă, în mijlocul haosului, și Arsinoe zâmbește. Nu-și dă seama cum cineva și-a putut vreodată închipui că ea sau Katharine ar putea să reziste în fața ei.

+

Jules îl apucă pe Joseph de braț și îl trage la pieptul ei, în timp ce valurile se izbesc de balustradă.

— Joseph, ține-te de mine! Ține-te de mine, nu-mi da drumul!

— Niciodată, spune el cu voce caldă și limpede, foarte aproape de gâtul ei.

Respiră superficial și nu mai tremură. Ea se îndepărtează puțin, să se uite în ochii lui. E prea multă apă de mare acolo ca să se mai vadă lacrimile.

— Ce o să facem, îl întreabă ea cu tandrețe, când o să ajungem pe continent?

— Tot ce vrem.

Ochii i se închid.

— Acolo e o școală foarte bună, și niște clopote care sună ca o melodie... putem să învățăm orice.

— Orice, spune ea. Totul. Și vom fi împreună.

— Vom fi împreună. Așa cum am plănuit.

Îi zâmbește cu zâmbetul marca Joseph, Jules îl sărută, iar și iar, chiar dacă simte că el nu îi mai răspunde la sărut.

+

Furtuna îi aruncă înainte și înapoi prin ceață, dar Mirabella se ține de balustradă precum o scoică lipită de piatră, deși gâfâie și picioarele îi sunt tot mai slăbite.

Ceața îi ține și acum ca într-o plasă.

— Sunt aici, surioară, spune Arsinoe. Te ajut eu.

Mirabella clipește, mirată. Arsinoe reușise cumva să traverseze puntea. Reușise cumva să stea în picioare lângă ea și s-o susțină. Își strecoară degetele în palma Mirabellei și îi strânge mâna.

— Nu sunt eu elementală, spune Arsinoe. Dar regină tot sunt.

Mirabella râde. Apoi țișă. Și înfruntă din nou furtuna, iar vântul suflă cu putere în pânze și valurile le izbesc cu atâta forță, încât aproape le smulge hainele. Poate dacă ar fi fost și Katharine acolo ar fi fost mai simplu. Dar așa, sunt doar două, iar Zeița e mult mai puternică. Când furtuna se potolește, o face atât de brusc, încât Mirabella continuă să-și dezlănțuie propria furtună mult timp, până să-și dea seama. Tremură, iar Arsinoe o prinde în brațe când pare că e gata să se prăbușească.

În jurul lor, ceața albă se vâlătuțește și se împrășteie, lăsând să se vadă soarele strălucind în ape și, în depărtare, silueta întunecată a uscatului.

+

— Acolo e! strigă Billy. Am ajuns acasă. Aș recunoaște oricând locul!

Acasă. Casa lui. Arsinoe o ia în brațe pe Mirabella și amândouă se prăvălesc pe punte, atât de epuizate, încât râsul lor seamănă cu plânsul.

— Mi-a fost teamă că e insula, spune Arsinoe. Cum s-a întâmplat la Beltane. Dar am reușit! Jules! Jules, uite!

Jules stă lângă balustradă, cu Joseph în poala ei. El nu se mișcă.

Billy sare de la cârmă și se duce repede să o scoată pe Camden; se aude cum biata pumă dă cu botul în ușă. Într-o clipă, sare pe punte, dând supărată din coadă, și se duce la Jules. Dar după ce îl adulmecă pe Joseph scoate un scheunat lung.

— Nu!

Arsinoe aleargă spre ei.

— Nu!

Îngenunchează și îi atinge obrajii reci.

Billy se întoarce cu spatele și înjură. Se prinde cu mâinile de balustradă și strigă, adresându-se nimănui.

— Dar am ajuns, spune Arsinoe. Am reușit!

Jules o ia în brațe și se strâng cu putere.

Mirabella se apropie tăcută, cu rochia sfâșiată, udă și plină de sare.

— O, Joseph! șoptește ea și începe să plângă.

— Îmi pare rău, spune Arsinoe, în timp ce Jules se ridică cu greu în picioare.

Chipul lui Joseph e liniștit. Dar e imposibil să se fi dus. Nu Joseph al lor.

Jules rătăcește pe punte.

— O să-i faci înmormântare? întreabă ea. Billy, îi faci?

— Si... sigur că o să facem, spune el.

— Jules? o întreabă Arsinoe. Ce faci?

Jules stă cu fața spre ceața care învăluie fantoma insulei.

— Am mers atâta, șoptește ea. Și totuși e așa de aproape. Nici măcar nu trebuie să vâslesc prea mult ca să ajung în port.

— Jules!

Arsinoe se ridică în picioare. Se duce la ea și o apucă de braț.

— Ce tot spui? Nu te întorci acolo.

Jules își smulge brațul din mâna ei și Arsinoe rămâne cu gura căscată.

— Nu pot să merg acolo, spune Jules. Știi și tu că nu pot. Aparțin unui singur loc, și acela e acolo.

Face semn cu capul spre insulă. Dar nu se poate să vrea să se întoarcă. Probabil e doar speriată. Și tristă. Dar toți sunt triști.

Jules se întinde și începe să dezlege una din micile baleniere atârnate la tribord.

— Nu!

Arsinoe o plesnește peste mână.

— Îmi pare rău pentru Joseph. Știu că l-ai iubit. Și eu l-am iubit! Dar nu poți să pleci!

— Nu mai ai nevoie de mine, spune Jules și chiar zâmbește. Ai luptat și ai câștigat.

— Am câștigat împreună. Nu vezi?

Arsinoe se întoarce și arată cu mâna spre continent.

— Toate sunt acolo, exact acolo! Acolo e libertate, acolo sunt șanse, acolo e o viață petrecută împreună! Nu mai e nimeni să ne spună că soarta noastră e pecetluită. Nu mai e nicio coroană. Niciun consiliu. Nicio crimă. O să putem hotărî singure cine suntem, departe de toate astea.

Vasul se leagănă încet, iar continentul lucește verde în lumina soarelui de vară. Nu mai e ceață. Nimeni nu o așteaptă acolo s-o ucidă sau să-i spună să ucidă.

Baleniera cade în apă cu un plesnet. Jules și Camden sunt deja în ea.

— Stai! spune Arsinoe.

Întinde mâna să prindă velatura, dar Jules se îndepărtează.

— Stai, am spus!

Jules și Camden se uită la ea cu tristețe.

— Nu vreau să mă duc acolo fără tine, șoptește Arsinoe.

— Știu. Dar trebuie.

În clipa în care vâslele lui Jules ating apa, ceața se ridică din nou. Se înfășoară în jurul bărcii cu un fel de lăcomie, cu ceva care pare un soi de ușurare. Un soi de afecțiune. Ca și cum insula ar fi încercat s-o țină, de fapt, pe Jules acolo.

— Aveți grijă de ea pentru mine, strigă Jules către Billy și Mirabella.

— Jules, întoarce-te pe corabie!

Arsinoe respiră adânc, pregătindu-se să sară peste bord, dar Billy o prinde de umeri. O trage la pieptul lui, iar ea țipă și se zbate, uitându-se după Jules, care pare din ce în ce mai mică, până când ceața se îngroașă și Arsinoe nu o mai vede deloc.

— O să fie bine, spune Billy.

O strânge tare de mână. Mirabella se apropie și o ia și ea de mână.

— O să fie, șoptește Arsinoe, cu lacrimile curgând pe obraji.

Întoarce capul să se uite la soare, la țara aceea necunoscută. La viitorul necunoscut. Orice ar fi posibil să îi aștepte acolo, iar posibilitățile acelea îi întunecă mintea. Nu își amintește cum e să trăiești fără frică sau resentimente, fără gândul că vei fi ucis sau va trebui să ucizi. Aude vocea lui Jules, care strigă de departe.

— Te iubesc, Arsinoe!

— Jules, vino înapoi!

Se întoarce.

— Va fi altfel, o să vezi!

Dar când se uită, nu mai e nici Jules, nici insula. Ceața insulei dispăruse, și acolo unde cu doar câteva clipe în urmă era Fennbirn, acum e doar marea limpede și sclipitoare.